

Η επιστροφή των Ρωμαίων.

"η Ρωμανία αν πέρασεν, ανθεί και φέρει κι άλλο"...

**...Έφτασε η ώρα, για να λυθούν οι μεγάλες διαφορές
των Ρωμαίων με τους Γερμανούς.**

...Η Πόλη επιστρέφει στα χέρια των Ρωμαίων.

Ένα "διαμάντι" μέσα στις βαρβαρικές "λάσπες".

Το 117 μ.Χ. στην Κιλικία τής Μικράς Ασίας έκλεισε ένας μεγάλος "κύκλος" τής ελληνικής ιστορίας ...Ο "κύκλος" τής δημιουργίας τής Ελληνικής Αυτοκρατορίας ...Ένας "κύκλος", ο οποίος ξεκίνησε με τον ετοιμοθάνατο Αλέξανδρο στη Βαβυλώνα και "έκλεισε" με τον νεκρό Τραϊανό στην Κιλικία. Η "σκιάδης" ελληνική αυτοκρατορία, η οποία ιδρύθηκε από τον Αλέξανδρο, έφτασε στα χρόνια τού Τραϊανού να λάβει τις μεγαλύτερες διαστάσεις στην ιστορία της ... Από το μηδέν είχε φτάσει στο ζενίθ της. Το αυτοκρατορικό "σκαρίφημα", το οποίο είχε δημιουργήσει μέσα σε λίγα χρόνια ο Αλέξανδρος, μετά από κόπο αιώνων είχε αποκτήσει πλέον πραγματική αυτοκρατορική μορφή και ισχύ...

...Ήταν πλέον ένα σύστημα με πραγματική δομή εξουσίας. Ποτέ ξανά η Ελληνική Αυτοκρατορία με τη δική της θρησκεία και τη δική της ηγεσία δεν ξανάπιασε αυτές τις διαστάσεις. Συντεταγμένη Αυτοκρατορία υπό την ηγεσία ενός αυτοκράτορα κοινωνού τής Ελληνικής Παιδείας και άριστο χειριστή τής Ελληνικής Γλώσσας, αρχιερέα τής Ελληνικής Θρησκείας και μύστη των Ελληνικών Μυστηρίων ...**Pontifex Maximus** και στην περίπτωση του Τραϊανού **Optimus Princeps**.

Ποτέ ξανά δεν υπήρξε αμιγώς ελληνικό σύστημα, το οποίο να πολεμάει με τόσο πάθος τον βαρβαρισμό —τόσο εκτός όσο και εντός τής αυτοκρατορίας— ...Η μοναδική φορά στην ιστορία κατά την οποία η ελληνική γνώση δινόταν σε δημόσιους χώρους και σε όλους τους ανθρώπους ανεξαιρέτως και όχι μόνον σε "εκλεκτούς" σε μυστικά κι απρόσιτα Κολέγια ...Η μοναδική φορά στην ιστορία που οι πολίτες υπήρχε περίπτωση να αγαπούν πραγματικά τους ηγέτες τους και όχι απλά να τους φοβούνται ...Η μοναδική φορά που ακόμα και οι σκλάβοι έβλεπαν εξουσιαστές να εργάζονται παραπάνω από τους ίδιους ...Η μοναδική φορά που η εξουσία ήταν από την πλευρά τού "φωτός" και όχι από την πλευρά τού "σκότους".

Όλα αυτά δεν ήταν αποτελέσματα τυχαίων συγκυριών. Μια αυτοκρατορία σαν την ελληνική δεν "υψώνεται" μόνον με τη βία και την ορμή. Απαιτήθηκαν τόνοι ευφυΐας, για να πιάσει αυτά τα επίπεδα ισχύος και να παραμείνει σε αυτά επί αιώνες και υπό εξαιρετικά αντίξοες συνθήκες. Στα χρόνια τού σκότους και της σκληρής βαρβαρότητας απαιτούνταν μεγάλη ευφυΐα από τους Έλληνες ηγέτες, προκειμένου να δοθεί γνώση στους ανθρώπους και ταυτόχρονα να μην καταρρεύσει ένα σύστημα εξουσίας, το οποίο προσπαθούσε να επιβιώσει μέσα σε έναν κατασκότεινο και επικίνδυνο βαρβαρικό κόσμο.

Έπρεπε ο ελληνικός κόσμος να είναι αρκούντως πολιτισμένος και ταυτόχρονα να μην αποτελεί εύκολη λεία για τον κάθε βάρβαρο, ο οποίος ορεγόταν να λεηλατήσει τα όσα λαμπρά είχε δημιουργήσει. Αυτό, όπως αποδείχθηκε και από την ιστορία, ήταν και το μεγάλο του πρόβλημα. Γιατί ήταν πρόβλημα; ...Γιατί οι πολιτισμένοι άνθρωποι έχουν τις μεγάλες "στιγμές" τους, αλλά δεν έχουν την επιμονή και την αντοχή να αντιμετωπίσουν βάρβαρους, οι οποίοι είναι μόνιμα "φορτισμένοι" στην αρπαγή και στο ρίσκο της σύγκρουσης ...Της μόνιμης σύγκρουσης, εξαιτίας της μόνιμης "δίψας" για αρπαγή ...Της μόνιμης "δίψας" για αρπαγή, εξαιτίας της μόνιμης αδυναμίας δημιουργίας.

Ο βάρβαρος της πατριαρχικής εποχής είναι σαν το ζώο —με κίνδυνο να αδικήσουμε τα ζώα— ...Ό,τι "γυαλίζει" θέλει να το αρπάξει ...Ό,τι δεν μπορεί ν' αρπάξει, θέλει να το καταστρέψει ...Ό,τι δεν μπορεί να το καταστρέψει, θέλει να το "λερώσει" ...Μονίμως επίμονος, με άγνοια κινδύνου και ως εκ τούτου ανίκητος μέχρι να φτάσει στον στόχο του ...Προσηλωμένος στον στόχο του ακόμα κι αν δεν τον κατανοεί πλήρως ...Έτοιμος να θυσιαστεί γι' αυτόν τον στόχο, ακόμα κι αν δεν τον έχει "κοστολογήσει" ...Αναπαράγεται ανεξέλεγκτα σαν "κουνέλι", διατηρώντας αιωνίως τον ίδιο "προσανατολισμό". Με ελάχιστες υποσχέσεις — υλικών κυρίως κερδών— μπορείς να τον παρασύρεις ακόμα και σε εγκλήματα και άρα σε ριψοκίνδυνες —πρωτίστως για τον ίδιο— επιλογές.

Όπως είναι φυσικό οι "ισορροπίες" εκείνη την εποχή τού σκότους ήταν "ισορροπίες" τρόμου, εφόσον τα λάθη πληρωνόταν πάντα με θάνατο και καταστροφή. Ενδεχόμενα λάθη των αυτοκρατόρων θα μπορούσαν να τελειώσουν την αυτοκρατορία με συνοπτικές διαδικασίες. Η ελληνική αυτοκρατορία παρέμενε σταθερά μια "εύθραυστη" αυτοκρατορία, γιατί προσπαθούσε να επιβιώσει σε ένα επικίνδυνο περιβάλλον. Είχε ως στόχο να δημιουργήσει τον τέλειο άνθρωπο μέσα στο τέλειο σύστημα, αλλά δυστυχώς μέσα σε ένα ατελές περιβάλλον. Είχε ως στόχο να "παράγει" ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, που αναγκαστικά θα έπρεπε να επιβιώσουν μέσα σε ένα περιβάλλον βαρβάρων, οι οποίοι αναπαράγονταν σαν "ακρίδες", κατατρώγοντας τα πάντα. Έπρεπε να επιβιώσει σε ένα περιβάλλον, το οποίο η υπανάπτυξη του ανθρώπινου είδους το έκανε απόλυτα εχθρικό.

Η επιβίωση αυτής της αυτοκρατορίας ήταν προβληματική, γιατί από τη φύση της "χαλάρωνε" τους πληθυσμούς της ...Αμβλυνε τα ζωώδη ένστικτά τους και αυτό ήταν από μόνο του ένα μεγάλο ρίσκο σε έναν θηριώδη και αρπακτικό κόσμο ...Ακραία μεγάλο ρίσκο, όταν αυτή η ύπαρξη συνδέεται με τεράστιο πλούτο και κεφάλαιο και άρα προσελκύει την προσοχή των θηρίων ...ΟΛΩΝ των θηρίων όλου του κόσμου, που θέλουν να δοκιμάσουν τις δυνάμεις τους εναντίον ενός τέτοιου πλούσιου στόχου, του οποίου η κατάκτηση υπόσχεται τα πάντα.

Εκ των δεδομένων λοιπόν ήταν δύσκολος στόχος τόσο η θεμελίωσή της όσο και η πλήρης ανάπτυξή της. Αυτό είναι λογικό, εφόσον οι πληθυσμοί της απαιτούσαν κάτι "παραπάνω" από πλιάτσικο και λεία για να ρισκάρουν τις ζωές τους, προκειμένου να την υπερασπιστούν ή να την επεκτείνουν. Τα "ελατήρια" που την κινούσαν ήταν λιγοστά, και "πανάκριβα". Οι πολίτες της ήθελαν "οράματα" ...υψηλούς στόχους, και αυτά δεν μπορεί ούτε να υπάρχουν πάντα κι ούτε να εφευρίσκονται με το "κινό". Το σύνολο του σχεδιασμού, ο οποίος είχε ως στόχο να "επιστρατεύσει" αυτούς τους πολίτες στον κοινό αγώνα για την υπεράσπιση και προστασία τού αυτοκρατορικού συστήματος, ήταν αναγκαστικά περίπλοκο.

Η "γέννηση" της αυτοκρατορίας..

Η Ελληνική Αυτοκρατορία "γεννήθηκε" με τον πιο παράδοξο τρόπο. Ολοκληρώθηκε με μια "στιγμιαία" διαδικασία, η οποία διήρκησε αιώνες ...Ο Αλέξανδρος άφησε το "δακτυλίδι" τού διαδόχου να "αιωρείται" επί αιώνες και μέσω του Τραϊανού αυτό το "δακτυλίδι" κατέληξε στον Αδριανό. Το 323 π.Χ. ο ιδρυτής της —και αυθεντικότερος Έλληνας **Αυτοκράτορας**—, πεθαίνοντας, άφησε πίσω του **βασιλείς** διαδόχους, προκειμένου αυτή να "γεννηθεί" και το 117 μ.Χ. ο **βασιλιάς** τού απόλυτα μεγαλύτερου ελληνιστικού βασιλείου άφησε πίσω του διάδοχο **Αυτοκράτορα** επί του συνόλου τής επικράτειας. Για να καταλάβουμε τι σημαίνουν όλα αυτά τα εκ πρώτης όψεως παράδοξα, θα πρέπει να πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά, ώστε να μπορέσουμε να "χτίσουμε" μέσα στο μυαλό μας την κατάσταση όπως αυτή εξελισσόταν μέσα από συνεχείς αλλαγές και μεταλλάξεις.

Όπως θα διαπιστώσει στην πορεία τού κειμένου ο αναγνώστης, η ανθρώπινη ιστορία δεν είναι τόσο περίπλοκη όσο φαντάζεται ...Διαρκής επανάληψη των ίδιων "κύκλων" δημιουργίας και καταστροφής είναι. Μετρημένες στα δάχτυλα κομβικές αποφάσεις κομβικών προσωπικοτήτων απλά καθορίζουν μια πορεία, η οποία διαρκώς επαναλαμβάνει μέσα στον χρόνο τα ίδια "σωστά" και τα ίδια "λάθη" πάνω στα ίδια προβλήματα και απέναντι στις ίδιες προκλήσεις. Απλά "χανόμαστε" συνήθως στην ιστορία, γιατί οι πονηροί που μας εξουσιάζουν έχουν συμφέρον από τη σύγχυση.

Η κάθε γενιά που έρχεται στη ζωή παθαίνει το σοκ κάποιου, ο οποίος στέκεται για πρώτη φορά μπροστά σε ένα επιστημονικό μικροσκόπιο. Μας φορτώνουν με δεδομένα και βλέπουμε τα πάντα "τεράστια" και "πολύπλοκα", ενώ αυτά δεν είναι τέτοια. Στην πραγματικότητα μας βάζουν μπροστά στα μάτια μας το "μικροσκόπιο" της ιστορίας και με αυτό περπατάμε. Επειδή το "φοράμε" μόνιμα, τρομάζουμε απ' αυτά που βλέπουμε μεγεθυμένα, ενώ στην πραγματικότητα πρόκειται περί πλάνης. Μπροστά σε αυτόν τον "φόρτο", τον οποίο αδυνατούμε να απομνημονεύσουμε —και πολύ περισσότερο να επεξεργαστούμε— γινόμαστε μικροί και βλέπουμε τα μικροσκοπικά "ακάρεα" σαν μεγάλα "τέρατα" ...Τα εφήμερα διάσημα και "αναντικατάστατα" ιστορικά μεγέθη από τα οποία είναι γεμάτα τα νεκροταφεία.

Ο Αλέξανδρος —για να συνεχίσουμε την ανάλυση— ως Αυτοκράτορας και ιδρυτής της Ελληνικής Αυτοκρατορίας, αντιλήφθηκε εγκαίρως ότι η "πλατφόρμα" που δημιούργησε —μετά από μια σύντομη πορεία κατακτήσεων— δεν είχε την παραμικρή ελπίδα να επιβιώσει. Ήταν μια "επιφανειακή" ταχύτατη κατάκτηση χωρίς καμία δυνατότητα συντήρησής της ...Όπως οι φωτιές που καίνε τις καλαμιές, έτσι κι αυτή επεκτάθηκε ταχύτατα, αλλά, την ίδια ώρα που σε κάποιο "μέτωπό" της επεκτεινόταν "πεινασμένη", σε κάποιο άλλο "έσβηνε" μόνη της. Φυσικό ήταν αυτό. Μερικές χιλιάδες Ελλήνων κατακτητών δεν θα μπορούσαν να δώσουν "βάθος" στον εξελληνισμό των άπειρων νέων χώρων με τους πολύ μεγαλύτερους πληθυσμούς με παγιωμένες βαρβαρικές νοοτροπίες αιώνων.

Αν επιχειρούσε να ορίσει διάδοχό του, ήταν θέμα λίγων χρόνων αυτή η επιλογή του να ακρωθεί και μαζί μ' αυτήν να καταρρεύσει και το "οικοδόμημα" της εξουσίας του ...Να γίνει ένας ακόμα "Ταμερλάνος" από τους πολλούς που έχουν "παρελάσει" από την ανθρώπινη ιστορία. Για να στηρίξει λοιπόν την ασθενή αυτοκρατορική "πλατφόρμα" που δημιούργησε, επέλεξε την έμμεση "στήριξη" της ...Επέλεξε την οργανωμένη διαμερισματοποίησή της ...Τη στήριξη της μέσω της δημιουργίας συγκρουόμενων εσωτερικών τάσεων, που θα δημιουργούσαν συνθήκες δυναμικής ισορροπίας.

Από τη στιγμή που δεν μπορούσε να δημιουργήσει έναν αυτοκρατορικό "θόλο" πάνω στην κατακτημένη επικράτεια του, επέλεξε να δημιουργήσει πανομοιότυπα "κουτιά", τα οποία είναι πολύ πιο εύκολα στη δημιουργία και τη διαχείρισή τους. Το κέρδος θα ήταν έμμεσο, εφόσον όλα αυτά τα ελληνοιστικά (ελληνοβαρβαρικά) βασίλεια θεωρητικά θα "στήριζαν" έναν νέο ελληνικό κόσμο, έστω κι αν αυτός ο κόσμος δεν ήταν ούτε αμιγώς ελληνικός ούτε είχε ενιαία διοίκηση. Ακόμα και οι μεταξύ τους συγκρούσεις θα λειτουργούσαν υπέρ της επιβίωσης της "σκιάδους" αυτοκρατορίας και όχι το αντίθετο. Όταν βαρβαρικά βασίλεια συγκρούονται μεταξύ τους υπό την ηγεσία Ελλήνων βασιλέων και υπό τον απόλυτο έλεγχο ελληνικών αρχουσών κοινωνικών τάξεων, ευνόητο είναι ότι ο ελληνοισμός στέκεται "ψηλά", έστω κι αν αυτό δεν το καταφέρνει μέσω της "αιώρησης", αλλά μέσω της "επίπλευσης" πάνω σε βαρβαρικά υποστρώματα.

Ήταν τόσο ευφυής και αποδοτικός ο σχεδιασμός, που ακόμα και σήμερα αυτός είναι που χρησιμοποιείται αυτούσιος στις κρίσιμες μεταλλάξεις αλλά και αναδιπλώσεις τού συστήματος.

Τα ελληνιστικά βασίλεια, δηλαδή, ήταν αυτά τα οποία έκαναν τον Αλέξανδρο Μέγα και του έδωσαν διάρκεια στον χρόνο. Τα ελληνιστικά βασίλεια ήταν αυτά, τα οποία δεν επέτρεψαν να μετατραπεί σε μια απλή βίαιη "αστραπή", όπως ήταν ο Ταμερλάνος ή ο Τζέγκις Χαν, οι οποίοι ήταν απλά κατακτητές, χωρίς να αφήσουν το παραμικρό δημιούργημα "πίσω" τους. Με την πρακτική των μικτών ελληνοβαρβαρικών ελληνιστικών βασιλείων η Ελληνική Αυτοκρατορία είχε την επ' άπειρον δυνατότητα επέκτασής της μέσα στον χρόνο...

Έπαιρνε μια αιώνια πίστωση μέχρι να γίνει αμιγώς ελληνική, χωρίς όμως να πρέπει να "βιαστεί" ή να "αγχωθεί". Ο "τυφλοσούρτης" τής αυτοκρατορικής επιβίωσης είχε εφευρεθεί από τον ίδιο τον ιδρυτή τής Αυτοκρατορίας, που δικαίως ονομάστηκε Μέγας και είναι ο μόνος που δικαιούται αυτόν τον προσδιορισμό. Αρκούσε λοιπόν η απόλυτη και συνεχής επανάληψη των τακτικών του Αλεξάνδρου και η αυτοκρατορία επιβίωνε χωρίς κόπο ..."Τυφολοσούρτης" κανονικός. Στρατιωτική κατάκτηση νέων χώρων και οργανωμένη διασπορά Ελλήνων, προκειμένου να δημιουργούνται νέα ελληνιστικά βασίλεια απολύτως εχθρικά με τον βαρβαρικό περίγυρό τους και ενίοτε και με τα "αδελφά" τους βασίλεια.

Γι' αυτόν τον λόγο μιλάμε για "τυφλοσούρτη" ...Ό,τι κατακτούσε ένα ελληνιστικό βασίλειο μπορούσε εύκολα να το κρατήσει υπό την κατοχή του και σε περίπτωση που αυτό δεν ήταν δυνατόν, μπορούσε επίσης εύκολα να το μετατρέψει σε έναν νέο "κλώνο" του. Απλά, μέσα στην πορεία η αυτοκρατορία —εξαιτίας του πιο πετυχημένου ελληνιστικού βασιλείου— ονομάστηκε Ρωμαϊκή και οι Έλληνες, οι οποίοι διασπείρονταν στον χώρο, ονομάστηκαν Ρωμαίοι. Η πρακτική όμως ήταν πάντα η ίδια και ήταν αυτή του Αλεξάνδρου. Κατακτήθηκε, για παράδειγμα, η Γαλατία από τον Καίσαρα και ακολουθήθηκε αυτή η πολιτική. Για όσο διάστημα μπορούσε η Ρώμη να την ελέγχει ως κτήση της, το έκανε. Αν μέσα στον χρόνο αυτόν δεν ήταν δυνατόν να την ελέγχει, την "αναγνώριζε" ως ανεξάρτητο ελληνιστικό βασίλειο και την "καπέλωνε". Ως εκ "θαύματος" εμφανιζόταν μια "Γαλλία", η οποία ποτέ δεν έφευγε από τη ρωμαϊκή "αυλή". Αυτή ήταν η πολιτική των "κλώνων" ...Αρκούσε η κάθε νέα κτήση να μιμείται την τακτική τής εσωτερικής πολιτικής των υπαρχόντων ελληνιστικών βασιλείων.

Ο ιδρυτικός και άρα εγγενής αντιβαρβαρισμός της θα τη διατηρούσε στη ζωή και η πολιτική τής δημιουργίας τεχνητών και άρα προβλέψιμων "εχθρών" θα της έδινε έναν μόνιμο "προσανατολισμό" μεταξύ εχθρών και συμμάχων. Τα πάντα ήταν "κωδικοποιημένα" με τέτοιο τρόπο, ώστε να μην υπάρχει ποτέ απόκλιση από τον επιθυμητό σχεδιασμό ...Τόσο κωδικοποιημένα, που έφτασαν μέχρι τις ημέρες μας ίδια κι απαράλλακτα και, ενώ τα γνωρίζουμε όλοι, στην πραγματικότητα να μην τα καταλαβαίνουμε. Ποιος, για παράδειγμα, δεν έχει ακούσει για τους "γαλαζοαίματους", οι οποίοι ελέγχουν την Ευρώπη ακόμα και σήμερα; ...Όλοι έχουν ακούσει, αλλά ελάχιστοι ξέρουν από πού αυτοί προέρχονται. Αυτοί οι "γαλαζοαίματοι" ήταν οι "εκλεκτοί" τής Ρώμης ...Αυτοί, οι οποίοι μοιράζονταν τις κτήσεις της ως φεουδάρχες και απέδιδαν τυφλή υποταγή ως αντιπαροχή για τον "κλήρο", αλλά και για την ασφάλεια που τους παρείχε η Ρώμη.

Τι ήταν όμως αυτοί οι "γαλαζοαίματοι"; Υπήρχαν "ανώτεροι" άνθρωποι, οι οποίοι είχαν διαφορετικό "αίμα" από τους κοινούς ανθρώπους; ...Όχι βέβαια. Με τον τρόπο αυτόν αναγνωρίζονταν μεταξύ τους οι Έλληνες "εκλεκτοί" τής Ρώμης μέσα στις μεγάλες βαρβαρικές

κοινωνίες των κατακτήσεών της ...Ήταν οι Ρωμαίοι ή Ρωμιοί μέσα σε κοινωνίες, οι οποίοι, ανάλογα με τον προσανατολισμό τής Ρώμης, είτε θα εξελληνίζαν αυτές τις κοινωνίες είτε όχι ...Ήταν αυτοί, οι οποίοι επέλεγαν πότε θα μοιράζονταν γλώσσα και παιδεία με τους υπόλοιπους "συγκάτοικούς" τους. Συνήθως δεν "βιάζονταν" και όταν "βιάζονταν" σήμαινε πως δεν είχαν άλλες επιλογές.

Από πού προέκυπτε το "θεματάκι" με το "γαλάζιο" αίμα τους; ...Από το γεγονός ότι αυτοί ήταν Ρωμαίοι ...Ήταν εκλεκτά "παιδιά" τής Ρώμης ...Της Ρώμης τού Αυτοκράτορα ...Του ζωντανού θεού, ο οποίος θεωρούνταν ο απόγονος του δέκατου τρίτου Θεού τής Ρώμης, ο οποίος ήταν ο Αλέξανδρος ...Ο Αλέξανδρος, ο οποίος είχε θεοποιηθεί στην Αίγυπτο του Άμμωνα Ρα ...Ο Άμμων Ρα ήταν ο μόνος Θεός που είχε "γαλάζιο" αίμα και άρα το ίδιο και ο Υιός του ο κερασφόρος Αλέξανδρος και οι Υιοί του Αυτοκράτορες της Ρώμης και τα "παιδιά" τους ...που ήταν οι κοινοί "ευγενείς" Ρωμαίοι. Με αυτούς τους μυστικούς "κώδικες" —οι οποίοι μεταφέρονταν απόφιοι μέσα στον χρόνο— δημιουργούνταν οι ελληνοιστικού τύπου κρατικοί "κλώνοι". Άλλωστε δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι τέτοιος "κλώνος" ήταν και το ίδιο το κράτος τής Ρώμης. Πολύ πριν αρχίσει δηλαδή η Ρώμη να δημιουργεί τους "κλώνους" της, ήταν και η ίδια ένας "κλώνος" τού βασιλείου τού Πτολεμαίου ή του Σέλευκου.

Η ελληνική πολιτική "ευγονική", η οποία "διασταύρωνε" ελληνική και βαρβαρική "ύλη" είχε κατορθώσει και έδινε τέλειους "κλώνους", οι οποίοι μπορούσαν να αναπαράγονται και οι ίδιοι, και να μην είναι στείρα "μουλάρια". Έτσι η Ελληνική Αυτοκρατορία μετά τον θάνατο του ιδρυτή της άρχισε να επεκτείνεται προς τη Δύση, ακόμα και "ακέφαλη". Με τον τρόπο αυτόν από το "τω κρατίστω" του Αλεξάνδρου προέκυψε η Ρώμη και άρα και ο Τραϊανός. Το πιο ισχυρό βασίλειο με τον πιο ισχυρό βασιλέα θα έπαιρνε το "δακτυλίδι" τής διαδοχής του ...Το ελληνοιστικό βασίλειο αυτό, το οποίο θα σταθεροποιούσε πλέον τον ελληνικό κόσμο και θα είχε την ισχύ να "καταπιεί" τα υπόλοιπα ελληνοιστικά βασίλεια και άρα να δημιουργήσει τον ποθητό αυτοκρατορικό "θόλο" ...Το βασίλειο που θα "ξεκαλούπωνε" για πρώτη φορά αυτό, το οποίο ο ιδρυτής-μηχανικός υποβοήθησε με δευτερεύοντα σχεδιασμό.

Ο βασιλιάς αυτού του βασιλείου, που δημιούργησε τον ενιαίο ελληνικό αυτοκρατορικό "θόλο" πάνω από ολόκληρη τη Μεσόγειο ήταν ο Τραϊανός και άρα αυτός ήταν ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΣ που ενσάρκωνε απόλυτα τον δέκατο τρίτο θεό της Ρώμης και άρα τον Αλέξανδρο ...Ο Έλληνας Τραϊανός, εφόσον, για να γίνει αυτοκράτορας της ελληνιστικής Ρώμης, θα έπρεπε να είναι γνώστης της ελληνικής γλώσσας, κοινωνός της ελληνικής παιδείας, εκπαιδευμένος ρήτορας και βέβαια μάχιμος στρατηγός ...Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΣ, ο οποίος είχε πλέον το δικαίωμα να ορίσει μόνος του τον κληρονόμο αυτοκράτορα, χωρίς να χρειαστεί να καταφύγει σε βοηθητικούς σχεδιασμούς.

Αυτό λοιπόν, το οποίο ο Αλέξανδρος είχε αόριστα στο μυαλό του ως διάδοχο, ο Τραϊανός προσπάθησε να το προσδιορίσει και να το προετοιμάσει. Υποχρεωτικά έπρεπε να το κάνει αυτό, εφόσον, ως ο ΚΡΑΤΙΣΤΟΣ βασιλιάς, που θα γινόταν πραγματικός ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΣ, θα άφηνε πίσω του διάδοχο ...Θα άφηνε διάδοχο Έλληνα για τη μεγαλύτερη Ελληνική Αυτοκρατορία του κόσμου. Αυτό, δηλαδή, το οποίο ο Αλέξανδρος άφηνε στη δυναμική να το "παράγει", ο Τραϊανός έπρεπε να το παράγει ο ίδιος, εφόσον θα εξέφραζε την επιλογή του. Ο ορισμός αυτής της ιδανικής "παραγωγής" αυτοκράτορα ήταν ο διάδοχός του Αδριανός ...Ο απόλυτος ορισμός της αξιοκρατίας και της σκληρής προετοιμασίας για το αυτοκρατορικό αξίωμα. Ο Αδριανός επιλέχθηκε, επειδή είχε δείξει από την παιδική του ηλικία ότι είχε τα προσόντα να "καλλιεργηθεί" στον ύψιστο βαθμό.

Υιοθετήθηκε από τα εννιά του χρόνια από τον Τραϊανό και από εκεί και πέρα η ζωή του ήταν μια συνεχής προετοιμασία για το ύπατο αξίωμα. Για να αποκτήσει τα απόλυτα αυθεντικά ελληνικά στοιχεία, στάλθηκε στην Αθήνα, για να εκπαιδευτεί στη φιλοσοφία και στην τέχνη της ρητορικής. Εξαιτίας τού πάθους του για την ελληνική λογοτεχνία, απέκτησε τον προσωνύμιο του Graeculus (Μικρός Έλληνας). Διαπαιδαγωγήθηκε από τον ίδιο τον Τραϊανό και εκπαιδεύτηκε σε ό,τι θεωρούσε ο Τραϊανός απαραίτητο προσόν για τον διάδοχό του.

Ο Αδριανός είχε τέτοια ποιότητα γνώσεων και προσωπικών ικανοτήτων, που ακόμα κι αν δεν ήταν διάδοχος του Τραϊανού θα μπορούσε να διακριθεί σε παγκόσμιο επίπεδο σε όλους τους τομείς στους οποίους είχε εκπαιδευτεί. Ήταν στρατηγός, ρήτορας, φιλόσοφος και βέβαια μηχανικός. Ήταν από τους καλύτερους στρατηγούς μάχης τού ρωμαϊκού στρατού

...Άσφογος ρήτορας, από τους καλύτερους της Ρώμης ...Διακεκριμένος στωικός και επικούρειος φιλόσοφος ...Κορυφαίος μηχανικός, αν σκεφτεί κάποιος ότι ο ίδιος ήταν που σχεδίασε και κατασκεύασε το εκπληκτικό Πάνθεον της Ρώμης. Δεν υπήρχε δηλαδή τομέας που αν τον ακολουθούσε δεν θα τον έκανε διάσημο και ισχυρό μέσα στην αυτοκρατορία ...Αυτός ανέλαβε

διάδοχος του Τραϊανού. Αυτός ο απολύτως συνειδητοποιημένος Έλληνας ήταν ως αυτοκράτορας και εκ της θέσεώς του το πρότυπο του Ρωμαίου Πολίτη.

Ο Τραϊανός, όμως, ως αυτοκράτορας, δεν συγκεκριμενοποίησε μόνον τα χαρακτηριστικά του διαδόχου του —και άρα των πολιτών τής αυτοκρατορίας του—, αλλά συγκεκριμενοποίησε και τα χαρακτηριστικά των εχθρών τής αυτοκρατορίας. Όρισε εξ αρχής τους εχθρούς της και βασικός Εχθρός τής Ελληνικής Αυτοκρατορίας ήταν από τότε οι Γερμανοί ...Τα βαρβαρικά φύλα πέρα από τον Ρήνο. Σε αυτό το σημείο μπορεί να καταλάβει ο αναγνώστης κι αυτό το οποίο είπαμε πιο πάνω. Είναι τόσο σημαντικές και καθοριστικές οι επιλογές των αυτοκρατόρων, που στην κυριολεξία "εξαφανίζουν" κάθε έννοια "βάθους" στον χρόνο ...Στην κυριολεξία μετρημένα "κουκιά" είναι τα "άπειρα" της ανθρώπινης ιστορίας.

Τα χαρακτηριστικά τα οποία βλέπουμε σήμερα στους Γερμανούς —και ενίοτε μισούμε— είναι δημιουργήματα του Τραϊανού. Ακόμα και το ανθελληνικό μίσος, το οποίο βλέπουμε στα μάτια τού σακάτη Σόιμπλε —ο οποίος ηδονίζεται όταν βασανίζει την Ελλάδα—, είναι δημιούργημα του Τραϊανού. Γιατί; ...Γιατί αυτός "φόρτισε" τους Γερμανούς με το μίσος εναντίον τής Ρώμης ...Αυτός τους έκανε κομπλεξικούς με ό,τι την αφορούσε ...Αυτός τους έκανε να τη ζηλεύουν και να τη φθονούν ταυτόχρονα ...Να θέλουν να την καταστρέψουν ολοκληρωτικά και ταυτόχρονα να θέλουν να την αρπάξουν για λογαριασμό τους ...Να την απεχθάνονται θανάσιμα και τα "ψίχουλά" της να τα κάνουν ιερά "φυλακτά" τους.

Ο Τραϊανός "κατασκεύασε" τον εχθρό τής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας με την ίδια λογική που αιώνες μετά κάποιοι "κατασκεύασαν" τον κομμουνισμό ως εχθρό τής Χριστιανικής Αυτοκρατορίας για να την ελέγχουν ...Έναν εχθρό, ο οποίος θα λειτουργούσε ως "αντιστήριγμα" της αυτοκρατορίας του ...Ένα "αντιστήριγμα", το οποίο οι εκπαιδευμένοι διάδοχοί του θα γνώριζαν εξ' αρχής πώς λειτουργούσε, αλλά και πώς θα το "συντηρούσαν" ...Έναν προβλέψιμο "κίνδυνο", τον οποίο γνώριζαν πώς θα τον χρησιμοποιούσαν ως φόβητρο των πληθυσμών τής αυτοκρατορίας, προκειμένου αυτοί να παραμένουν προσκολλημένοι μόνιμα στη Ρώμη υπό τον γερμανικό τρόπο ...Φόβητρο όλων των επιπέδων, είτε μιλάμε για ατομικό είτε για συλλογική επίπεδο ...Φόβητρο ακόμα και για τα πιθανά μελλοντικά ελληνιστικά βασίλεια, τα οποία θα μπορούσαν να προκύψουν σε ενδεχόμενο διάσπασης της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και άρα σε περίπτωση εκτεταμένης "κλινοποίησης" ...Φόβητρο τέτοιας ποιότητας, που ακόμα και σήμερα χρησιμοποιείται στους σχεδιασμούς τού συστήματος, βλέποντας κάποιος τη Μέρκελ και τον Σόιμπλε να απειλούν τα κράτη.

Ο σχεδιασμός τού Τραϊανού ήταν πολύ πιο καλός από τον σύγχρονο αντικομμουνιστικό σχεδιασμό, γιατί το γερμανικό δημιούργημά του δεν θα κατέρρεε ποτέ ...Θα είχε τόσο βαθιά ριζωμένα ελληνικά στοιχεία, που, ακόμα κι αν νικούσε κάποτε τη Ρώμη, θα την οδηγούσε στον θρίαμβό της ...Ακόμα κι αν νικούσε, θα τον "κατάπιε" η Ρώμη σαν ένα ακόμα βασίλειό της. Η μόνη ιδιομορφία, δηλαδή, που θα είχε αυτό το βαρβαρικό κατασκεύασμα, θα ήταν το "κίνητρο" του. Όλα τα βασίλεια του ρωμαϊκού κόσμου συσπειρώνονταν γύρω από τη Ρώμη λόγω της αγάπης τους, ενώ το βασίλειο των Γερμανών θα συσπειρωνόταν γύρω από την ίδια Ρώμη εξαιτίας τού μίσους του ...Καμία άλλη διαφορά.

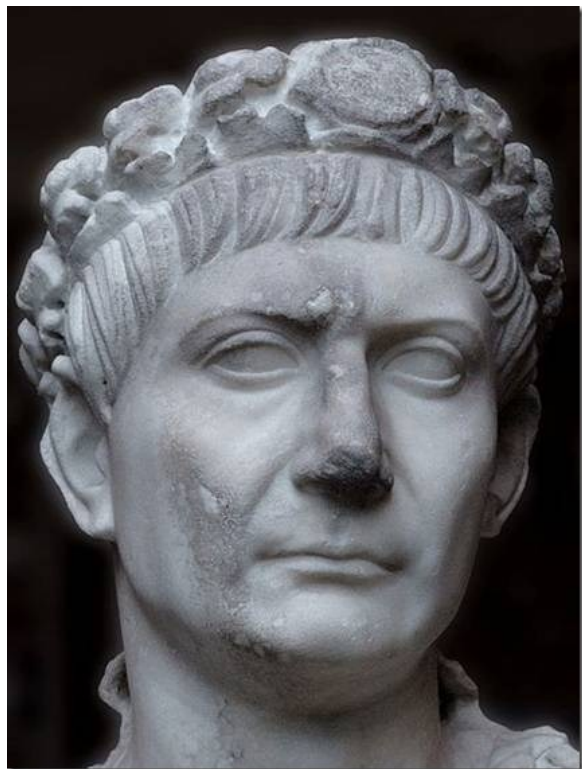
Αυτός τους παγίδευσε μέσα στο μίσος αυτό, το οποίο η Ρώμη θα μπορούσε να εκμεταλλεύεται, για να επιβιώσει πέρα από κάθε χρονικό περιορισμό. Αυτός τους έκανε τόσο

"άρρωστα" Αντιρωμαίους, που το όνειρό τους ήταν να γίνουν Ρωμαίοι. Αυτός εκπαίδευε τους διάδοχους αυτοκράτορες του με τη μεθοδολογία που θα τους βαστούσε μόνιμα σε αυτό το επίπεδο. Πως έγινε αυτό κατορθωτό; ...Με τη μετατροπή του γερμανικού κόσμου σε "χωματερή" τής ελληνικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Μια ελληνιστική "χωματερή" διαθέσιμη για κάθε χρήση. Ό,τι "απόβλητο" είχε η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, το "ξεφορτωνόταν" πέρα από τον Ρήνο. Όποιο "μιαρό" στοιχείο τής αυτοκρατορίας ήθελε να αποφύγει τον ρωμαϊκό Νόμο, κρυβόταν πίσω από τον Ρήνο.

Όμως, όλα αυτά τα ισχυρά στοιχεία είχαν έναν μόνιμο προσανατολισμό ...Τη Ρώμη. Πέρα από τον Ρήνο κατοικούσαν, αλλά όλοι ήξεραν προς ποια κατεύθυνση "έβλεπαν" μόνιμα. Αυτοί οι "αποσυνάγωγοι" Ρωμαίοι επικρατούσαν εύκολα στις αγράμματες και βαρβαρικές γερμανικές μάζες και τις προσανατόλιζαν μόνιμα εναντίον τής Ρώμης. Τις δικές τους προσωπικές "διαφορές" και τα κόμπλεξ τα έκαναν γενικό χαρακτηριστικό των γερμανικών λαών. Κάθε φορά που μπορούσαν να παρασύρουν τους Γερμανούς, τους έσερναν σε πολέμους με τη Ρώμη, για να την "εκδικηθούν" για τα προσωπικά τους θέματα.

Αυτό το λίγο περίεργο φαινόμενο οι σύγχρονοι Έλληνες μπορούν να το καταλάβουν με τη συμπεριφορά τής FYROM. Η FYROM αυτήν τη στιγμή είναι η πιο ανθελληνική δύναμη στα βαλκάνια ...Είναι μόνιμα προσανατολισμένη εναντίον τής Ελλάδας ...Έτοιμη να θυσιαστεί για έναν όνομα, το οποίο ανήκει στην Ελλάδα και άρα την συνδέει αιωνίως μ' αυτήν. Γιατί; ...Γιατί ελέγχεται από ελληνικής καταγωγής "μιάσματα" ...Γιατί πριν από χρόνια έγινε η "χωματερή" του ελληνικού κράτους ...Γιατί όλα τα "μιαρά" στοιχεία του Εμφυλίου πολέμου το ελληνικό κράτος τα "ξεφορτώθηκε" πίσω από τα σύνορά με την πρώην Γιουγκοσλαβία ...Παιδιά Ελλήνων κομμουνιστών, που μισούν την Ελλάδα για τα ΠΑΝΤΑ, είναι ο Γκρουέφσκι και το παρακράτος των Σκοπίων.

Αυτό ακριβώς έπαθε ο γερμανικός κόσμος με τη Ρώμη και τον ελληνισμό. Επί αιώνες η Ρώμη, ακολουθώντας τη "γραμμή" Τραϊανού, τον είχε μετατρέψει σε "χωματερή" της ...Μια "γραμμή" τόσο απόλυτη όσο απόλυτη είναι και η κήτη του Ρήνου ...Μια "γραμμή", στην οποία ήταν τόσο προσηλωμένος ο Τραϊανός, που αρκεί κάποιος να σκεφτεί ότι έπρεπε να περάσουν σχεδόν δύο χρόνια από τη στιγμή που ορίστηκε ο Τραϊανός αυτοκράτορας της Ρώμης, για να πάει στη Ρώμη για τον θρίαμβό του. Επί δύο χρόνια ήταν αυτοκράτορας της Ρώμης, χωρίς να την έχει επισκεφθεί, μόνο και μόνο για να "τακτοποιήσει" τα θέματα που αφορούσαν τους Γερμανούς.

Από εκεί και πέρα ο γερμανικός κόσμος "κόλλησε" σε αυτό το μίσος, γιατί υιοθέτησε όχι μόνον τις γνώσεις, αλλά και τα μίσση και τα κόμπλεξ αυτών που τους "εκπολίτισαν", και αυτοί δεν ήταν οι "ορθόδοξοι" Ρωμαίοι, αλλά οι "μιαροί" Ρωμαίοι ...Οι Ρωμαίοι αυτοί, οι οποίοι μισούσαν τη Ρώμη τής δημιουργίας και έγιναν οι Ρωμαίοι τής καταστροφής. Πού να βρει χρόνο για δημιουργία ο γερμανικός κόσμος, όταν όλη του η αγωνία ήταν να καταστρέψει αυτά τα οποία δημιουργούσε η Ρώμη; Όπως σήμερα λέμε ότι "δεν υπάρχει καπνός χωρίς φωτιά" έτσι οι Ευρωπαίοι καταλάβαιναν —και δυστυχώς συνεχίζουν να καταλαβαίνουν— ότι δεν υπάρχει καπνός χωρίς Γερμανούς. Ο μόνιμος ερεθισμός τους έγινε αιτία να γίνουν μια μόνιμη "πληγή" για ολόκληρη την Ευρώπη ...Μια "πυώδης" πληγή, η οποία όταν υποτροπιάζει παράγει καταστροφή, πόνο και αίμα ...Η μάστιγα της Ευρώπης.

Επί αιώνες η Ευρώπη "πληρώνει" αυτά τα θηριώδη γερμανικά χαρακτηριστικά. Δεν υπάρχει μαζικό έγκλημα και τυφλή καταστροφή χωρίς κανέναν απολύτως σκοπό, που να μην φέρει την υπογραφή τους ...Ο απόλυτος "αντίποδας" του ελληνισμού. Όπως πίσω από κάθε μεγάλη ανακάλυψη αναζητάς και συνήθως επιβεβαιώνεσαι για την ελληνική παρουσία, έτσι και πίσω από κάθε ανακάλυψη για καταστροφή αναζητάς τη γερμανική παρουσία ...και επίσης επιβεβαιώνεσαι. Από τη μια μεριά είναι ο Παρθενώνας, το Πάνθεον κλπ. ...και από την άλλη μεριά είναι οι "καπνοί" πάνω από τα ερείπιά τους. Ακόμα και τα παραδοσιακά χαρακτηριστικά τους, τα οποία έχουν σχέση με την ηθικολογία τους, τη βλοσυρότητά τους ή τη σοβαροφάνειά τους, έχουν σχέση με το μίσος που τους "κινεί".

Οι άνθρωποι είναι περιπτώσεις ...Όλοι οι λαοί έχουν ιστορία και οι Γερμανοί ποινικό μητρώο. Όλα αυτά δεν ήταν τυχαία. Όλα αυτά έγιναν, επειδή βόλευαν τον σχεδιασμό της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, η οποία είχε την ανάγκη της "αντιστήριξης" και έπρεπε να τη δημιουργήσει. Εξαιτίας αυτής της ανάγκης —με βάση τις "εντολές" του Τραϊανού— δεν έπρεπε ΠΟΤΕ να αφεθούν να "περάσουν" τον Ρήνο. Γιατί ΠΟΤΕ; ...Για να είναι μόνιμως ερεθισμένοι. ΠΟΙΟΙ; ...Οι όποιοι ήθελαν να τον περάσουν ...Δεν ενδιέφερε κανέναν ποιοί ήταν αυτοί και από πού έρχονταν. Αν "κολλούσαν" στον Ρήνο και ήθελαν να τον "περάσουν", γίνονταν αυτόματα Γερμανοί...

...Αυτό ήταν το "κόλπο". Όποιοι κατάφερναν και περνούσαν τον Ρήνο, δεν ενδιέφεραν κανέναν ..."Χάνονταν" στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία και οι επόμενοι, οι οποίοι θα "κολλούσαν" σ' αυτόν θα "ξαναγίνονταν" Γερμανοί

Germania bewacht den Rhein, Niederwalddenkmal von 1883

με τα ίδια χαρακτηριστικά ...Με τον τρόπο αυτόν ο μόνιμος Ρήνος έγινε μόνιμα "γερμανοποιός" και μόνιμα Γερμανοί αυτοί οι οποίοι βρίσκονταν πίσω απ' αυτόν ...είτε αυτοί ήταν λευκοί είτε κίτρινοι είτε μαύροι είτε εξωγήινοι ...Αυτό γινόταν με στόχο να διατηρείται πάντα η "τομή" που θα διατηρεί "μολυσμένη" την ευρωπαϊκή πληγή ...Για να γίνει ο Ρήνος η "πληγή" που παράγει το μίσος των Γερμανών και άρα και τους ίδιους τους Γερμανούς ...Ο Τραϊανός με το "Ξίφος" του έκανε αυτήν τη μόνιμη "ουλή" στο κέντρο της Ευρώπης. Αυτό το έκανε, για να εκμεταλλευτεί τις "τάσεις" εκείνες, οι οποίες θα δημιουργούνταν από τη "μόλυνσή" της ...Για να γίνει ο Ρήνος το "πρανές", το οποίο θα στηρίζει την αυτοκρατορική δομή.

Όπως συμβαίνει και με τις σύγχρονες μεγάλες Δυνάμεις —όπως οι ΗΠΑ, για παράδειγμα—, οι εχθροί τους δεν είναι μόνο foreign, αλλά και domestic ...Δεν είναι μόνον οι εξωτερικές δυνάμεις, αλλά και οι εσωτερικές δυνάμεις. Εσωτερικός εχθρός της Ελληνικής Αυτοκρατορίας της Ρώμης ήταν οι Εβραίοι ...Οι βάρβαροι του εσωτερικού ...Οι βάρβαροι της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας ...Οι πιο αμετανόητοι βάρβαροι της ιστορίας ...Αυτοί, οι οποίοι άντεξαν ακόμα και τον εξελληνισμό τους ...Αυτοί, οι οποίοι σκότωναν —στην κυριολεξία— όποιους αδερφούς τους εξελληνίζονταν ...Αυτοί, οι οποίοι εξέφραζαν με τον πιο απόλυτο τρόπο τον βαρβαρισμό της Βαβυλώνας του Θεού Βάαλ.

Ο εχθρός, τον οποίο είχε εντοπίσει και "στοχοποιήσει" ο Τραϊανός, ήταν οι Εβραίοι. Και αυτοί χρησιμοποιήθηκαν με τον ίδιο τρόπο. Αν οι Γερμανοί "στήριζαν" την αυτοκρατορική δομή από "έξω" τότε οι Εβραίοι θα "στήριζαν" την ταξική της διαστρωμάτωση. Όπως η ύπαρξη των Γερμανών δικαιολογούσε σκληρές εξουσίες από Έλληνες αυτοκράτορες, έτσι και η ύπαρξη των Εβραίων δικαιολογούσε αντιλαϊκές πολιτικές. Με την ύπαρξη δηλαδή των Γερμανών η Ρώμη παρέμενε στρατοκρατική —ακόμα κι αν είχε φιλόσοφους αυτοκράτορες— και επιπλέον με την ύπαρξη των Εβραίων παρέμενε ταξικά διχασμένη —παρ' όλο τον εξελληνισμό της—. Αν εξέλειπαν οι Γερμανοί, θα "κατέρρεε" η κρατική δομή της και αν εξέλειπαν οι Εβραίοι, θα "κατέρρεε" η ταξική της διαστρωμάτωση, που δικαιολογούσε μέχρι και τη δουλεία.

Ο Τραϊανός όλα αυτά τα γνώριζε και φρόντισε να τα τακτοποιήσει πριν πεθάνει, ώστε να αφήσει μια λειτουργική αυτοκρατορία στον διάδοχό του. Τακτοποίηση σημαίνει συγκεκριμένα πράγματα και άρα και συγκεκριμένες εντολές. Όπως επέλεξε τον Ρήνο, για να συντηρεί τους χρήσιμους Γερμανούς, έτσι επέλεξε να διασπείρει και τους χρήσιμους Εβραίους οργανωμένα σε όλη την αυτοκρατορία, προκειμένου να εκμεταλλεύεται τα εύκολα διαχειρίσιμα χαρακτηριστικά τους. Γι' αυτόν τον λόγο επιτέθηκε "λανθασμένα" και στην Ιουδαία ...Έσπασε ένα "απόστημα", για να "μολύνει" σε έναν απολύτως ελεγχόμενο βαθμό το "σώμα". Αυτό το έκανε, προκειμένου να τους διασκορπίσει σε ολόκληρη την αυτοκρατορία, ώστε να έχει παντού ελεγχόμενα προβλήματα με βαρβάρους, οι οποίοι είχαν απολύτως προβλέψιμα χαρακτηριστικά. Είχε το "αντίδοτο" και δεν τον ενοχλούσε η χρήσιμη "αρρώστια", η οποία έκανε την κοινωνία λίγο "αδύναμη", αλλά σαφώς πιο διαχειρίσιμη.

Το πόσο σημαντικά ήταν όλα αυτά τα θέματα, μπορεί να τα καταλάβει κάποιος από τη μέριμνα που έδειξε ο Τραϊανός για τον χειρισμό τους. Αν τις πρώτες ώρες της αυτοκρατορικής του παρουσίας "τακτοποιούσε" τους Γερμανούς, τις τελευταίες ώρες αυτής της παρουσίας "τακτοποιούσε" τους Εβραίους ...Τους Εβραίους, που, λίγο πριν πεθάνει, τους "είδε" να λειτουργούν με τον επιθυμητό τρόπο. Να θυμίσουμε ότι ο Τραϊανός πέθανε όταν στη μεγάλη

του εκστρατεία στα εδάφη τής Μεσοποταμίας οι Εβραίοι τής αυτοκρατορίας επαναστάτησαν, δημιουργώντας αντιπερισπασμό, με κίνδυνο να οδηγήσουν την αυτοκρατορική επιχείρηση σε αποτυχία. Ο αυτοκράτορας πέθανε στην Κιλικία τής Μικράς Ασίας κατά την εσπευσμένη επιστροφή του από την αποτυχημένη —εξαιτίας των Εβραίων— εκστρατεία στη Μέση Ανατολή ...Γυρνούσε στη Ρώμη, έχοντας εξασφαλισμένο το "άλλοθι" για την εφαρμογή όποιου είδους πολιτικής βόλευε τα συμφέροντα της αυτοκρατορίας.

...Τότε πέθανε ο Αυτοκράτορας, που —μεταξύ άλλων— πέρασε στην ιστορία ως διώκτης των χριστιανών. Οι διωγμοί των χριστιανών στην πραγματικότητα δεν είναι αυτό το οποίο ακούγεται ...Οι διωγμοί των χριστιανών ήταν διωγμοί εναντίον των βαρβάρων, οι οποίοι απειλούσαν την Ελληνική Αυτοκρατορία ...Ήταν διωγμοί-"άλλοθι", για να τακτοποιηθούν "πακέτο" παράπλευρα κοινωνικά και ταξικά προβλήματα της "εύθραυστης" αυτοκρατορίας. Για τον Αυτοκράτορα των Ελλήνων αυτοί δεν ήταν "χριστιανοί", όπως τους αντιλαμβανόμαστε εμείς εκ των υστέρων. Ο χριστιανισμός εκείνη την εποχή ήταν απλά άλλη μια αίρεση των Ιουδαίων. Οι χριστιανοί ήταν σαν τους Σαδδουκαίους ή τους Εσσαίους, που κι αυτοί διαφοροποιούνταν και μισούνταν με τους Φαρισαίους. Ο Αυτοκράτορας —και αρχιερέας του ελληνικού δωδεκάθεου— καταδίωκε τους Εβραίους πιστούς του αιμοσταγούς Βάαλ τής Βαβυλώνας και απλά ανάμεσα σ' αυτούς τους πιστούς ήταν και οι πρώτοι χριστιανοί.

Δεν ήταν εθνικού τύπου εκκαθαρίσεις, όπως θα υπέθετε κάποιος με βάση τη σύγχρονη συμβατική χριστιανική λογική. Στη λεκάνη τής Ανατολικής Μεσογείου τα θρησκευτικά δεδομένα εκείνης της εποχής ήταν σχετικά απλά. Μετά την επικράτηση των ελληνιστικών βασιλείων όσοι δεν ήταν Έλληνες, ήταν οπαδοί των παλαιών θρησκειών τής περιοχής. Αν δεν ήσουν Έλληνας, δηλαδή, ή κάτι άλλο σαφώς ορισμένο, έμπαινες αυτόματα στην κατηγορία του Ιουδαίου και άρα του πιστού του Βάαλ τής παλιάς θρησκείας τής περιοχής. Γι' αυτόν τον λόγο δεν ήταν ούτε οι Ιουδαίοι ένα ενιαίο σύνολο ...Ήταν και μεταξύ τους εχθροί, ανάλογα με το πόσο πολύ ή λίγο πλησίαζαν την ελληνική λογική.

Απλά, μετά ήρθε ο χριστιανισμός και "κατάπιε" Έλληνες και Ιουδαίους, αφήνοντας μειονότητες να φέρουν αυτές τις ιδιότητες ...Μειονότητες, οι οποίες σταδιακά περιορίστηκαν σε τόσο μεγάλο βαθμό, που έγιναν εθνικές μειονότητες Όμως, στην εποχή του Τραϊανού δεν ίσχυε αυτό. Αυτοί οι διωγμοί, όπως και στην περίπτωση των Γερμανών, λειτούργησαν για τους Εβραίους ως "φάρος" επιβίωσης. Το μίσος εναντίον των Ελλήνων συντηρεί τους Εβραίους μέσα στο χρόνο ...Ένα μίσος, το οποίο συσσωρεύτηκε στην περίοδο των ελληνιστικών βασιλείων και της Ελληνικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας ...Ένα μίσος, το οποίο ξεκινούσε από τον Αντίοχο τον Επιφανή, συνεχίστηκε με τον Τίτο και κορυφωνόταν στο πρόσωπο του Τραϊανού ...Στο πρόσωπο του πιο ισχυρού Αυτοκράτορα του αρχαίου κόσμου.

Ο χριστιανισμός των Ρωμαίων.

Η Ελληνική Αυτοκρατορία ήταν πλέον η πιο μεγάλη και ισχυρή αυτοκρατορία του κόσμου. Είχε τη στερεή διοικητική, οικονομική και στρατιωτική δομή της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και οι αυτοκράτορες της ήταν οι ζωντανές "ενσαρκώσεις" του δέκατου τρίτου θεού της Ρώμης, που ήταν ο Αλέξανδρος. Οι Έλληνες Ρωμιοί ή Ρωμαίοι, είτε ελληνόφωνοι είτε λατινόφωνοι, ήταν οι απόλυτοι κυρίαρχοι της κορυφαίας αυτοκρατορίας που γνώρισε ο αρχαίος Κόσμος.

Από τον Τραϊανό και τον διάδοχό του Αδριανό αυτή η αυτοκρατορία είχε αρχίσει να "φθίνει". Από το ζενίθ της άρχισε να πέφτει, γιατί απλούστατα η ίδια δεν μπορούσε —όσα υποβοηθητικά "κόλπα" κι αν χρησιμοποιούσαν οι αυτοκράτορες της— να λειτουργήσει με βάση την ελληνική γνώση και ταυτόχρονα να επιβιώσει η κοινωνία της. Η κοσμοθεωρία της λειτουργούσε εις βάρος της εξουσίας της και αυτό την έφθειρε πολύ γρήγορα και με πολύ επικίνδυνο τρόπο. Καμία "αντίστηριξη" δεν την προστάτευε και η "κλωνοποίηση" απειλούσε να γίνει "κατακερματισμός" και διάλυση. Από την "τετραρχία" θα πηγαίναμε στη δεκαρχία και στη χιλιαρχία μέχρι ο καθένας να μείνει μόνος του στο χωράφι του να εξουσιάζει την οικογένειά του.

Λίγες στιγμές πριν την κατάρρευσή της και τη χαοτική κατάσταση που θα τη διαδεχόταν, ο Κωνσταντίνος ανέλαβε να "στερεοποιήσει" τα θεμέλιά της. Πώς θα γινόταν αυτό; ...Με έναν γρήγορο και εκτεταμένο εκβαρβαρισμό της ...Με το κλείσιμο του ελληνικού της κύκλου και με τη γρήγορη "επιχωμάτωσή" του ...Με τη δόμηση ενός νέου χριστιανικού "ορόφου" πάνω στην

προηγούμενη ελληνική "κατασκευή", η οποία θα έπρεπε να αντιμετωπιστεί ως "θεμελιακή" ...Με τη δόμηση μιας νέας υπερκατασκευής πάνω στην παλιά, η οποία θα αντιμετωπιζόταν ως "νεκρή" και άρα απλά θεμελιακή. Αυτό πρακτικά γινόταν με την επιλογή μιας συγκεκριμένης βαρβαρικής γνώσης, η οποία θα ομογενοποιούσε την κοινωνική της βάση και ταυτόχρονα θα ήταν εχθρική προς τον ελληνισμό.

Ο Κωνσταντίνος, δηλαδή, θα επιχειρούσε να κάνει κάτι πολύ ιδιόμορφο ...Τόσο ιδιόμορφο, που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί παράδοξο ...Οι ίδιοι λαοί, που κάποτε λάτρευαν τους Έλληνες αυτοκράτορες της Ρώμης, οι οποίοι τους έδιναν τη δυνατότητα να εξελληνιστούν και να ξεφύγουν από τη βαρβαρότητα, θα τους λάτρευαν εκ νέου αν σταματούσαν τον εξελληνισμό και προστάτευαν τη βαρβαρότητα ...Μια συγκεκριμένη βαρβαρότητα. Αυτός ήταν ο στόχος του Κωνσταντίνου. Ο αυτοκράτορας της Ρώμης και άρα *ex officio Pontifex Maximus* της ελληνικής θρησκείας, θα ήταν αυτός, ο οποίος θα έβαζε τίτλους τέλους γι' αυτήν. Θα έστρεφε τους ίδιους τους φτωχούς πληθυσμούς εναντίον του εξελληνισμού, ο οποίος τους συνέφερε απόλυτα. Θα παγίδευε αυτούς τους πληθυσμούς σε έναν ανθελληνισμό, που θα κατέστρεφε τους ίδιους.

Για να το καταφέρει αυτό, έκανε τα ακριβώς αντίθετα από τους κορυφαίους αυτοκράτορες της ελληνικής Ρώμης ...Έκανε τα αντίθετα απ' αυτά που έκαναν ο Αλέξανδρος και ο Τραϊανός ...Εκβαρβάρισε εκ βάθρων την αυτοκρατορία. Στην πραγματικότητα έδωσε την ευκαιρία στην ανατολίτικη βαρβαρότητα να ανακάμψει. Για να ξεκινήσει τον σχεδιασμό του σε "λευκό χαρτί", "μετέφερε" τη Βαβυλώνα προς τη Ρώμη και τη Ρώμη προς τη Βαβυλώνα ...Στην κυριολεξία Ρώμη και Βαβυλώνα "συναντήθηκαν" κάπου στα "μισά", εφόσον η ίδια η Ρώμη "μεταφέρθηκε" στην Ανατολή και άρα στη θέση της Νέας Ρώμης. Μετακίνησε το κέντρο της νέας αυτοκρατορίας και άρα ένας νέος "κύκλος" ξεκίνησε για την αυτοκρατορία

Ο Κωνσταντίνος έκανε το αντίστροφο από τον Αλέξανδρο σ' ό,τι αφορά τη γνώση που επέλεξε να δώσει στην αυτοκρατορία. Ο Αλέξανδρος επέλεξε η ελληνική γνώση της "κορυφής" να "χυθεί" και να πάει προς τη βαρβαρική "βάση" της Ανατολής, ενώ ο Κωνσταντίνος επέλεξε η ασιατικής προέλευσης ιουδαϊκή γνώση του "πάτου" να ανέβει προς την ελληνική βάση και να την "κατακλύσει". Ο Αλέξανδρος "πότισε" την αυτοκρατορία με το πιο καθαρό "νερό" που υπήρχε, ενώ ο Κωνσταντίνος άνοιξε τον "βόθρο" και ξεχείλισε μέσα στην αυτοκρατορία ..."Πλημμύρα" καί στις δύο περιπτώσεις, αλλά όχι ίδια ...Η πρώτη "ξεδιψούσε" τους λαούς της, ενώ η δεύτερη τους "δηλητηρίαζε". Η αυτοκρατορία θα παρέμενε ρωμαϊκή, αλλά θα άλλαζε το "λειτουργικό" της. Η εξουσία κρατούσε τα "διευθυντήρια" της και τις γνώσεις που έδινε στους εκλεκτούς της, αλλά η συνολική της συμπεριφορά θα ήταν πλέον διαφορετική.

Οι Ρωμαίοι ή Ρωμιοί της "κορυφής" θα ήταν πάλι εξελληνισμένοι, αλλά θα παρίσταναν δημοσίως τους βαρβάρους, γιατί αυτό θα τους συνέφερε. Οι βάρβαροι της κοινωνικής "βάσης" θα ήταν αμιγώς ιουδαϊζοντες χριστιανοί ...Μια απόφαση πολύ σκληρή από έναν άνθρωπο, ο οποίος ήταν από τη φύση του εξωπραγματικά σκληρός. Το έργο του ήταν να επαναφέρει — ακόμα και με τη βία— την ασιατικού τύπου παιδεία, η οποία δίνει τρομερή ισχύ στο σύστημα εξουσίας εις βάρος των λαών. Η μόνη του ιδιομορφία ήταν πως από ένα τεράστιο πλήθος βαρβαρικών κοσμοθεωριών επέλεξε το σκληρό ιουδαϊκό μοντέλο, για να το δώσει στην

κοινωνική βάση της αυτοκρατορίας του. Από εκεί και πέρα —και έχοντας γνώση των χειρισμών— έκανε ό,τι ήταν δυνατόν να απειλήσει τον ελληνισμό της βάσης, προκειμένου αυτός να "καταρρεύσει" γρήγορα και χωρίς αντίσταση...

...Έκανε τα αντίθετα ακριβώς από τον Τραϊανό, ο οποίος είχε ως στόχο να "θωρακίσει" την Ελληνική Αυτοκρατορία. Ο Κωνσταντίνος άνοιξε τα "στεγανά" της και μερίμνησε ο ίδιος να χρησιμοποιεί τους Γερμανούς στις δικές του πολιτικές. Ταυτόχρονα ενίσχυσε την εβραϊκή διασπορά σε όλα τα μέρη και τα πλάτη της αυτοκρατορίας, ώστε το ασιατικό "πατρών" να φτάσει απόφιο σε ολόκληρη την Ευρώπη. Άφησε τη βαρβαρότητα των Γερμανών να "εισέλθει" στην αυτοκρατορία και ταυτόχρονα με τη συστηματική διασπορά των εβραϊκών κοινοτήτων μεθόδευσε τον ιουδαϊκό εκβαρβαρισμό των κατώτερων κοινωνικών τάξεων της αυτοκρατορίας.

Σταδιακά δηλαδή άρχισαν και οι κρυφές συνεργασίες και η Ρώμη στην πραγματικότητα "κινούσε" τόσο τους Γερμανούς όσο και τους Εβραίους. Συνεχίστηκε η πρακτική του Τραϊανού να τους διατηρεί "Γερμανούς" και "Εβραίους" μέσω της πρόκλησης πολέμων ή διωγμών, αλλά όλα αυτά ήταν πλέον "στημένα". Αυτά γινόταν με τη μυστική συνεργασία των ηγετών τους. Πολύ πριν δηλαδή οι Βρετανοί στήσουν με τους Γερμανούς του Χίτλερ έναν Παγκόσμιο Πόλεμο, ο αυτοκράτορας της Ρώμης συνεννοούνταν με τους Γερμανούς, για να γίνουν γερμανορωμαϊκοί πόλεμοι πάνω στον Ρήνο. Πολύ πριν οι Γερμανοί του Χίτλερ κάνουν το στημένο "Ολοκαύτωμα"...

...Και η πίτα ολόκληρη και ο σκύλος χορτάτος ...Και ο σχεδιασμός του Τραϊανού —με τους τεχνητούς εχθρούς, οι οποίοι διατηρούσαν την "ταυτότητα" της Ρώμης— συντηρούνταν και αυτοί οι εχθροί ήταν πλέον ελεγχόμενο μέρος της Ρώμης. Αυτά τα έκανε ο Κωνσταντίνος και προφανώς τα έκανε με "αντιπαροχές" ... "Αντιπαροχές" σε αυτό το επίπεδο θα ήταν να τους δώσει τη δυνατότητα να γίνουν κι αυτοί κάποτε κυρίαρχοι της αυτοκρατορίας ... "Αντιπαροχή" ήταν να τους δώσει έναν "σπόρο" Ρώμης, όταν "φύτευε" τη Νέα Ρώμη ... "Αντιπαροχή" ήταν να δώσει λίγο "γαλάζιο" αίμα στο Γιόρκ.

Με τον τρόπο αυτόν επιβίωσαν οι Γερμανοί μέχρι τώρα. Επιβίωσαν ως "Γερμανοί", γιατί αυτό απαιτούσε ο ρωμαϊκός σχεδιασμός ...Τους "Γερμανούς" αναγνώριζε ως "εχθρούς" η Ρώμη και όχι τα γερμανικά "παρακλάδια". Δεν "γνώριζε" η Ρώμη "Ούννους", "Γότθους" και "Τεύτονες", γιατί απλούστατα δεν εξυπηρετούσαν το "παραμύθι" της. Αναγνώριζε μόνον τους Γερμανούς και έπαιζε το παιχνίδι γύρω από τον Ρήνο. Αυτή ήταν η επιλογή της ...Να

διατηρήσει τους Γερμανούς όπως τους είχε "δημιουργήσει" ο Τραϊανός και άρα πέρα από τον Ρήνο ...Να διατηρηθεί η παλιά "χωματερή" τής Ρώμης, η οποία ήταν απολύτως χρήσιμη.

Αυτοί οι Γερμανοί ήταν μόνιμα οι "μπράβοι" τής Ρώμης. Με πρώτο τον Κωνσταντίνο, ο οποίος τους χρησιμοποίησε με πολλούς τρόπους για τη διεκδίκηση του θρόνου απέναντι στους ανταγωνιστές του, όλοι οι αυτοκράτορες που τον ακολούθησαν έκαναν τα ίδια. Αυτούς χρησιμοποιούσε η Ρώμη όταν ήθελε παραδειγματικά βάρβαρες και σκληρές συμπεριφορές απέναντι στους δικούς της ανθρώπους, για να εξασφαλίζει "άλλοθι" να καταπιέζει, χωρίς να τις "χρεώνεται" η ίδια. Οι Γερμανοί στην πραγματικότητα δεν εξελληνίστηκαν ποτέ ...Ποτέ δεν έγιναν μέλη τής Ελληνικής Αυτοκρατορίας. Οι Γερμανοί απλά εκχριστιανίστηκαν. Άλλαξαν δηλαδή τύπο βαρβαρότητας και απλά μπήκαν στη βαρβαρική Χριστιανική Αυτοκρατορία ως όμοιοι.

Από εκεί και πέρα —μέσα στα πλαίσια των συμφερόντων των βαρβάρων— συμμετείχαν στον πόλεμο συμφερόντων στο πλευρό όλων των αφεντικών ...Συμμετείχαν πάντα στις λεηλασίες και πάντα αναζητούσαν τις πιο συμφέρουσες για τους ίδιους συμμαχίες. Μπορεί βέβαια να μην εξελληνίστηκαν ποτέ, αλλά γνώριζαν τη δύναμη του ελληνισμού ...Γνώριζαν ότι ως βάρβαροι κινδυνεύουν απ' αυτόν. Έμμονη ιδέα τους έγινε να τον καταστρέψουν, εφόσον τον είχαν ταυτίσει με τη δική τους επιβίωση. Γι' αυτόν τον λόγο τον λεηλάτησαν όποτε και όσο μπορούσαν. Μαζί τους βέβαια και οι αιώνιοι "μυστικοσύμβουλοι" τους σε αυτήν την προσπάθεια, οι Εβραίοι.

Από εκεί και πέρα περίμεναν τη σειρά τους ...Περίμεναν οι "αντιπαροχές", τις οποίες κάποτε πήραν από τον Κωνσταντίνο και τους διαδόχους του, να "ωριμάσουν" ως επενδύσεις ...Να έχει αξία το άσημο Γιόρκ, το οποίο κείτονταν μέσα στις λάσπες ...Να δεήσει κάποιος Πάπας ν' αναγνωρίσει κάποιον Γερμανό βασιλιά ως αυτοκράτορα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας με "έδρα" κάποια δική τους πόλη ...Αυτό περίμεναν επί αιώνες ...Περίμεναν για όσο διάστημα η Ρώμη ήταν δυνατή και τους χρησιμοποιούσε ως "μαντρόσκυλά" της. Όταν πλέον η Ρώμη δεν μπορούσε να συνεχίσει, την "έριξαν" και πάλι με τη βοήθεια των "κολλητών" τους. Όταν πλέον μπόρεσαν να ξεφορτωθούν τα "αφεντικά" τους, έγιναν "αφεντικά" οι ίδιοι.

Αυτή η αλλαγή, όμως, ήταν κολοσσιαία για τον ρωμαϊκό κόσμο. Ήταν μια αλλαγή, η οποία είχε και πολλές "παρενέργειες" και βέβαια παράπλευρα θύματα. Το κύριο θύμα της ήταν ο ελληνόφωνος κόσμος ...Ο αυθεντικός ρωμαϊκός κόσμος, τον οποίο μισούσαν αυθεντικά τόσο οι Γερμανοί όσο και οι Εβραίοι. Αυτός ο ελληνόφωνος κόσμος έγινε έμμονη ιδέα τους και βάλθηκαν να τον καταστρέψουν ...Να τον καταστρέψουν στην κυριολεξία. Αυτό, δηλαδή, το οποίο είχαν ξεκινήσει από πολύ νωρίτερα στην εποχή τής κυριαρχίας τους, θα το ολοκλήρωναν. Σε αυτήν την αλλαγή μπορεί κάποιος να εντοπίσει και τις διαφορές στη συμπεριφορά τής κεντρικής εξουσίας, που ακολούθησε την "πτώση" τής Ρώμης, χωρίς αυτό να σημαίνει και "πτώση" τής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας.

Μαύρο "φίδι" που θα τους "έτρωγε" τους ελληνόφωνους Ρωμιούς σε περίπτωση κυριαρχίας των Γερμανών ...Μιλάμε για τεράστια διαφορά. Μέχρι τότε η διαρκής εναλλαγή στην πρωτοκαθεδρία μεταξύ της Ρώμης και της Νέας Ρώμης —όπως ήταν φυσικό— δημιουργούσε και ένα "πρωτόκολλο" συμπεριφοράς. Οι λατινόφωνοι Ρωμαίοι δεν επιδίωκαν την ολοκληρωτική εξόντωση των ελληνόφωνων όταν ήταν κυρίαρχοι και το ίδιο γινόταν και

από την άλλη πλευρά. Ακόμα και ως αντίπαλοι δεν στρέφονταν ολοκληρωτικά ο ένας εναντίον του άλλου, γιατί γνώριζαν πως η μονιμότητα στην κορυφή δεν ήταν εξασφαλισμένη.

Ως εκ τούτου η πτώση τής Νέας Ρώμης και του Ορθόδοξου Δόγματος από την "κορυφή" τής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας δεν σήμανε κάποια δραματική αλλαγή στη συμπεριφορά των νέων λατινόφωνων Ρωμαίων κυριάρχων απέναντι στους ελληνόφωνους Ρωμιούς τής Ανατολής. Η Ρώμη —στο μέτρο τού δυνατού— ενδιαφερόταν για την τύχη και την επιβίωση των ελληνόφωνων Ρωμιών τής Ανατολής. Διατηρούσε ανοικτές τις "πόρτες" της για όσους δεν άντεχαν την οθωμανική κατοχή και ήθελαν να μεταναστεύσουν σε ένα αμιγώς χριστιανικό περιβάλλον. Αυτά όμως θα άλλαζαν ραγδαία σε περίπτωση που σε αυτήν την "κορυφή" ανέβαιναν οι Γερμανοί. Αν συνέβαινε αυτό, θα είχαμε "κλάματα" για τους ελληνόφωνους ...όπως και συνέβη, όπως θα δούμε.

Το γερμανικό "βασίλειο" και η γερμανική "βάρδια" τής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας.

Καθ' όλη τη διάρκεια της ρωμαϊκής κυριαρχίας το γερμανικό "τέρας" παρέμενε στη θέση του ...Πάντα κομπλεξικό και πάντα επιθετικό, πρόθυμο να κάνει επ' αμοιβή όλες τις βρόμικες δουλειές που του ανέθετε η Ρώμη. Υπηρετούσε πρόθυμα αυτόν που μισούσε και όποτε βέβαια μπορούσε τον "δάγκωνε". Δεν είναι τυχαίο άλλωστε που, καθ' όλη τη διάρκεια της μακραίωνης παρουσίας του γερμανικού κόσμου στην ευρωπαϊκή ιστορία, δεν έχει να επιδείξει ΤΙΠΟΤΕ απολύτως πνευματικό. Ταυτόχρονα, όμως, δεν υπάρχει ούτε ένα μαζικό έγκλημα εναντίον τής ανθρωπότητας ή του πολιτισμού της στο οποίο να μην έχει κορυφαία συμμετοχή ...Από την καταστροφή τής Ρώμης το 410 μ.Χ., τις Σταυροφορίες και μέχρι την καταστροφική Άλωση της Πόλης το 1204, παντού πρωταγωνιστούν οι Γερμανοί ως μισθοφόροι καταστροφείς και δολοφόνοι ...Το "μακελειό" δηλαδή των Παγκοσμίων Πολέμων του προηγούμενου αιώνα ήταν μια συνηθισμένη γερμανική "προσφορά" στο ανθρώπινο είδος και όχι μια εξαίρεση.

Αυτό το "τέρας", το οποίο όπως είπαμε είχε πάρει συγκεκριμένα χαρακτηριστικά από τον Τραϊανό, περίμενε την ευκαιρία του ...Περίμενε την ευκαιρία του και βέβαια "συγκέντρωνε" προσόντα και προϋποθέσεις, όχι μόνον για να βρεθεί στο προσκήνιο, αλλά και να εκδικηθεί ...Κυρίως να εκδικηθεί ...Να εκδικηθεί τον Τραϊανό και τα παιδιά του ...Να εκδικηθεί τον ΕΛΛΗΝΑ αυτοκράτορα και τους Ρωμαίους του ...Να εκδικηθεί τον εφιάλτη του. Τους στοιχειώνει πάντα η ανάμνηση του αυτοκράτορα ...Η εικόνα του αυτοκράτορα που γνώρισαν και τους φέρθηκε σαν θεός που τους υποτιμούσε. Τους τρέλαινε ο όμορφος ελληνικός του "ήχος" την ώρα που αυτοί γρύλιζαν σαν τους λύκους. Τους πέθαινε ο φθόνος, όταν τον έβλεπαν να λέει αστεία για τις συμπεριφορές τους και να γελάει με τους Έλληνες στρατηγούς του. Τους πέθαινε το μίσος, όταν άκουγαν ανθρώπινα γέλια ...καθώς νόμιζαν ότι πάντα είναι εις βάρος τους. Κάποια Γερμανόπουλα μπορεί να έτρωγαν και ξύλο αν φέλλιζαν κάτι ελληνικό και γελούσαν, όπως και κάποια χριστιανόπουλα πάθαιναν το ίδιο όταν βλασφημούσαν.

Με αυτήν τη δίψα για εκδίκηση έζησαν επί αιώνες. Αυτό μετέφεραν από γενιά σε γενιά. Όπως οι υπόλοιποι Ευρωπαίοι όπου έβλεπαν καπνούς, πτώματα και ερείπια θυμούνταν τους Γερμανούς, έτσι και οι Γερμανοί, κάθε φορά που άκουγαν ελληνικά και γέλια, θυμούνταν τον Τραϊανό και τους Ρωμαίους να γελάνε εις βάρος τους ...Οπτικό το ερέθισμα για τους πρώτους και ακουστικό για τους δεύτερους. Γι' αυτόν τον λόγο τούς ενοχλούσε σε βαθμό βλασφημίας τόσο ο γέλωτας της αυτοπεποίθησης όσο και τα ελληνικά. Οι χρονολογίες-"σταθμοί" τής αναμονής τού γερμανικού κόσμου ήταν τρεις, συν δύο. Τρεις για τη συγκέντρωση όλων εκείνων των τυπικών προσόντων, τα οποία θα τους επέτρεπαν να διεκδικήσουν το "όνειρό" τους και δύο για την επικράτησή τους. Τρεις για την ανάδειξή τους ως νόμιμο ελληνιστικό "βασίλειο" τής Ρώμης και δύο για την επικράτησή τους έναντι των υπολοίπων.

Σ' ό,τι αφορά τις τρεις πρώτες χρονολογίες αυτές ήταν οι εξής ...Πρώτη χρονολογία ήταν το 306 μ.Χ., όταν έγινε η ορκωμοσία τού Κωνσταντίνου ως Αύγουστου στο Γιόρκ της Βρετανίας και άρα σε γεωγραφικό χώρο πολύ μακριά από τη Ρώμη και τον οποίο χώρο μπορούσαν —όπως και κατάφεραν— να διεκδικήσουν και να αποκτήσουν οι Γερμανοί ...Δεύτερη χρονολογία ήταν το 800 μ.Χ., όταν ένας βασιλιάς των Γερμανών ονόματι Κάρολος ονομάστηκε από τον Πάπα της Ρώμης Λέοντα τον Γ' αυτοκράτορας, μετατρέποντας και επισήμως τον γερμανικό κόσμο σε νόμιμο ελληνιστικό βασίλειο και άρα σε νόμιμο Μνηστήρα τής διαδοχής τής Ρώμης ...Τρίτη χρονολογία ήταν το 1517 όταν ο Γερμανός Λούθηρος δημιούργησε ξεχωριστό δόγμα, το οποίο επέτρεπε —και επισήμως πλέον— τη διεκδίκηση του αυτοκρατορικού πρωτείου από την πλευρά των Γερμανών Διαμαρτυρομένων ...Από την πλευρά αυτών, οι οποίοι επί αιώνες μισούσαν και ταυτόχρονα λάτρευαν τη Ρώμη ...Αυτών, οι οποίοι επί αιώνες ήθελαν να την "καταστρέψουν", αλλά και να "δοξαστούν" μέσω αυτής.

Η ευκαιρία των Γερμανών να μπουν στο παιχνίδι τής διεκδίκησης της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας βρισκόταν στη Βρετανία ...Σε χώρο που ανήκε στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία και δεν τους ταύτιζε με τον "καταραμένο" Ρήνο των "απόκληρων" και των "αποσυνάγωγων". Με την εισβολή τους στη Βρετανία θα κατάφεραν να πάρουν εμμέσως μια νομιμότητα, εφόσον θα μπορούσαν να "κληρονομήσουν" τον αυτοκράτορα Κωνσταντίνο. Θα μπορούσαν να ελέγχουν ένα βασικό "κέντρο" τής ρωμαϊκής εξουσίας, το οποίο ήταν ικανό να δημιουργήσει νόμιμο "κλώνο" ελληνιστικού βασιλείου.

...Αυτό και έγινε. Στη Βρετανία εισέβαλαν οι Γερμανοί ως Άγγλοι, Σάξονες και Γιούτοι. Οι Άγγλοι —όπως και οι γείτονές τους, οι Σάξονες— ξεκίνησαν από την περιοχή Σλέσβιχ-Χόλσταϊν στο νότιο ήμισυ της χερσονήσου τής Γιουτλάνδης (βορειότερο άκρο τής σημερινής Γερμανίας), ενώ οι Γιούτοι κατοικούσαν στο βόρειο ήμισυ της χερσονήσου τής Γιουτλάνδης (τμήμα της σημερινής Δανίας). Αυτοί μπήκαν στη Βρετανία, για ν' αρπάξουν το "ρέλικ" που λεγόταν Γιόρκ ...Να αρπάξουν το "δικαίωμα" να διεκδικήσουν τα ρωμαϊκά πρωτεία. Η Βρετανία δηλαδή γι' αυτούς δεν ήταν ο στόχος, αλλά η ευκαιρία να πλησιάσουν τον "στόχο" τους. Στόχος τους ήταν η Ρώμη. Γι' αυτόν τον λόγο ακόμα και στα χρόνια τής βρετανικής φτώχειας και της ανυπαρξίας τους συμμετείχαν σε όλες της ακριβές δραστηριότητες της Ρώμης ...Συμμετείχαν στις σταυροφορίες ...Έτρεχαν να προσκυνήσουν νέους Πάπες ...Έστειλαν πανάκριβα δώρα ...Ζητούσαν "άδειες" κι "ευχές" κλπ..

Έχοντας υπό την κατοχή τους νόμιμο ρωμαϊκό κέντρο εξουσίας, περίμεναν τις συγκυρίες για να αποκτήσουν έναν νόμιμο Γερμανό "αυτοκράτορα", προκειμένου να πάρουν "σειρά" για την όποια διεκδίκηση. Η ευκαιρία τους δόθηκε το 800 μ.Χ. όταν ο Καρλομάγνος αναγνωρίστηκε από τον Πάπα Λέοντα τον Γ' ως αυτοκράτορας της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας ...Ένας Πάπας, ο οποίος με τον τρόπο αυτόν εκδικήθηκε τους Ρωμαίους, οι οποίοι λίγο καιρό πριν προσπάθησαν να τον σκοτώσουν και να τον κανιβαλίσουν και τον οποίο έσωσε ο Καρλομάγνος. Αυτός ο Πάπας, ως "αντιπαροχή" για την προσωπική του σωτηρία, αναγνώρισε τον Καρλομάγνο ως αυτοκράτορα. Τότε ο γερμανικός κόσμος απέκτησε τον ελληνικό αετό της Ρώμης ως σύμβολο ...Αυτόν, που βλέπουμε ακόμα και σήμερα στα κρατικά τους σύμβολα.

Όμως, αυτά από μόνα τους δεν αρκούσαν ως προσόντα. Αυτά καθιστούσαν τον γερμανικό κόσμο ένα κοινό βασίλειο υπό την απόλυτη πνευματική κυριαρχία της Ρώμης και του ειδώλου της, που ήταν η Νέα Ρώμη. Για να διεκδικήσουν οι Γερμανοί την απόλυτη κυριαρχία και τη διαδοχή της Ρώμης, θα έπρεπε να αποκτήσουν διαφοροποιημένα θρησκευτικά χαρακτηριστικά. Για να αποκτήσουν οι Γερμανοί το αντικείμενο του πόθου τους, που ήταν μια Τρίτη Ρώμη, θα έπρεπε να αποκτήσουν χαρακτηριστικά ανάλογα με αυτά της Ρώμης ...Να διεκδικήσουν δηλαδή την πνευματική "κηδεμονία" της αυτοκρατορίας και αυτό γίνεται μέσω της ανάπτυξης ξεχωριστού θρησκευτικού δόγματος. Για τους πλιατσικολόγους Γερμανούς αυτό ήταν το δύσκολο, εφόσον δεν είχαν ποτέ να παρουσιάσουν το παραμικρό δείγμα πνευματικού έργου.

Η ευκαιρία όμως τους δόθηκε με το ψευδοδόγμα του τενεκέ Λούθηρου. Τι έκανε ο σχεδόν αγράμματος Λούθηρος; ...Τα μίσια, τα κόμπλεξ και τον φθόνο των Γερμανών απέναντι στη Ρώμη τα έκανε δόγμα. Χωρίς να δημιουργήσει τίποτε πνευματικό ή θρησκευτικό, δημιούργησε ξεχωριστό "δόγμα" ως "διαμαρτυρόμενος" ...Δόγμα έγινε δηλαδή το αντιρωμαϊκό πάθος των Γερμανών. Η επιτυχία του "δόγματος" ήταν μεγάλη αποκλειστικά στον γερμανικό κόσμο, γιατί εξέφραζε τη γερμανική ιδιοσυγκρασία και ταυτόχρονα την έκανε μια συμφέρουσα επιλογή στον λαό ...Έναν λαό, που η "συμφεροντολογία" ήταν πάντα η μόνη και πραγματική του "θρησκεία" ...Από συμφέρον παρέμειναν βίαιοι επί αιώνες ...από συμφέρον έγιναν χριστιανοί, και από συμφέρον έγιναν Προτεστάντες, δηλαδή Διαμαρτυρόμενοι ...Αυτοί, οι οποίοι γκρίνιαζαν για τη Ρώμη που

μισούσαν, ανακάλυψαν το δόγμα τής γκρίνιας ...Πιο "γερμανικό" θρησκευτικό δόγμα δεν μπορούσε να υπάρξει.

Όλο το μίσος, τα κόμπλεξ και η υποκρισία των Γερμανών ενσωματώθηκαν στο δόγμα των Προτεσταντών ...Ένα δόγμα, το οποίο, από τότε που δημιουργήθηκε, έχει αποτυπωθεί στις μούρες των Γερμανών. Γιατί; ...Γιατί, μη έχοντας ΤΙΠΟΤΕ απολύτως να πούνε, έχουν εξειδικευτεί στη "γκρίνια" ...Έχουν εξειδικευτεί στην ψευδοθηθολογία και τη συστηματική δυσφήμιση των πάντων. Από εκεί και πέρα κάνουν μόνιμα το ίδιο πράγμα: Εκμεταλλεύονται την ισχύ τους εις βάρος των πάντων. Ό,τι τους αρέσει, το αρπάζουν και το οικειοποιούνται αυθαίρετα. Ό,τι δεν μπορούν ν' "αρπάξουν", απλά το "βρομίζουν". Ακριβώς, για τις ανάγκες αυτής της "παράστασης" του μίσους και της αθλιότητας, είναι υποχρεωμένοι να φοράνε τις "μάσκες" τής δήθεν ηθικότητας και σοβαρότητας ...Τη σοβαρότητα του βλάκα, ο οποίος προστατεύεται από τη σιωπή του. Όσο πιο βλάκας, αμόρφωτος και άχρηστος είναι ένας Προτεστάντης, τόσο πιο καλή "παράσταση" σοβαρότητας δίνει.

Τα βλοσυρά ύφη των Προτεσταντών, που βλέπουμε διαρκώς μπροστά μας, είναι το μοναδικό τους "κεφάλαιο" ...Το κεφάλαιο των "Ντάιζελμπλουμ", των "Σόιμπλε" ή των "Τόμσεν", που με ύφος χιλίων Καρδιναλίων μπορούν ν' αποφασίζουν για το μέλλον ολόκληρων λαών, τη στιγμή που η γνώση τους με τα βίαια φτάνει για να μοιράσουν σε δύο γαιδούρια άχυρα. Τα βλοσυρά "τίποτε" της σοβαροφάνειας, της μεγάλης "φασαρίας" και του κενού περιεχομένου ήταν πάντα η προτεσταντική "παραγωγή". Αυτοί ήταν πάντα οι Προτεστάντες, γιατί μόνον με τον τρόπο αυτόν μπορούσαν να σταθούν χωρίς έργο απέναντι στα θηρία τής δημιουργικότητας. Μόνον με τον τρόπο αυτόν το μίσος γίνεται ένα αποδοτικό "κεφάλαιο" ...Το μίσος αυτών των λαών για τη Ρώμη, το οποίο πάντα τους έδινε τα χαρακτηριστικά τους ...Ένα μίσος απίστευτο απέναντι στη Ρώμη και τους Έλληνες ...Ένα μίσος, το οποίο από μόνο του έθετε και τον κύριο "άξονα" της πολιτικής τους.

Εδώ και αιώνες το σύνολο της όποιας δυσφημιστικής επιχείρησης στρέφεται εναντίον τής Ρώμης και των Ελλήνων προέρχεται από τους Γερμανούς. Οι Γερμανοί εμφάνισαν τον ελληνικό πολιτισμό σαν το "κλουβί" με τις "τρελές", όπου εμφανίζονταν οι αρχαίοι Έλληνες βυθισμένοι στα πάθη και τις ανωμαλίες ...Οι Γερμανοί αμφισβήτησαν την "ηθική" των αυτοκρατόρων τής Ρώμης και μάλιστα των πιο σημαντικών απ' αυτούς ...Οι Γερμανοί αμφισβήτησαν τη ρωμαϊκότητα της Ανατολικής Αυτοκρατορίας ...Οι Γερμανοί αμφισβήτησαν τη φυλετική καταγωγή των σύγχρονων Ελλήνων ...Οι ίδιοι αυτοί Γερμανοί έφτασαν στο σημείο να αμφισβητήσουν την αυθεντικότητα της ίδιας της ελληνικής γλώσσας, ενώ πρόκειται για μια ζωντανή γλώσσα ...Οι ίδιοι δηλαδή άνθρωποι, οι οποίοι επί αιώνες έκαναν "επιδρομές", καίγοντας και ρημάζοντας τις ρωμαϊκές επαρχίες, είναι οι ίδιοι που στη συνέχεια εξειδικεύτηκαν σε ανάλογες πνευματικού τύπου "επιδρομές" δυσφήμισης ή αρπαγής.

Από τη στιγμή που οι Προτεστάντες απέκτησαν τα τυπικά προσόντα να μπουν στη "σειρά" διαδοχής τής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, ήταν θέμα χρόνου να τη διεκδικήσουν. Τα σημαντικά έτη σε αυτήν την προσπάθειά τους είναι δύο. Το 1805 και το 1945. Το 1805 οι Γερμανοί κύριοι της Βρετανίας νίκησαν στη ναυμαχία του Τραφάλγκαρ και αυτό τους επέτρεψε να "μπουν" μέσα στην Ευρώπη ως ισχυροί "παίκτες". Το γερμανικό Παλάτι τής Βρετανίας ήταν

θέμα χρόνου να συνεργαστεί με τους συμφεροντολόγους τής "χωματερής" πέρα από τον Ρήνο και να δοκιμάσουν να επιβληθούν στην υπόλοιπη Ευρώπη.

Καρπός αυτής της μυστικής συνεργασίας ήταν οι Παγκόσμιοι Πόλεμοι, οι οποίοι οδήγησαν στην προτεσταντική κυριαρχία εντός του χριστιανικού κόσμου. Το Λονδίνο —έστω και ατύπως— έγινε μια κρυφή Τρίτη Ρώμη. Γιατί κρυφή; ...Γιατί οι κακοποιοί, οι γύφτοι και οι Εβραίοι δεν έχουν "έδρες" ...Δεν τους συμφέρει να έχουν έδρες. Το Λονδίνο —ακόμα και σήμερα— προσπαθεί να διατηρεί καλές σχέσεις με τη Ρώμη, για να μην την προκαλεί. Για να μην προκαλεί τους Καθολικούς, ποτέ δεν διεκδίκησε επισήμως αυτόν τον ρόλο, αλλά στην πραγματικότητα πάντα λειτουργούσε με τον τρόπο αυτόν.

Ο γερμανικός Οίκος των Σάξεν-Κόμπουργκ και Γκότα, που κυβερνά τη Βρετανία, είναι αυτός που δίνει τον Πρώτο τη τάξει Γερμανό Προτεστάντη αρχιερέα, που συντονίζει ολόκληρο τον γερμανικό προτεσταντικό μηχανισμό ...Έναν μηχανισμό σε μεγάλο βαθμό μυστικό, που με τις "μηχανοραφίες" του και τις ψευδοσυγκρούσεις των μελών του ελέγχει ολόκληρο τον χριστιανισμό και όχι μόνο ...Αυτής της Προτεσταντικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας είναι κυρίαρχα "βασίλεια" αυτά της Βρετανίας, των ΗΠΑ και της Γερμανίας ...τα οποία είναι όλα γερμανοκρατούμενα —μαζί με τους σκανδιναβικούς "δορυφόρους" τους— ...Απολύτως γερμανοκρατούμενα βασίλεια των Αγγλοσαξόνων. Η μυστική συνεργασία αυτών των δυνάμεων τους δίνει τη δυνατότητα να ελέγχουν τα πάντα.

Το 1945 ήταν η χρονιά του απόλυτου θριάμβου για τους Προτεστάντες. Λίγα χρόνια πριν μεθόδευσαν ένα τεχνητό πρόβλημα, το οποίο κατέστρεψε όλους τους εχθρούς τους. Έβαλαν τους Ρωμαίους να "κυνηγάνε" τα "είδωλα" με τον δήθεν πόλεμο μεταξύ των Γερμανών της Βρετανίας και των ΗΠΑ και των Γερμανών της Γερμανίας. "Δούλεψαν" τους πάντες με το "Όλοκαύτωμα" των συνεταίρων τους, τη στιγμή που ο σχεδιασμός τους κόστιζε στην Ευρώπη πολλές δεκάδες εκατομμύρια νεκρών. Ισοπέδωσαν την Ευρώπη και τη βύθισαν στα δάνεια απέναντι στους τοκογλύφους. Όλη η ευρωπαϊκή ήπειρος βρέθηκε υπό την προτεσταντική στρατιωτική κατοχή ...για το "καλό" της. Μετέτρεψαν όλα τα ευρωπαϊκά κράτη σε αποικίες χρέους. Χτύπησαν για άλλη μια φορά με τον πιο σκληρό τρόπο τον Ελληνισμό.

Όμως, το μεγάλο τους επίτευγμα ήταν ότι μπήκαν στη Ρώμη ως θριαμβευτές. Με κόστος την απώλεια του μουσουλινικού "σκουπιδιού", μπήκαν στην Αιώνια Πόλη. Ό,τι ήταν το 1204 για τη Νέα Ρώμη τής Ορθοδοξίας, ήταν το 1945 για τη Ρώμη τού Καθολικισμού. Από τότε μέχρι σήμερα η Ρώμη είναι απλά μια ακόμα μεγάλη πόλη τού χριστιανισμού με πολλά Μουσεία και ένα "αξιοθέατο" στο κέντρο της. Από τότε μέχρι σήμερα ο Πάπας έπαψε να είναι ο Ποντίφιξ Μάξιμος και έγινε απλά ένα "αξιοθέατο" ...Τίποτε παραπάνω. Απλά, για να μην ερεθίζουν τα εκατομμύρια των Καθολικών, σέβονται φαινομενικά την Αγία Έδρα. Από το 1945 και μετά η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία βρίσκεται αποκλειστικά υπό τη δική τους εξουσία.

...Οι μαύρες ημέρες τής ελληνόφωνης Ρωμιοσύνης**...Οι χειρότερες ημέρες από την εποχή τού Ξέρξη**

Για να φτάσουν οι Προτεστάντες σε αυτόν τον ανεπανάληπτο θρίαμβό τους, έπρεπε ν' ακολουθήσουν έναν συγκεκριμένο σχεδιασμό. Η μεθόδευση που ακολουθήθηκε μέχρι να επιτευχθεί το επιθυμητό αποτέλεσμα ήταν πολύ συγκεκριμένη. Από το 1805 και μετά, που απέκτησαν θεσμικό ρόλο και "λόγο" μέσα στη Χριστιανική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, η πολιτική τους —είτε φανερά είτε κρυφά— ήταν σταθερά αντιρωμαϊκή και ανθελληνική. Με τη βοήθεια των Εβραίων τραπεζιτών και τοκογλύφων μπόρεσαν και μπήκαν μέσα σε όλα τα Καθολικά κράτη τής Ευρώπης και έλεγξαν τις ηγεσίες τους. Για άλλη μια φορά ακολουθήθηκε ο γνωστός "τυφλοσούρτης" τής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας ...Χρηματοδότησαν τον εθνικισμό των ευρωπαϊκών κρατών, δημιουργώντας τα γνωστά ελληνιστικού τύπου ελληνοβαρβαρικά βασίλεια.

Όμως, μέχρι να φτάσουν στο σημείο αυτό, είχαν πολλά να κάνουν πολλά χρόνια νωρίτερα ...Αιώνες πριν έπρεπε να προετοιμάσουν τα δεδομένα εκείνα, τα οποία θα τους ευνοούσαν στην κατάκτηση του στόχου τους. Γνώριζαν εξ αρχής ότι στον "δρόμο" για την κορυφή είχαν δύο μεγάλους εχθρούς που έπρεπε να νικήσουν ...Τους λατινόφωνους Ρωμαίους ή Ρωμιούς τής Δύσης και τους ελληνόφωνους Ρωμαίους ή Ρωμιούς της Ανατολής. Τους πρώτους τους γνώριζαν καλά, εφόσον συνυπήρχαν επί αιώνες κάτω από το ίδιο Καθολικό Δόγμα. Προσφέροντάς τους "ψίχουλα" εύνοιας, τους είχαν μόνιμα υπό τον έλεγχό τους. Τους "καπέλωσαν" εύκολα μέσω της Γαλλικής "Επανάστασης", η οποία ήταν χρηματοδοτούμενη από τους ίδιους.

Σε αυτά τα εθνικά ελληνιστικού τύπου κράτη τούς Ρωμαίους τούς "κατάπιαν" εύκολα, εφόσον τους έβαλαν στον εθνικό σχεδιασμό να παριστάνουν τους εθνικούς "Γάλλους", "Ισπανούς", "Βρετανούς" κλπ.. Όπως γινόταν στα ελληνιστικά βασίλεια, όπου οι βάρβαροι "κοπαδοποιούνταν" πίσω από ελληνικές κοινότητες "ανωτέρων", έτσι έγινε και στη Δύση, η οποία εκείνη την εποχή "έστηνε" το ένα εθνικό κράτος μετά το άλλο ...Η "αόρατη" Ρώμη σε ρόλο Αλεξάνδρου άλωνα τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία των Καθολικών, "κατακτώντας" ύπουλα τα κράτη της το ένα μετά το άλλο. Διόριζε "Αντίοχους", "Πτολεμαίους" και "Αντίγονους", οι οποίοι αναλάμβαναν να παραστήσουν τους δήθεν "ανταγωνιζόμενους" βασιλείς των "απελευθερωμένων" λαών.

Εκμεταλλευόμενοι την αναπάντεχη υπεροχή τους στο βιομηχανικό κεφάλαιο, έβαζαν στο "κόλπο" τής εκβιομηχάνισης επιλεκτικά μόνον τα κράτη που ήθελαν να "ευνοήσουν" και με τον τρόπο αυτόν εξασφάλιζαν "συμπάθειες" στις κοινωνικές τους βάσεις. Ταυτόχρονα γνώριζαν τη λαχτάρα των αστών —οι οποίοι εξαιτίας τους παράγονταν με τον "τόνο"—, οι οποίοι λαχταρούσαν πλούτη και εξουσίες ως "αντιπαροχή" για την υποταγή τους. Με αυτούς

ως "σύμμαχους" ήταν θέμα χρόνου να επιτύχουν τους στόχους τους ...Πραγματικοί "Αλέξανδροι" σε έναν κόσμο φτωχό, ο οποίος έβγαине από τη δεισιδαιμονία του Μεσαίωνα και μαζί με τον ελληνικό "Διαφωτισμό" έβγαζε και το μεροκάματό του.

Ο "συμφεροντολογισμός" των Γερμανών άρχισε να γίνεται η κυρίαρχη "θρησκεία" όλων των αστών της Ευρώπης ...Η κυρίαρχη "θρησκεία" των αστών, οι οποίοι γνώριζαν πρωτοφανή εύνοια εξαιτίας της προτεσταντικής πολιτικής ...Των αστών, οι οποίοι γρήγορα στο όνομα της δήθεν "εξέλιξης" εγκατέλειψαν τη συντηρητική Ρώμη και προσδέθηκαν στο προτεσταντικό "άρμα" των δήθεν προοδευτικών με τα ελληνικά "κλοπιμαία".... Των αστών, οι οποίοι γρήγορα υιοθέτησαν τις βλοσυρές μούρες των Προτεσταντών, για να δείχνουν πιο έξυπνοι και πιο σοφοί απ' όσο στην πραγματικότητα ήταν. Αν σκεφτεί κάποιος και τους Εβραίους "συνοδοιπόρους" των Γερμανών, αντιλαμβάνεται ότι το έργο τους δεν ήταν και τόσο δύσκολο.

Εκείνη την εποχή ανέλαβαν να "τακτοποιήσουν" όλες τις εκκρεμότητές τους. Την ίδια τη Ρώμη τη "βραχυκύκλωσαν", καταστρέφοντας το Παπικό Κράτος και δημιουργώντας την ενιαία Ιταλία ...Την Ιταλία, που της "φόρτωσαν" τον χαφιέ Μουσολίνι, για να της δώσει τα εθνικά της χαρακτηριστικά ακόμα και με τη βία του φασισμού ...Του Μουσολίνι, ο οποίος στην κυριολεξία διέλυσε τον ελληνισμό της Magna Grecia ...Του Μουσολίνι, ο οποίος είναι πλέον γνωστό ότι υπήρξε πράκτορας των μυστικών υπηρεσιών της προτεσταντικής Βρετανίας. Από τη στιγμή που κατόρθωσαν και εξασφάλισαν τη συμμαχία των αστικών τάξεων στα καθολικά κράτη, ήταν εύκολο να τα ελέγξουν ...Οι αντιστάσεις στη Δύση ήταν ελάχιστες.

Κατόπιν μπορούσαν να εστιάσουν το ενδιαφέρον τους στην Ανατολή. Οι πολύπειροι Ρωμιοί της Ανατολής δεν ήταν εύκολο να παρασυρθούν σε παλιούς σχεδιασμούς, τους οποίους είχαν προ πολλού νικήσει. Απαιτούσε βία η αντιμετώπισή τους, γιατί εκτός των άλλων είχαν και ένα άλλο αρνητικό για τους εχθρούς τους χαρακτηριστικό ...Το χαρακτηριστικό της ελληνοφωνίας σε έναν χώρο ενιαίο, ο οποίος ανά πάσα στιγμή μπορούσε ν' "αναστηθεί" ως διάδοχος της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Η ελληνοφωνία τους γι' αυτόν τον λόγο ήταν πρόβλημα για τους Προτεστάντες.

Αυτό, το οποίο για τη Δύση ήταν το υπέρτατο πνευματικό "κεφάλαιο", στην Ανατολή ήταν απλά μια γλώσσα ...Μια γλώσσα, όμως, η οποία καθιστούσε τους κατόχους της επικίνδυνους, εφόσον τους βαστούσε μόνιμα σε μια κοντινή "απόσταση" από όλη την αρχαία ελληνική γραμματεία ...Τη γραμματεία αυτή, η οποία στη Δύση φυλασσόταν ως το υπέρτατο κεφάλαιο των πλούσιων και ισχυρών της ...Την γραμματεία, την οποία οι Γερμανοί αντιλαμβάνονταν ως την πιο πολύτιμη λεία τους ...Το κλεμμένο "κλειδί" για την παραμονή τους στην κορυφή του κόσμου.

Αυτοί οι ελληνόφωνοι Ρωμιοί ήταν ένα τεράστιο πρόβλημα, το οποίο έπρεπε να αντιμετωπιστεί ...Να αντιμετωπιστεί με τρόπο βίαιο, εφόσον αυτοί ήταν διασκορπισμένοι σε μια τεράστια έκταση γύρω από την Ανατολική Μεσόγειο και τη Μαύρη Θάλασσα. Ήταν τεράστιο πρόβλημα, γιατί ήταν διασκορπισμένοι σε έναν χώρο, ο οποίος ανήκε σε μη "συμβατή" με τον ελληνορωμαϊκό σχεδιασμό θρησκεία και ως εκ τούτου δεν μπορούσαν αυτοί χωρίς βίαιη επέμβαση να διασπαστούν και να μοιραστούν σε κρατικούς "κλώνους" ελληνοβαρβαρικού χριστιανικού τύπου, όπως έγινε στην Καθολική Ευρώπη. Έπρεπε πρώτα να αποκολληθούν από τους μουσουλμανικούς χώρους και μετά να ακολουθηθούν οι γνωστές πρακτικές.

Για όσο διάστημα οι Ρωμιοί "κρύβονταν" πίσω από το οθωμανικό σύστημα, ήταν επικίνδυνοι. Για όσο διάστημα "ανακατεύονταν" με τους μουσουλμάνους και αυτοί τους αντιμετώπιζαν με συμπάθεια —λόγω του Κορανίου και της ιστορίας τους—, ήταν επικίνδυνοι ...Άκρως επικίνδυνοι, γιατί θεωρούσαν τους εαυτούς τους Ρωμαίους και —λόγω γλώσσας— ήταν αυτοί οι οποίοι ανάμεσα σε όλους τους άλλους λαούς —με τους οποίους συνυπήρχαν— υπερείχαν σε θέματα πνευματικά και επιστημονικά. Την πατρίδα τους τη θεωρούσαν ως αυθεντική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία και την ονόμαζαν Ρωμανία. Αυτή η Ρωμανία ήταν που είχε κατακτηθεί από τους Οθωμανούς με βάση τη λογική των Ρωμαίων και αυτή έπρεπε σε κάποια στιγμή να ανασυσταθεί ...Ο απόλυτος εφιάλτης ολόκληρης της Δύσης και όχι μόνον των Προτεσταντών. Για την εξουδετέρωση λοιπόν αυτών των Ρωμαίων, οι Προτεστάντες συνεργάστηκαν στο τέλος με τους κομμουνιστές της Μόσχας και τους Τούρκους του Κεμάλ ...Συνεργάστηκαν με τα δικά τους "δημιουργήματα".

Όμως, όλα αυτά τα οποία περιγράφουμε έχουν ένα μεγάλο "βάθος" χρόνου στην εξέλιξη τους. Τίποτε στην ιστορία δεν γίνεται αυτόματα ή απλά μέσα σε μια στιγμή. Πολύ πριν κατορθώσουν να φτάσουν σε αυτό το οποίο περιγράψαμε ως "τελική φάση του "ρωμαϊκού" ζητήματος", ώστε να μπορούν να "χτυπήσουν" αυτούς τους πανίσχυρους παράγοντες της Ανατολής, έπρεπε επί πολλά χρόνια να τους εξασθενούν. Αυτό και έκαναν. Επί χρόνια τους "χτυπούσαν" ύπουλα, προκειμένου σε κάποια στιγμή να τους φέρουν σε απόσταση "βολής". Στην πραγματικότητα οι Προτεστάντες είχαν ξεκινήσει αιώνες πριν τα "χτυπήματα" εναντίον των ελληνόφωνων Ρωμαίων ...Υπουλα χτυπήματα, τα οποία είχαν ως στόχο να τους κάνουν ζημιά σε ζωτικές τους "λειτουργίες". Αυτό, το οποίο σήμερα, για παράδειγμα, αποδίδεται στον Κίσινγκερ και αφορά τη γλώσσα —ως το μυστικό που δίνει δύναμη στους Έλληνες—, στην πραγματικότητα ήταν ένα γερμανικό "αξίωμα". Οι Γερμανοί επί αιώνες προσπαθούν να κάνουν ζημιά στους ελληνόφωνους και τους χτυπούν ύπουλα στη γλώσσα.

Τέτοιο ύπουλο χτύπημα ήταν, για παράδειγμα, αυτό του Έρασμου ...Ο γελοίος ο Έρασμος, ένας άνω του Ρήνου "Γερμανός", που σε μια ζωντανή γλώσσα —όπως η ελληνική— "κατόρθωσε" και ανακάλυψε τον "νεκρό" πρόγονό της, που οι συνεχιστές του αγνόησαν ...Ο Ιούλιος Καίσαρας, ο Αδριανός ή ο Κικέρωνας είχαν μάθει με τον λάθος τρόπο τα ελληνικά και ο μόνος που το κατάλαβε μετά από δέκα και πλέον αιώνες ήταν ο καραγκιόζης ο Έρασμος. Στην πραγματικότητα αυτό ήταν άλλο ένα από τα βρόμικα κόλπα των Γερμανών εναντίον του ελληνισμού ...Για το "μεροκάματό" τους αγωνιούσαν τα κουτορνίθια. Με τον τρόπο αυτόν προσπαθούσαν να μειώσουν την αξία

και βέβαια την επιρροή των ελληνόφωνων Ρωμαίων στη Δύση ...Των μισητών ελληνόφωνων Ρωμαίων, οι οποίοι μετά την πτώση τής Πόλης άρχισαν να κατακλύζουν τη Δύση και να διεκδικούν "φιλέτα" απασχόλησης σε Πανεπιστήμια και πνευματικά ιδρύματα, τα οποία οι ημιμαθείς Γερμανοί Προτεστάντες τα αντιλαμβάνονταν σαν "κτήματά" τους.

Οι πηγές δείχνουν ότι πολλοί Προτεστάντες λόγιοι της Δυτικής Ευρώπης έτειναν να θεωρούν τους Ορθόδοξους Έλληνες λογίους τής διασποράς αμόρφωτους, δεισιδαίμονες και "αμαθείς" —παρά την αναμφισβήτητη επιστημονική τους κατάρτιση—, γιατί δήθεν δεν διέσωσαν την "αληθή προφορά" (pronuntiatio recta) της κλασικής γλώσσας ...Πολύ "δεισιδαίμονες" συγκεκριμένα, αν —εκτός από τα "δαιμονικά" ελληνικά που μιλούσαν— τολμούσαν συν τοις άλλοις και γελούσαν, "προσβάλλοντας" τη "σοβαρότητα" της επιστήμης ...Δεισιδαίμονες σαν αυτούς που δηλητηριάζονταν στο γλαφυρό "Όνομα του Ρόδου". Όλα αυτά με τη "δικαιολογία" ότι τους επηρέασε η οθωμανική υποδούλωση. Προφανώς η υποδούλωση σήμαινε γι' αυτούς ένα πολύ ιδιόμορφο "αλτσχάιμερ", εφόσον οι Έλληνες "ξέχασαν" μόνον την προφορά τής γλώσσας τους και όχι την ίδια τη γλώσσα.

Το γεγονός ότι η ελληνική γραμματεία και γλώσσα όλους αυτούς τους αιώνες καλλιεργούνταν συστηματικά και χωρίς κανένα "κενό", όχι μόνον στην Ορθόδοξη Νέα Ρώμη αλλά και στην Καθολική Ρώμη, δεν τους πτοούσε. Γνώριζαν τη δύναμη του ψεύδους και είχαν τη δύναμη από ένα σημείο κι έπειτα να επιβάλουν την άποψή τους ακόμα κι αν αυτή ήταν απολύτως αντιεπιστημονική. Αυτοί επέβαλαν στην εποχή τής παντοδυναμίας του γερμανισμού και τη γελοία προφορά των γελοίων συμφεροντολόγων. Και πώς θα μπορούσαν άλλωστε να μην κάνουν κάτι τέτοιο, εφόσον ήθελαν να εμφανιστούν στην "κορυφή" τού Κόσμου χωρίς κανένα δικό τους δημιούργημα.

Αρέσκονταν οι Γερμανοί να παρουσιάζονται σαν "πρωτοπόροι" τού ανθρωπίνου πνεύματος τη στιγμή που δεν είχαν να επιδείξουν ΚΑΝΕΝΑ απολύτως πνευματικό δημιούργημα ...ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΚΑΝΕΝΑ ...Με κλοπιμαία ήθελαν να εμφανιστούν σαν "πλούσιοι" ...Σαν "ειδικοί" στην ανάλυση και επεξεργασία τής πνευματικής "παραγωγής" άλλων ...και κυρίως των Ελλήνων ...Τα συνηθισμένα για τους Προτεστάντες. Όπως καμαρώνουν για τα διάσημα μουσεία τους, ενώ αυτά είναι στην πραγματικότητα αποθήκες κλεπταποδόχων, έτσι "νεκροί" δημιουργικά ήταν και οι Προτεστάντες "σοφοί", οι οποίοι παρίσταναν τις ζωντανές "αποθήκες" γνώσεων. Δεν είχαν άλλη επιλογή οι Γερμανοί. Τα λίγα πράγματα που φέλλιζαν και είχαν αξία να τα ακούσει κάποιος, ήταν ελληνικά.

Άλλωστε, ακόμα και η γλώσσα τους ήταν αντιγραφή τής ελληνικής γλώσσας. Αν υποθέσουμε ότι από τις εκατοντάδες ανθρώπινες "λαλιές" συγκεκριμένες είναι αυτές οι οποίες αποτελούν ολοκληρωμένο και "καλλιεργημένο" πνευματικό κεφάλαιο, τότε η γερμανική είναι στο σύνολο της μια απλή αντιγραφή τής ελληνικής γλωσσικής δομής. Ό,τι δηλαδή δίνει στη γερμανική "λαλιά" μορφή πνευματικού έργου, είναι ελληνικό. Οι Γερμανοί έβαλαν τα "γρυλίσματα" και όλη η γραμματική και το συντακτικό τής γλώσσας τους είναι ελληνικό. Γι' αυτόν τον λόγο όλη τους η πολεμική πάντα στρεφόταν στη γλώσσα των Ελλήνων.

Θέλοντας να περιορίσουν τη γλωσσική υπεροχή που εξασφάλιζε η ελληνική γλώσσα, προσπαθούσαν να τη στερήσουν από τους Έλληνες. Έχοντας οικειοποιηθεί απολύτως τη "λειτουργία" της, προωθούσαν τη γερμανική γλώσσα με την αγωνία αυτού που προωθεί

προϊόντα "μαϊμούδες", την ίδια ώρα που στην αγορά υπάρχει κι αυτός ο οποίος διαθέτει το αυθεντικό προϊόν. Θα αισθάνονταν ευτυχείς αν η ελληνική γλώσσα κατέληγε να είναι μια "νεκρή" γλώσσα, που, όπως και η λατινική, θα έδινε μεροκάματα μόνον σε ακαδημαϊκούς. Θα αισθανόταν ευτυχείς αν η ελληνικής γλώσσα κατέληγε να είναι μια "νεκρή" γλώσσα ...αλλά — δυστυχώς γι' αυτούς— ζούσαν οι ιδιοκτήτες της. Ποιος μπορεί να ξεχάσει την "ηδονή" ενός Γερμανού βουλευτή, ο οποίος πρόσφατα μας ανακοίνωνε ότι η Ευρώπη "μιλάει" πλέον Γερμανικά;

Γι' αυτόν τον λόγο συστηματικά φρόντιζαν να χτυπήσουν όπου μπορούσαν την ελληνομάθεια με στόχο να στερήσουν από τους Έλληνες την άρτια γνώση τής λειτουργίας τής γλώσσας τους. Ας ψάξει κάποιος να βρει ποιοι ήταν οι "Έλληνες" πολιτικοί, οι οποίοι πρέσβευαν τον άκρατο δημοτικισμό στα χρόνια τής "απελευθέρωσης" και θα διαπιστώσει πως ΟΛΟΙ τους ήταν ελεγχόμενοι από τους Προτεστάντες. Ας ψάξει να βρει ποιοι πολέμησαν τη γλώσσα στα σχολεία —για να μην "κουράζονται" οι μαθητές— και θα βρει τους ίδιους ανθρώπους που έχουμε συναντήσει στην ιστορία ως δοσίλογους. Όλοι αυτοί λειτουργούσαν υπό την καθοδήγηση και τις εντολές των Προτεστάντων.

Όμως, δεν ενοχλούσε τους αγροίκους Γερμανούς μόνον η ελληνική γλώσσα των Ρωμαίων. Τους ενοχλούσε και ο κοσμοπολιτισμός τους. Αυτόν τον κοσμοπολιτισμό τον θεωρούσαν ακόμα πιο επικίνδυνο, εφόσον ήταν δεδομένο ότι θα απειλούσε τα συμφέροντά τους, όταν αυτά θα αναπτύσσονταν στους χώρους όπου κινούνταν οι ενοχλητικοί Ρωμιοί τής Ανατολής. Τους ενοχλούσε η σχέση τους με την ίδια τη Ρώμη και ό,τι αυτή συνεπάγεται ιστορικά, πολιτικά, οικονομικά και πολιτισμικά. Από τη στιγμή που τα συμφέροντά τους τους επέβαλαν να βάλουν "χέρι" στη Μέση Ανατολή ή την Αίγυπτο και τη Μικρά Ασία, ευνόητο είναι πως δεν τους ήθελαν "απέναντι". Δεν ήθελαν "απέναντί" τους ανθρώπους, οι οποίοι αντιλαμβάνονταν ολόκληρη αυτήν την κολοσσιαία περιοχή ως πατρίδα τους και άρα ως ζωτικό τους χώρο. Στα χρόνια που αναπτυσσόταν η βιομηχανική παραγωγή, δεν ήθελαν τους Ρωμιούς να έχουν και το πλεονέκτημα του πετρελαίου τής Μέσης Ανατολής.

Αυτοί σχεδίασαν και μεθόδευσαν το "ξήλωμα" όλων των Ρωμαίων από τον ιστορικό εκείνο χώρο, τον οποίο αντιλαμβάνονταν ως πατρίδα τους και ήταν τα εδάφη τής παλαιάς Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας ...Της Ρωμανίας των Ρωμαίων. Από αυτήν τη Ρωμανία αποφάσισαν να τους διώξουν και να τους "στριμώξουν" σε ένα μικρό "άκρο" της ...στον ιστορικό χώρο που γέννησε τον ελληνισμό. Οι Προτεστάντες "ξήλωσαν" τους Μικρασιάτες, τους Πόντιους, τους

Αιγυπτιώτες, ή τους Σύριους Ρωμιούς από τις εστίες τους. Οι ίδιοι αυτοπροσώπως —αν σκεφτεί κάποιος ότι Γερμανοί στρατηγοί σαν τον Λίμαν Φον Σάντερς— είχαν αναλάβει όλη την επιχείρηση της ελληνικής γενοκτονίας. Εκεί έβγαλαν και όλα τα μίσση και τα κόμπλεξ τους.

Στόχος τους ήταν να συγκεντρώσουν όλους τους ελληνόφωνους Ρωμιούς σε ένα μικρό κράτος, ώστε να τους "κόψουν" τον κοσμοπολιτισμό και την άνεση να "κινούνται" αλλά και να διακρίνονται ανάμεσα σε διαφορετικούς πληθυσμούς. Στόχος τους ήταν να τους μετατρέψουν σε συμβατικούς πολίτες ενός φτωχού εθνικού κράτους, ώστε να "ξεχάσουν" το αυτοκρατορικό παρελθόν τους. Το κύριο "βήμα" γι' αυτήν τη "λήθη" ήταν η αποκοπή τους από το ρωμαϊκό κεφάλαιο, το οποίο οι Γερμανοί θεωρούσαν πλέον δική τους λεία. Εξαιτίας αυτού του στόχου προσπάθησαν να διαγράψουν στην κυριολεξία από το "μυαλό" των Ρωμαίων την ίδια τη Ρώμη ...Τη σχέση τους με τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία.

Προσπάθησαν να δημιουργήσουν σύγχυση ανάμεσα στην έννοια "Έλληνας" και "Ρωμιός", αποδίδοντας στους Ρωμιούς την έννοια Έλληνας, ώστε να κρατήσουν για λογαριασμό τους την έννοια Ρωμαίος. Όλα αυτά ήταν εκ του πονηρού, εφόσον όλες αυτές οι έννοιες είχαν ξεκαθαριστεί αιώνες πριν και από την αρχή τής δημιουργίας τής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας από τους ίδιους τους αυτοκράτορες. Η έννοια "Έλληνας" συνδεόταν με την πολιτισμική επιλογή ενός ανθρώπου, ενώ η έννοια του "Ρωμαίου" συνδεόταν με την ιδιότητα του πολίτη τής αυτοκρατορίας. Οι αυτοκράτορες της Ρώμης ήταν Έλληνες πολιτισμικά και Ρωμαίοι πολιτικά και το ίδιο συνέβαινε και με τους πολίτες ολόκληρης της αυτοκρατορίας.

Αυτό προφανώς ενοχλούσε τους βάρβαρους Γερμανούς και εκεί "χτύπησαν", γιατί γνώριζαν τα ένστικτα των ελληνόφωνων Ρωμαίων. Γνώριζαν ότι θα επέλεγαν να υπερασπιστούν το πνευματικό περιεχόμενο της ύπαρξής τους και όχι το πολιτικό. Τότε οι Γερμανοί "θυμήθηκαν" ότι οι Ρωμιοί τής Οθωμανικής Αυτοκρατορίας δεν ήταν τέτοιοι, αλλά ήταν Έλληνες. Μέχρι και πως ήταν Αργίοι "θυμήθηκαν" ...Τότε "θυμήθηκαν" ότι η Νέα Ρώμη στην πραγματικότητα ήταν το αρχαίο Βυζάντιο. Ένας караγκιόζης Γερμανός λογιστής κάποιου τραπεζίτη ονόματι Βολφ (λύκος) ήταν ο "εφευρέτης" της έννοιας της "Βυζαντινής Αυτοκρατορίας". Γιατί τον αποκαλούμε караγκιόζη και γιατί μιλάμε για "εφεύρεση"; ...Γιατί Βυζαντινή Αυτοκρατορία δεν υπήρξε ποτέ και για κανέναν. Υπήρξε μόνον Ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία με πρωτεύουσα τη Νέα Ρώμη ή Βασιλεύουσα Πόλη ή απλώς Πόλη ...Ούτε καν Κωνσταντινούπολη, εφόσον οι Ρωμιοί δεν καταδέχονταν να την "αποδώσουν" στον Κωνσταντίνο. Πατρίδα αυτών των κατακτημένων Ρωμαίων ήταν η Ρωμανία.

Ακριβώς, για να "βραχυκυκλώσουν" όλη την ιστορία τού χώρου, οι Γερμανοί έκαναν ιστορικές αυθαιρεσίες, οι οποίες συνεχίζονται ακόμα και σήμερα. Εκ του πονηρού, δηλαδή, έδωσαν στον απελευθερωμένο από τους Οθωμανούς ρωμαϊκό χώρο το όνομα "Ελλάδα". Γιατί το έκαναν αυτό; ...Για να αποκόψουν τους Ρωμιούς από τη ρωμαϊκή κληρονομιά τους. Την ίδια ώρα "ψίχουλα" αυτής της "κληρονομιάς" τα μοίραζαν με λάθος τρόπο, για να την ακυρώσουν. Για να μην "αιωρείται", για παράδειγμα, απειλητικά η έννοια της Ρωμανίας, τη χάρισαν στους Δάκες. Στα παιδιά δηλαδή του Έλληνα Τραϊανού δεν αναγνώρισαν τη Ρωμανία και τη χάρισαν στους Δάκες, οι οποίοι ήταν οι κατακτημένοι βάρβαροι του Τραϊανού.

Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο και για τον ίδιο λόγο οι ίδιοι άνθρωποι παίζουν σήμερα και με την έννοια "Μακεδονία". Αφού κατά την γνώμη τους κατόρθωσαν και απέκοψαν τους Έλληνες από τη Ρωμαϊκή τους κληρονομιά, τώρα θέλουν να τους αποκόψουν και από τη Μακεδονική. Αφού κατόρθωσαν να διαγράψουν από το μυαλό τους τον Τραϊανό, θέλουν να διαγράψουν και τον Αλέξανδρο ...Όλα με τη σωστή σειρά ...Πρώτα τη χρονικά "κοντινή" Ρωμανία και μετά

την πιο "μακρινή" Μακεδονία. Ας ψάξει κάποιος να βρει ποιοι είναι αυτοί, οι οποίοι μεθοδεύουν σήμερα το λεγόμενο "Μακεδονικό" ζήτημα ...Είναι αυτοί που μισούν τους Ρωμαίους ...Οι Γερμανοί και οι Εβραίοι.

Σε λίγο καιρό —και εντός της τερατώδους Ε.Ε.— δεν θα τους αναγνωρίζουν —με τα γνωστά "εράσματα" ή "φαλμεριανά" επιχειρήματα— ούτε και την ελληνική καταγωγή ή την αυθεντικότητα της γλώσσας τους ...Πολύ σύντομα, αν σκεφτεί κάποιος πως ήδη πιέζουν να δοθούν δικαιώματα ελληνικής ιθαγένειας στα εκατομμύρια των λαθρομεταναστών με τα οποία οι ίδιοι "πνίγουν" τη μικρή Ελλάδα ...Πολύ σύντομα, αν σκεφτεί κάποιος πως ήδη πιέζουν να "αναγνωριστεί" ως ξεχωριστή η λεγόμενη "μακεδονική" γλώσσα. Αν τα καταφέρουν όλα αυτά, θα έχει συντελεστεί η απόλυτη γενοκτονία όλων των αιώνων. Στην κυριολεξία θα "εξαφανίσουν" έναν ολόκληρο λαό από τον χάρτη. Θα τον "εξαφανίσουν" στο πνευματικό επίπεδο, που για έναν λαό με την ελληνική ιστορία των Ρωμαίων αυτό μπορεί να είναι χειρότερο από τον θάνατο και το οποίο δεν είχαν κατορθώσει να επιτύχουν ούτε οι Οθωμανοί σε τετρακόσια χρόνια κατοχής.

Όμως, σε αυτό το έγκλημα δεν είναι μόνοι τους ...Δεν θα μπορούσαν να το επιτύχουν μόνοι τους ...Αυτό απαιτεί εσωτερική προδοσία. Οι Ρωμαίοι δεν έπαθαν ξαφνικά "αλτσχάιμερ", για να εξυπηρετήσουν τους Γερμανούς. Ας ψάξει λοιπόν κάποιος να βρει και ποιοι "Έλληνες" ήταν αυτοί, οι οποίοι πρόδωσαν τους Έλληνες ...Αυτοί, οι οποίοι δεν αντιλαμβάνονται τους εαυτούς τους ως Ρωμαίους, γιατί δεν είναι "ραγιάδες" ...Αυτοί, οι οποίοι αντιλαμβάνονται τους "τριχωτούς" Έλληνες σαν τουρκόσπορους, που δεν έχουν σχέση με τον κλασικό ελληνισμό ...Αυτοί, οι οποίοι έχουν τη "μεγαλοψυχία" να χαρίσουν τη "Μακεδονία" στους Σλάβους ...Αυτοί, οι οποίοι προτίμησαν τη δημοτική, για να "ξεκουράσουν" τους μαθητές ...Αυτοί, οι οποίοι με άνεση "κατάπιαν" και επέβαλαν στη σχολική διδασκαλία τη γερμανικής εμπνεύσεως "βυζαντινή" ηλιθιότητα...

...Και πάλι θα ανακαλύψει τους "εκλεκτούς" των Προτεσταντών στην Ελλάδα ...Το προτεσταντικό Παλάτι των Γερμανών κρετινών, το οποίο τοποθέτησαν για να παριστάνει τον "τοποτηρητή" τους και βέβαια τους επαγγελματίες "δημοκράτες", οι οποίοι κυβερνάνε μονοπωλιακά και "ελέω προτεσταντών" τη χώρα ...Τους ιδρυτές και τους απόφοιτους των προτεσταντικών Κολεγίων τής Ελλάδας ...Αυτούς, οι οποίοι προκάλεσαν τη Μικρασιατική Καταστροφή, παρασέρνοντας τους Ρωμαίους σε εθνικιστικές πρακτικές που δεν τους αφορούσαν ...Αυτούς, οι οποίοι προκάλεσαν την καταστροφή των Ποντίων τής Ρωσίας με την εγκληματική εκστρατεία στην Ουκρανία ...Αυτούς, οι οποίοι λίγα χρόνια μετά έγιναν οι δωσίλογοι της ναζιστικής Κατοχής ...Αυτούς, οι οποίοι σήμερα μας ξαναπρόδωσαν στους Γερμανούς και τους Εβραίους ...Καραμανλήδες, Παπανδρέου, Σαμαράδες, Παπαδήμοι, Μητσοτάκηδες κλπ....

...Μαζί μ' αυτούς και τα "δεκανίκια" τους, οι οποίοι είναι οι σταλινικοί κομμουνιστές. Δεν είναι τυχαίο, λοιπόν, που σήμερα —στην εποχή των "προσπαιτούμενων" των Προτεσταντών και των Εβραίων δανειστών— καταργείται από τη διδασκαλία το μάθημα των αρχαίων ελληνικών και προωθείται από την πρώτη δημοτικού το μάθημα της αγγλικής γλώσσας ...Δεν είναι τυχαίο που στην "πρώτη φορά "Αριστερά"" οι σταλινικοί προσπαθούν με ζήλο να εξυπηρετήσουν όλες τις προτεσταντικές απαιτήσεις; ...Από τα δικαιώματα στους μετανάστες

μέχρι το "Μακεδονικό" Ζήτημα και την ελληνική παιδεία ...Ξεπουλιούνται όλα από τους προδότες των Ελλήνων και χαφιέδες των Προτεσταντών.

Βλέποντας κάποιος επιφανειακά τα πράγματα, θα έλεγε ότι τα κατάφεραν άριστα. Με τη μετατροπή των τρομερών ελληνόφωνων "Ρωμιών" σε εθνικούς Έλληνες εβραϊκού τύπου ολοκλήρωσαν τον σχεδιασμό. Νίκησαν τους εχθρούς τους στη Χριστιανική Αυτοκρατορία και την έλεγξαν απολύτως. Τίποτε στην Ελλάδα δεν φαίνεται πλέον ικανό να τους απειλήσει. Οι πρώην Ρωμιοί δείχνουν να είναι ένας λαός φοβισμένος και υποταγμένος στους Προτεστάντες ...Σκουπίδια του τύπου Μέρκελ, Σόιμπλε ή Τόμσεν όποτε θέλουν τον "μαλώνουν" ή τον "προσβάλουν", χωρίς να το σκέφτονται δεύτερη φορά.

Σήμερα, που οι Ρωμιοί είναι καθηλωμένοι στην απόλυτη αδυναμία, φαίνεται σχεδόν αστείος ο πόθος κάποιων απ' αυτούς για την Πόλη. Βλέπουν τη Νέα Ρώμη με την εθνική τους "ματιά" και πλέον δεν τους αφορά. Ακόμα και το μέγεθός της τους τρομάζει. Φαντάζει πλέον κακόγουστο αστείο το γνωστό "Πάλι με χρόνια με καιρούς, πάλι δικά μας θα 'ναι". Πιο ρεαλιστικό έχει γίνει για τους σημερινούς Έλληνες να περιμένουν τον Μπάτμαν ή τον Σούπερμαν να τους σώσει, παρά να εμφανιστεί ο "Μαρμαρωμένος Βασιλιάς". Αυτά, δηλαδή, τα οποία για τους Ρωμιούς αποτελούσαν ιερά και όσια, φυλαγμένα μέσα στις ψυχές τους, για τους σύγχρονους Έλληνες είναι λαϊκή παράδοση αξίας ανέκδοτου.

Το μεγάλο "άλμα" της Νέας Τάξης.

Η Παγκόσμια Αυτοκρατορία.

Για απολίτιστα κι αμόρφωτα θηρία θα έλεγε κάποιος ότι οι Γερμανοί καλά τα κατάφεραν εις βάρος των φοβερών και τρομερών Ρωμαίων, είτε της Δύσης είτε της Ανατολής. Οι τελευταίοι των "εργατών" κατόρθωσαν και νίκησαν κατά κράτος όχι μόνον τους προηγούμενους "εργάτες", αλλά τώρα προσπαθούν να βάλουν τα "γυαλιά" και στους ίδιους τους "Μηχανικούς". Τώρα θέλουν να αμφισβητήσουν και τους ίδιους τους αυτοκράτορες. Αυτό βλέπουμε να συμβαίνει. Προφανώς δεν τους αρκούσε να είναι οι τελευταίοι κυρίαρχοι "εργάτες" ...Ήθελαν δόξα "μηχανικών" και ισχύ "ιδιοκτητών". Έχοντας αποθρασυνθεί πλήρως και υποτιμώντας την αξία τής επιτυχίας τους, δεν σταμάτησαν εκεί όπου υπήρχε ασφάλεια για τον σχεδιασμό τους. Το αποτέλεσμα είναι να επιχειρούν σήμερα το κάτι παραπάνω, το οποίο συνήθως φέρνει την καταστροφή. Φερόμενοι ως θηρία, κινδυνεύουν να την πατήσουν από το χαρακτηριστικό εκείνο, το οποίο συνήθων διακρίνει τα θηρία και το οποίο είναι η απληστία.

Αντιλαμβανόμενοι πλέον τους εαυτούς τους σαν τους μοναδικούς κι αναμφισβήτητους πλέον "γαλαζοαίματους" Ρωμαίους —σε όλες τις χώρες, εκτός των προτεσταντικών, δεν υπάρχουν πλέον "ευγενείς"— και άρα τους απόλυτα "ελέω Θεού" κύριους της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας του χριστιανισμού, αποφάσισαν να τον θέσουν σε "κίνηση" ...Σε πολεμική κίνηση εναντίον των υπολοίπων θρησκειών, προκειμένου να διεκδικήσουν για πρώτη φορά στην ιστορία την απόλυτη κοσμοκρατορία. Έχοντας κερδίσει όλες τις συγκρούσεις με τα χριστιανικά δόγματα, έχουν την εντύπωση ότι δεν υπάρχει απειλή στην παντοδυναμία τους και θεώρησαν ασφαλές να κάνουν ανάλογα "παιχνίδια" με τις διαφορετικές θρησκείες.

Σύμφωνα με τη λογική τους, εφόσον επιβλήθηκαν στους Ρωμαίους τού Καθολικισμού ή τους Ρωμιούς τής Ορθοδοξίας, δεν είχαν λόγους να φοβούνται τους πολύ πιο ανεκπαίδευτους οπαδούς των άλλων θρησκειών. Το αποτέλεσμα είναι αυτό το οποίο βλέπουμε σήμερα ...Βλέπουμε νεοταξίτικες υπερθρησκευτικές πολιτικές, οι οποίες έχουν ξεπεράσει όλα τα γνωστά μέχρι τώρα όρια, τα οποία περιόριζαν τους σχεδιασμούς και βέβαια τις φιλοδοξίες των ισχυρών. Γερμανοί και Εβραίοι τολμούν να κάνουν αυτό, το οποίο δεν τόλμησε να κάνει κανένας στο παρελθόν. Επιβεβαιώνεται για άλλη μια φορά ότι ...οι κακές συναναστροφές μπορεί να οδηγήσουν στην καταστροφή.

Η συναναστροφή των συμφεροντολόγων Γερμανών με τους άπληστους Εβραίους είναι από μόνη της μια εκρηκτική κατάσταση ...Ο κομπλεξικός και ο θεομπαίχτης. Από τα λίγα "ζεύγη" που δεν γνωρίζεις με σιγουριά ποιος από τους δύο είναι ο χειρότερος. Καρπός αυτής της συναναστροφής ένα πρωτοφανούς έντασης και έκτασης "πλιιάτσικο" εναντίον των λαών, το οποίο δεν γνωρίζει όρια. Δεν τους αρκούσε που γερμανοποίησαν τη Χριστιανική Αυτοκρατορία. Δεν τους αρκούσε που "έκλεψαν", "απέκρυσαν" και χρησιμοποιούσαν κατά βούληση την ελληνική γνώση. Δεν τους αρκούσε που πραγματοποίησαν εις βάρος των θυμάτων τους τη μεγαλύτερη γενοκτονία, χωρίς να τιμωρηθούν.

Έχοντας απόλυτη εμπιστοσύνη στην ισχύ τής ελληνικής γνώσης, ήθελαν να επεκταθούν και να κυριαρχήσουν με τον ίδιο απόλυτο τρόπο και πάνω στις υπόλοιπες θρησκείες. Δεν τους αρκούσε, δηλαδή, να είναι οι Πρώτοι τής Πρώτης σε ισχύ θρησκείας στο κόσμο ...Ήθελαν να γίνουν οι Πρώτοι τής Πανθρησκείας ...Της δικής τους Πανθρησκείας, η οποία στην κυριολεξία θα τους έκανε ιδιοκτήτες και ζωντανούς θεούς αυτού του Πλανήτη. Πώς όμως θα το έκαναν αυτό, εφόσον καί οι δύο είναι άχρηστοι; Ο ένας είναι ένας σκληρός "μπράβος" και ο άλλος είναι ένας κοινός "λωποδύτης" τού "πεζοδρομίου". Πώς θα μπορέσουν αυτοί να κάνουν ένα τόσο μεγάλο και δύσκολο εγχείρημα;...

...Με την αφέλεια και την άγνοια κινδύνου, που διακρίνει συνήθως τους άσχετους και τους νεόπλουτους, θα δοκιμάσουν ένα κουτοπόνηρο κόλπο τού "δρόμου", χρησιμοποιώντας τα τελειότερα πνευματικά εργαλεία. Ποιο είναι αυτό το "κόλπο"; Θα βάλουν όλες τις θρησκείες να ανταγωνιστούν μεταξύ τους για την κοσμοκρατορία σε μια διαδικασία σύγκρουσης, η οποία όμως είναι κομμένη και ραμμένη στα "χαρακτηριστικά" των Ρωμαίων χριστιανών. Αυτό είναι "στήσιμο" και γι' αυτό μιλάμε για κουτοπονηριά. Είναι σαν να "παίζεται" ολόκληρη η κοσμοκρατορία τής Νέας Τάξης σε ένα "jump ball" μεταξύ των θρησκειών, και ο χριστιανισμός να είναι ένας επαγγελματίας μπασκετμπολίστας ...Να πάει αυτός ο μπασκετμπολίστας και να επιχειρήσει να μαζέψει όλους τους κοντούς τής γειτονιάς του, πείθοντάς τους να παίξουν την τύχη τους σε ένα "jump ball" ...Να παίξουν ένα παιχνίδι, όπου όλοι θα συμμετέχουν θεωρητικά ισότιμα, αλλά που στην πραγματικότητα θα βολεύει αυτόν που το διοργανώνει ...Να πετάξουν τη μπάλα ψηλά και να πηδήξουν όλοι να την πιάσουν ...και, όποιος την πιάσει, να γίνει αρχηγός.

Αυτό ακριβώς προσπαθούν να κάνουν τώρα οι κουτοπόνηροι. Δημιουργούν παγκοσμίως τις συνθήκες εκείνες, οι οποίες ευνοούν τους Ρωμαίους. Δίνουν σε όλες τις θρησκείες τα χαρακτηριστικά εκείνα, τα οποία τους επιτρέπουν να συμμετάσχουν στο παιχνίδι, αλλά στην πραγματικότητα είναι εξ' αρχής χαμένοι, εφόσον αυτοί οι οποίοι το διοργανώνουν υπερέχουν απόλυτα στο συγκεκριμένο παιχνίδι.

Σε αυτό το σημείο η κουτοπονηριά συναντά την υπέρτατη γνώση. Η κουτοπονηριά των Προτεσταντών βρίσκεται στη διοργάνωση του παιχνιδιού, αλλά η δυνατότητά τους να νικήσουν βρίσκεται σίγουρα στην ισχύ τής ελληνικής γνώσης που διαχειρίζονται ...Η κουτοπονηριά βρίσκεται στον τύπο τού παιχνιδιού, αλλά το "ύψος" τού σίγουρου νικητή το εξασφαλίζει η ελληνική γνώση.

Στο χρονικό "βάθος" μίας σχεδόν γενιάς προσπαθούν σήμερα να κάνουν αυτό, το οποίο έκανε ο Αλέξανδρος και ο Τραϊανός μαζί σε "βάθος" αιώνων ...Προσπαθούν, όπως ο Αλέξανδρος, μέσα από μια ταχύτατη χρηματοπιστωτική "κατάκτηση" των θρησκειών, να δημιουργήσουν ένα "σκαρίφημα" της Παγκόσμιας Νέας Τάξης ...Να δημιουργήσουν τη

"σκιώδη" νέα Παγκόσμια Αυτοκρατορία και στη συνέχεια να βάλουν σε "στημένο" αγώνα το χριστιανικό "βασιλείο" αυτής της παγκόσμιας Νέας Τάξης να "νικήσει" τα άλλα "βασίλεια" ...Να τα "νικήσει", ώστε στη συνέχεια να τα "καταπιεί", όπως συνέβη με τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία τού Τραϊανού.

Για να το καταφέρουν αυτό, κατέφυγαν και πάλι στις "λύσεις" τής ελληνικής γνώσης και βέβαια στρατηγικής. "Υποβάθμισαν" τη Χριστιανική Αυτοκρατορία σε "βασιλείο", για να μιμηθούν —μετά τη "στημένη" νίκη τους— την επιτυχία τής "μετάλλαξης" της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας τού Τραϊανού. Αυτούποβαθμίστηκαν οι ίδιοι, ώστε να παρασύρουν τους υπόλοιπους στη "μίμηση" και άρα στη δήθεν κοινή "αρένα". Μόνον όταν το καταφέρουν αυτό μπορούν να μιμηθούν τον Αλέξανδρο και άρα να πετάξουν στον "αέρα" το "δακτυλίδι" τής παγκόσμιας πρωτοκαθεδρίας ...Το "δακτυλίδι" τής Νέας Τάξης το οποίοι όλοι οι δήθεν όμοιοι θα σπεύσουν να διεκδικήσουν, εφόσον συμμετέχουν σε μια κοινή παγκόσμια οικονομία ...Το "δακτυλίδι" των Μνηστήρων, που, όπως συμβαίνει πάντα για να ξεκινήσει το παιχνίδι, πρέπει όλοι να δεσμευθούν ότι θα προστατεύσουν τον νικητή και δεν θα αμφισβητήσουν το αποτέλεσμα.

Όμως, για να καταφέρουν το παγκόσμιο αυτό παιχνίδι, θα πρέπει να υπάρχει μια επίσης παγκόσμια κοινή αντίληψη των πραγμάτων ...Θα πρέπει όλοι οι "παίκτες" να είναι γνώστες των κανόνων τού παιχνιδιού και των στόχων του ...Θα πρέπει να είναι όλοι οι "παίκτες" συμμετοχοί στην κοινή "παιδεία", η οποία στην προκειμένη περίπτωση είναι η ελληνική ...Μέλη τού ελληνικού κόσμου —όπως προέβλεπε το παιχνίδι τού Αλεξάνδρου—. Δεν αρκούσε δηλαδή που οι ίδιοι υποβάθμισαν τον χριστιανισμό στο επίπεδο της Ρώμης τού Καίσαρα. Έπρεπε να "εξελληνίσουν" και τις άλλες θρησκείες στον βαθμό που θα τις μετέτρεπε σε ανταγωνιστικά "βασίλεια" με τα απαραίτητα χαρακτηριστικά ...Να "στοιχίσουν" δίπλα στο "βασιλείο" του χριστιανισμού όλες τις υπόλοιπες θρησκείες, για ν' αρχίσει το "παιχνίδι" τού ανταγωνισμού. Μετέτρεψαν το Ισλάμ, για παράδειγμα, σε μια "Αίγυπτο" του Πτολεμαίου, τον Ινδουισμό σε μια "Συρία" τού Σέλευκου, τον Βουδισμό σε μια "Μακεδονία" τού Αντίγονου κλπ..

Αυτό, όμως, δεν μπορούσε να γίνει αυτόματα. Θέλει τον χρόνο του και βέβαια τον τρόπο του. Δεν γνώριζαν όλοι το ελληνικό "παιχνίδι" και τους κανονισμούς του και άρα έπρεπε να προετοιμαστούν ανάλογα, προκειμένου να συμμετάσχουν. Επειδή αυτό έγινε σε "παρθένα" για τον ελληνισμό εδάφη, θα έπρεπε να προηγηθεί ένας γρήγορος και ουσιαστικός εξελληνισμός τους. Αυτή ήταν η βασική προϋπόθεση, για να "καταπιούν" οι πονηροί τις "ομόρρυθμες" θρησκείες τής Νέας Τάξης. Μόνον με τον τρόπο αυτόν θα μπορούσε η μέχρι τώρα μυστική Προτεσταντική Ρώμη να γίνει φανερή Ρώμη και ν' αποκαλυφθεί στους χριστιανούς, εφόσον πλέον, λόγω συμπλεόντων συμφερόντων, δεν θα είχε να φοβάται τους Ρωμαίους όλων των υπολοίπων τύπων.

Σε αυτήν τους την πρακτική μιμήθηκαν τη Ρώμη και την πολιτική της στη Δυτική Ευρώπη ...Στην Ευρώπη, η οποία ερχόταν για πρώτη φορά σε επαφή με τον ελληνικό πολιτισμό και τον αντιλαμβάνονταν ως πνευματική δωρεά, η οποία συνέφερε αυτούς που τη λάμβαναν. Ό,τι έκανε δηλαδή η ελληνική Ρώμη στους λαούς τής Δύσης, έκαναν οι κυρίαρχοι Γερμανοί και Εβραίοι εις βάρος των άλλων λαών όλου του μη χριστιανικού κόσμου...

...Εξελληνίζουν μαζικά τα παιδιά των ανώτερων κοινωνικών τους τάξεων ...Τα παιδιά των μουσουλμάνων τής Μέσης Ανατολής ...τα παιδιά των ινδουιστών τής Ινδίας ...τα παιδιά των βουδιστών τής Κίνας ή τα παιδιά των σιντοϊστών τής Ιαπωνίας. Γι' αυτόν τον λόγο και εξαιτίας αυτού του στόχου χτίστηκε η κολοσσιαία "βιομηχανία" των λεγόμενων "ανθρωπιστικών σπουδών" ...των σπουδών άνευ αντικειμένου, αλλά χρήσιμου για το σύστημα ...των επιδοτούμενων σπουδών —μέσω εκατομμυρίων στην κυριολεξία υποτροφιών—. Το σύστημα δεν ήθελε να φτιάξει Ινδούς, Άραβες ή Κινέζους μηχανικούς ή γιατρούς ...Ήθελε να φτιάξει προνομιούχους αστούς με μια συγκεκριμένη αντίληψη ζωής ...Ανθρώπους, οι οποίοι θα καταλάμβαναν θέσεις διαχείρισης εξουσίας στις πατρίδες τους και συνεπώς θα μετέδιδαν σε αυτές τις πατρίδες τα ελληνικά χαρακτηριστικά τους και βέβαια την ελληνική "παθογένεια".

Γι' αυτόν τον λόγο τούς εκπαιδεύουν στην "κυβερνητική", την "οικονομία", τη φιλοσοφία ή την "κοινωνιολογία" όπως την αντιλαμβάνεται η Δύση και άρα με βάση την ελληνική γραμματεία. Στην πραγματικότητα τους κάνουν επαγγελματίες "πολίτες" δυτικού τύπου ...Επαγγελματίες πολιτικούς, οικονομολόγους ή αξιωματούχους με βάση τα δυτικά πρότυπα. Τους εξελληνίζουν και μετά δεν έχει "γυρισμό". Αυτοί γυρνάνε στις πατρίδες τους και, είτε συνειδητά είτε όχι, κάνουν αυτό το οποίο γνωρίζουν ...Μεταλλάσσουν τις κοινωνίες τους σε ελληνιστικά "βασιλεία".

Αυτό δεν είναι κάτι το μυστήριο κι ούτε και οι ίδιοι το αντιλαμβάνονται ως προδοσία. Απλά έχουν "αλλαξοπιστήσει", είτε το κατανοούν είτε όχι. Έχουν μπει στην ελληνική λογική και μετά δεν έχει "γυρισμό". Για να προστατεύσουν τη νέα γι' αυτούς ελληνική κοσμοαντίληψη, την οποία έχουν υιοθετήσει, θέλουν να τη διασφαλίσουν, συνδέοντάς τη με τα κέντρα που την παρέχουν ...Συνδέοντας και την ίδια την πατρίδα τους με αυτά τα κέντρα. Όπως γινόταν επί αιώνες με τη Ρώμη. Όπως, για παράδειγμα, οι κομμουνιστές όλου του κόσμου έβλεπαν ως "φάρο" τής ιδεολογίας τους τη Μόσχα, έτσι βλέπουν αυτοί οι "Έλληνες" τα κέντρα τής Δύσης, τα οποία λειτουργούν ως "φάροι" για τους ίδιους.

...Όμως, εξελληνισμένοι πληθυσμοί, οι οποίοι παράγονται οργανωμένα και διασπείρονται επίσης οργανωμένα στον χώρο για να εξουσιάζουν, τι μας θυμίζουν; Τι είναι ο "Έλληνας", ο οποίος συνδέεται με ένα κορυφαίο κέντρο εξουσίας και το υπηρετεί — ακόμα και ως βάρβαρος— για τη δική του διαιώνιση; ...Αυτοί δεν είναι οι Ρωμαίοι ή Ρωμιοί για εμάς της Ανατολής; Γιατί όμως δεν τους ονομάζουν έτσι; ...Γιατί πλέον δεν υπάρχει εμφανής Ρώμη. Η Ρώμη των Γερμανών είναι κρυφή, γιατί εμφανής δεν μπορεί να επιβιώσει ως τέτοια.

Από τη φύση της μια Ρώμη είναι πολύ "αποκαλυπτική" και οι Γερμανοί φοβούνται τις αποκαλύψεις. Από τη φύση της μια Ρώμη είναι πολύ προκλητική και οι Γερμανοί φοβούνται τις προκλήσεις. Μέχρι τώρα φοβούνταν τους υπόλοιπους Ρωμαίους των άλλων δογμάτων, ενώ τώρα φοβούνται να μην προκαλούν και τις υπόλοιπες θρησκείες στους υπερθρησκευτικούς τους στόχους. Όμως, τη "Ρώμη" την "καρφώνουν" τα δευτερεύοντα" ...Την "καρφώνουν" οι "δρόμοι", γιατί —ως γνωστόν— "όλοι οι δρόμοι οδηγούν στη Ρώμη" ...Τους "Ρωμαίους" τους αποκαλύπτουν τα "πήγαινε-έλα" τους, και στην περίπτωση αυτήν τα "πήγαινε έλα" γίνονται στα κέντρα του αγγλοσαξονισμού, είτε μιλάμε για Λονδίνο είτε για Βοστώνη.

Αυτοί οι "Ρωμιοί" της νέας "παραγωγής" είναι αυτοί, οι οποίοι σήμερα κυβερνάνε τον Κόσμο ...Είναι αυτοί, οι οποίοι —είτε εν γνώση τους είτε εν αγνοία τους— παίρνουν "γραμμή" από τη Ρώμη και επηρεάζουν ολόκληρες κοινωνίες διαφορετικών θρησκειών ...Είναι αυτοί, οι οποίοι κυβερνάνε την Ινδία, άσχετα αν για λόγους "βιτρίνας" απέναντι στους ομόθρησκους και ομοεθνείς τους αναγκάζονται να φοράνε "τουρμπάνι" πάνω από το "ελληνικό" κεφάλι τους ...Είναι αυτοί, οι οποίοι κυβερνάνε την Αραβία, άσχετα αν αναγκάζονται να φοράνε το σαρίκι της ερήμου ...Είναι αυτοί, οι οποίοι κυβερνάνε την Κίνα, άσχετα αν αναγκάζονται να φοράνε μαοϊκού τύπου σακάκι ...Είναι αυτοί, οι οποίοι κυβερνάνε την Ιαπωνία, άσχετα αν φοράνε καμπούτο και κιμονό.

Αυτοί οι σύγχρονοι —αλλά απολύτως αυθεντικοί— "Ρωμαίοι" είναι που μπαίνουν στην Νέα Τάξη και υποτίθεται διεκδικούν την πρωτοκαθεδρία για το "βασίλειό" τους. Λέμε "υποτίθεται", γιατί στην πραγματικότητα δεν τους ενδιαφέρει η νίκη. Απλά τη διεκδικούν, γιατί βολεύονται απ' αυτήν την "παράσταση" της σύγκρουσης. Αυτούς τους συμφέρει περισσότερο να νικούν — και άρα να διατηρούν την ηγεσία του "ρωμαϊκού" τους κόσμου— εκείνοι, οι οποίοι γνωρίζουν πώς να τον προστατεύουν, και αυτοί είναι οι Δυτικοί. Γι' αυτούς το πρωτεύον και σημαντικό είναι να διατηρούνται στο επίπεδο του προνομιούχου "Ρωμαίου", και οι ομόθρησκοί τους ούτε που τους απασχολούν ...Αυτοί να έχουν προνόμια και να πηγαινούν για "προσκύνημα" και ψώνια στη "Ρώμη", και τα άλλα είναι λεπτομέρειες.

Ο πύργος τής Βαβέλ.

Όλα αυτά, τα οποία περιγράψαμε να συμβαίνουν μέσα στους αιώνες, δεν ήταν αποτέλεσμα τυχαίων γεγονότων και συγκυριών ...Ήταν αποτέλεσμα ενός "άνωθεν" επιβεβλημένου σχεδιασμού ...Αυτό, το οποίο ένας πιστός θα έλεγε πως ήταν θέλημα Θεού να γίνουν. Το πανύψηλο οικοδόμημα του συστήματος εξουσίας, το οποίο σήμερα δείχνει να "σκεπάζει" και να ελέγχει ολόκληρο τον Πλανήτη, δεν φτιάχτηκε στην τύχη. Ο "σκελετός" του, που είναι η βασική χριστιανική "κατασκευή", έγινε μέσα από συγκεκριμένες πράξεις συγκεκριμένων προσώπων, τα οποία λειτουργούσαν βάση συγκεκριμένου Σχεδίου ...Μέσα από συγκεκριμένες πράξεις των "μηχανικών" τού Θεού, οι οποίοι εκ των δεδομένων θα ήταν ελάχιστοι στον αριθμό.

Γι' αυτόν τον λόγο μιλήσαμε στην αρχή για παραπλανητικό "μικροσκόπιο" τής ιστορίας και ασήμαντα ιστορικά "ακάρεα", τα οποία ήταν άνευ σημασίας στη γενικότερη ανθρώπινη πορεία. Γι' αυτόν τον λόγο μιλήσαμε για ελάχιστους ανθρώπους, οι οποίοι πήραν όλες τις καθοριστικές εκείνες αποφάσεις, οι οποίες μας οδήγησαν στο σημερινό σημείο. Πόσους ανθρώπους "μέτρησε" ο αναγνώστης στην αφήγησή μας; ...Μετρημένοι στα δάκτυλα του ενός χεριού είναι αυτοί, οι οποίοι πραγματικά με τις εξουσίες τους καθόρισαν τη μοίρα τής ανθρωπότητας. Να υπογραμμίσουμε βέβαια στο σημείο αυτό ότι ο ρόλος τού Θεανθρώπου Ιησού ήταν απολύτως διαφορετικός, εφόσον δεν βρέθηκε ζωντανός σε θέση εξουσίας, ώστε να επηρεάσει με τις αποφάσεις Του τη λειτουργία τής αυτοκρατορίας ...Με την Ύπαρξή Του την επηρέασε και όχι με τη διαχείρισή Του.

Όλα αυτά λοιπόν, τα οποία περιγράψαμε και μας οδήγησαν με μαθηματική ακρίβεια στη σημερινή κατάσταση, έγιναν θεωρητικά εις γνώση τού ανθρώπου, εφόσον αυτός είχε "ενημερωθεί" εγκαίρως. Πώς είχε ενημερωθεί; ...Όπως συνήθως ενημερώνεται ο άνθρωπος από τον Θεό ...Μέσω των Ιερών Γραφών ...Μέσω των Προφητειών. Το πανύψηλο σύστημα εξουσίας, το οποίο βλέπουμε σήμερα να ορθώνεται πάνω από τον Πλανήτη, δεν είναι τίποτε άλλο από τον μυθικό Πύργο τής Βαβέλ ...Τον Πύργο που θεμελιώθηκε εκεί όπου πέθανε ο Αυτοκράτορας, ο οποίος δημιούργησε την αυτοκρατορία ...Εκεί

όπου ξεκίνησε η "κατασκευή" των "υποδομών", για ν' αρχίσει να υψώνεται το μεγαλύτερο "δημιούργημα" στην ιστορία του Κόσμου.

Τι ήταν αυτός ο Πύργος με βάση τις Ιερές Γραφές που μας παραδόθηκαν; ...Μια υψηλή κατασκευή κυκλικής διατομής, η οποία χτιζόταν για πάρα πολύ καιρό από πάρα πολλούς ανθρώπους ...Μια κατασκευή, η οποία θεμελιώθηκε σε συγκεκριμένο μέρος του Πλανήτη ...Μια κατασκευή τόσο "πέρα από τα μέτρα" τού ανθρώπου, που ήταν φυσικό να αντιμετωπίσει πλήθος προβλημάτων ...Το σύνολο των προβλημάτων.

Με βάση λοιπόν αυτά τα οποία περιγράψαμε στο κείμενό μας, αρχίζουμε και σχηματίζουμε μια "νοητή" εικόνα του. Θεμέλιος "λίθος" αυτού του οικοδομήματος ήταν ο Αλέξανδρος και συγκεκριμένα ο τάφος του, εφόσον με τον θάνατό του ξεκίνησε η λειτουργία τής αυτοκρατορίας του. Ο βασικός "σκελετός" αυτού του κτιρίου είναι ο χριστιανισμός, εφόσον αυτός "πήρε" το μεγαλύτερο μερίδιο του χρόνου κατασκευής του. Αυτός του δίνει τον διαρκώς υψούμενο σκελετό κυκλικής διατομής. Αυτός ο "σπειροειδής" σκελετός τού χριστιανισμού, ο οποίος στην κάτοψη του φαίνεται ως "κύκλος", δεν ήταν τόσο απλός να δημιουργηθεί γιατί αποτελούσε σύνθεση γνώσεων και πολιτικών που τον έκαναν περίπλοκο.

Στην πραγματικότητα αυτή η μεταβλητή "σπείρα" είναι το όλο μυστικό τής κατασκευής. Αν υποθέσουμε δηλαδή ότι μία συμβατική θρησκεία θα "χτίσει" το σύστημά της σε ένα συγκεκριμένο ύψος και θα τελειώσει τον ρόλο της όταν κλείσει τον "κύκλο" της, αυτό σημαίνει ότι δημιουργεί "δακτύλιο. Ό,τι "ύψος" και να κερδίζει το σύστημά της, "δακτύλιος" είναι το τελικό αποτέλεσμα ...Είτε "ψηλό" είτε "χαμηλό" είναι το ύψος αυτό, η κατασκευή έχει τη μορφή "δακτυλίου". Σε αντίθεση με αυτήν τη σχετικά απλή περίπτωση, ο χριστιανισμός στον "κύκλο" του παράγει "σπείρα". Γιατί; ...Γιατί αποτελεί σύνθεση ατελών κυκλικών "δακτυλίων" ..."Δακτυλίων", οι οποίοι, λίγο πριν ολοκληρωθούν και σημάνουν το τέλος τού χριστιανισμού, εγκαταλείπονταν από τους "μηχανικούς", για να συνεχιστεί μια απολύτως όμοια διαδικασία από άλλους "εργάτες" στο επόμενο επίπεδο, μέχρι κι αυτοί να εγκαταλείψουν την προσπάθειά τους για τους επόμενους.

Αυτό είναι το μυστήριο του χριστιανισμού ...Δεν αφηνόταν ο χριστιανισμός να κάνει τον κύκλο του και να δημιουργήσει "δακτύλιο". Πριν δηλαδή ολοκληρώσει ο χριστιανισμός τον "κύκλο" του ως θρησκεία, άλλαζε το κυρίαρχο δόγμα του. Πριν εμφανίσει σημάδια "κόπωσης" ως θρησκεία, εμφανιζόταν το επόμενο δόγμα του "ξεκούραστο" να πάρει τη "σκυτάλη". Μεταφερόταν η "έδρα" του στο επόμενο επίπεδο και η προηγούμενη φάση "επιχωματωνόταν" και αντιμετωπιζόταν ως θεμελιακή. Λίγο πριν δηλαδή παρατήσουν "κατάκοποι" οι προηγούμενοι κατασκευή τους, κάπου αλλού ξεκινούσαν κάποιοι άλλοι "ξεκούραστοι" τη δική τους και έτσι δεν είχαμε ποτέ "κενό" στη χριστιανική "οικοδομική" δραστηριότητα.

Τα δόγματα του χριστιανισμού δημιουργούσαν "δακτυλίους" —έστω και ατελείς— και ο χριστιανισμός έμενε ένας μόνιμα ανοικτός "δακτύλιος". Τα δόγματά του λειτουργούσαν ως ανεξάρτητες θρησκείες, καθώς η αλληλοδιαδοχή τους στην κορυφή τού κόσμου —και όχι απλά στην κορυφή τής θρησκείας— τους έδινε ισχύ θρησκείας. Οι επόμενοι κυρίαρχοι "σκέπαζαν" την προηγούμενη "κατασκευή" και ξεκινούσαν ξανά από την αρχή και από άλλο "σημείο", σαν όλη η προηγούμενη προσπάθεια να επρόκειτο για μια απλή τεχνητή "εξυγίανση" του εδάφους τής θεμελίωσης. Ο κάθε νέος "δακτύλιος" είχε μεγαλύτερη διάμετρο από τον

προηγούμενο γιατί η ίδια η θρησκεία "κληρονομούσε" όλους τους χώρους τού προηγούμενου κυρίαρχου και επεκτεινόταν σε νέους.

Ο χριστιανισμός, δηλαδή, είναι χτισμένος στην κυριολεξία όπως η ίδια η Ρώμη ...Σε "στρώσεις" προηγούμενων κατασκευών ...Σε "στρώσεις" ημιτελών "οροφών". Επειδή τόσο οι "ιδιοκτήτες-μηχανικοί" όσο και το "οικόπεδο" παρέμεναν σταθερά, οι εναλλασσόμενες ομάδες "εργατών", που διαδέχονταν η μία την άλλη, "έχτιζαν" καθ' ύψος. "Εθαβαν" τα προηγούμενα και έχτιζαν τα επόμενα. "Εθαβαν" το έργο των προηγούμενων και είχαν ελεύθερο "οικόπεδο" για το δικό τους έργο. Κάθε νέος όροφος γινόταν ένα νέο "ισόγειο", γιατί απλούστατα θαβόταν η προηγούμενη κατασκευή πριν αυτή με την περάτωσή της γίνει αιτία παύσης "οικοδομικών" δραστηριοτήτων.

Το "ύψος" δηλαδή της κατασκευής ήταν στην πραγματικότητα "βάθος", εφόσον πάντα η τελευταία κατασκευή ήταν ισχυρότερη και ογκωδέστερη της προηγούμενης θεμελιακής και απόλυτα ασφαλής, εφόσον ήταν πάντα και "ισόγεια". Το "οικοδόμημα", δηλαδή, είναι "ανάποδο", εφόσον μοιάζει με "κώνο", ο οποίος είναι βυθισμένος στη γη ...Ένας "κώνος", ο οποίος ξεκινάει από τον Αλέξανδρο —ως Βασιλέα τής Βαβυλώνας— και μέσω των ομόκεντρων "ορόφων" "υψώνεται", ενώ στην πραγματικότητα "βυθίζεται". Αυτό ακριβώς είναι το μυστήριο του Πύργου τής Βαβέλ ...**Είναι ένα κτίριο "τρυπάνι", το οποίο βυθίζεται στη γη, για να αυξήσει τις διαστάσεις του σε ύψη τόσο γιγαντιαία που η συμβατική "μηχανική", τα συμβατικά "υλικά" και οι συμβατικές ανθρώπινες δυνάμεις δεν θα μπορούσαν να του δώσουν σε καμία περίπτωση.**

Ξεκινάει με ολοκληρωμένο το "ταβάνι" του και αυτό το οποίο μετακινείται είναι το "πάτωμά" του. Οι άνθρωποι νομίζουν ότι χτίζουν ένα ψηλό κτίριο με πρόθεση κάποτε το "ταβάνι" του να "ακουμπά" τον Ουρανό, ενώ στην πραγματικότητα χτίζουν ένα υπέργειο "πηγάδι", το οποίο διαρκώς "υψώνεται" ...Ξεκινάνε από τον "Ουρανό", ο οποίος βρίσκεται στον πάτο τού "πηγαδιού" και, μη γνωρίζοντας τι κάνουν, χτίζουν προς τα "πίσω", βλέποντας μόνιμα προς τα κάτω. Η κατασκευή μπορεί να "υψώνεται", αλλά αυτοί βλέπουν μόνιμα προς τη λάθος μεριά. Μετράνε "αποστάσεις" και δεν ξέρουν τι ακριβώς μετράνε. Εγκλωβισμένοι μέσα στην αχανή κατασκευή, χάνουν τον προσανατολισμό και "σπρώχνουν" το πάτωμα προς τα πάνω, πηγαίνοντας προς τα κάτω, ενώ νομίζουν το αντίθετο. Είναι σαν να ξεκινάς να χτίζεις μια Εκκλησία ανάποδα, ξεκινώντας από την εικόνα τού Παντοκράτορα του τρούλου, που βρίσκεται στο έδαφος. Βλέποντας ανάποδα την εικόνα, στην ουσία "βυθίζεις" τον τρούλο μέσα στη γη και διαρκώς υψώνεις το πάτωμά της.

Υψώνεις το πάτωμά της με αλληπάλληλα "μπαζώματα" και νομίζεις ότι προχωράς στην κατασκευή, αλλά στην ουσία δεν καταλαβαίνεις τι κάνεις. Κάθε νέος "δακτύλιος" που προστίθεται "υψώνει" το ταβάνι, αλλά αυτό είναι μια ψευδαίσθηση. Στην πραγματικότητα αυξάνει το "βάθος", εφόσον δεν γνωρίζεις ότι το ταβάνι μένει σταθερό και αυτό το οποίο υψώνεται είναι το "πάτωμα-καπάκι" τού "πηγαδιού". Αυτό συμβαίνει, γιατί η κατασκευή είναι ανάποδα. Η κατασκευή μπορεί να υψώνεται, αλλά ο άνθρωπος κινείται προς την αντίθετη κατεύθυνση και άρα προς τον πάτο της. Γιατί συμβαίνει αυτό; ...Γιατί υπάρχει παγίδα ...Γιατί ο Θεός "κατέβασε" τον "Ουρανό" στη Γη και ο άνθρωπος "χτίζει", για να φτάσει στον ουρανό, ενώ βυθίζεται στα έγκατα της Γης ...Γιατί ο Θεός ήθελε να "ανεβάσει" την ανθρωπότητα στον

Ουρανό και αυτό απαιτούσε τόσο πολύ κόπο και "όγκο" υλικού, που η ανθρωπότητα ποτέ δεν θα τα κατάφερνε μόνη της.

Περί αυτού πρόκειται ...Ένα "όρος", το οποίο πλέον αγγίζει τον "Ουρανό", έφτιαξε ο άνθρωπος εν αγνοία του ...Ένα "όρος" πάνω στον "τάφο" του Θεανθρώπου. Ο Θεός "θυσίασε" τον γιο Του και ο άνθρωπος, αναζητώντας την αιώνια ζωή, νομίζει ότι Τον "ακολουθεί" προς τον Ουρανό, ενώ αυτός έχει πεθάνει και βρίσκεται οικειοθελώς "θαμμένος" στη γη. Ο άνθρωπος εργάζεται μέρα και νύχτα, μεγεθύνοντας στην πραγματικότητα έναν "τάφο", ο οποίος στο τέλος γίνεται και δικός του τάφος. Αυτό είναι το μυστικό του Σχεδίου. Ο ζωντανός Αλέξανδρος στη Βαβυλώνα υπήρξε το "ταβάνι" τής ανθρωπότητας, η οποία τον είδε ως Θεάνθρωπο ζωντανό και σε πλήρη δόξα ...Πιο "ψηλά" δεν έχει. Όμως, ο Αλέξανδρος στιγμιαία μόνον είναι ζωντανός, ενώ για αιώνες είναι νεκρός.

Αγωνιζόμενοι όμως οι άνθρωποι να τον μιμηθούν, παγιδεύονται. Αγωνιζόμενοι να πάρουν το "δακτυλίδι" του και να συνεχίσουν το έργο του, στην πραγματικότητα "απομακρύνονται" από το "ταβάνι" που απελευθερώνει. Δεν απελευθερώνονται από το "άνοιγμα" του Αλεξάνδρου, το οποίο τους δόθηκε για πρώτη φορά από την εποχή του προπατορικού αμαρτήματος ...Απομακρύνονται απ' αυτό, γιατί "αυτοθυσιάζονται" ...Μιμούνται έναν νεκρό, τον οποίο δεν μπορούν πια να ελέγξουν, γιατί αυτός δεν μπορεί πια να τους εξηγήσει τη σκέψη του. Όσο πιο πολύ προσπαθούν να τον μιμηθούν, τόσο πιο πολύ απομακρύνονται από την απελευθέρωσή τους και άρα από το "ταβάνι". Όσο πιο πολλοί άνθρωποι μπαίνουν στην "κατασκευή", τόσο μεγαλώνει η "απόσταση" του Θεανθρώπου από τους ανθρώπους και άρα τόσο πιο δύσκολο γίνεται να προσεγγιστεί το "ταβάνι" από τον απλό άνθρωπο.

Με αρχή δηλαδή τον Αλέξανδρο ξεκινά μια "σπειροειδής" κατασκευή, η οποία διαρκώς "υψώνεται" σε "βάθος" ...Μια "σπειροειδής" κατασκευή σαν "τρυπάνι" με αδαμάντινη "μύτη" τον Αλέξανδρο ...Ένα "τρυπάνι", το οποίο, επειδή δεν μπορεί να βυθίσει τη "μύτη" του περισσότερο μέσα στη γη, υψώνεται προς τα "πίσω", δίνοντας την ψευδαίσθηση στους δημιουργούς του ότι "βυθίζεται". Αυτή η "σπειροειδής" κατασκευή, η οποία "βιδώνεται" στη γη, αποτελεί στην πραγματικότητα τον Κάτω Κόσμο μέσα στον οποίο βρίσκεται παγιδευμένη η ανθρωπότητα ...Μια πραγματική "δίνη", η οποία με τα "γυρίσματά" της διαρκώς "ρουφάει" νέους λαούς, εφόσον παγιδεύει όποιους λαμβάνουν γνώση τής κατάστασης ...Μια "δίνη", η οποία για τη λειτουργία της απαιτούσε την αιώνια "λάμψη" ενός αιώνια νέου Αλέξανδρου...

...Ο Αλέξανδρος ήταν η απόλυτη παγίδα τής ανθρωπότητας ...Το λαμπερό "πρότυπο", το οποίο παγίδευε γενιές επί γενεών ανθρώπων ...Το νεανικό πρότυπο του απόλυτου ήρωα, στον οποίο όλα τα παιδιά ήθελαν να μοιάσουν και ως εκ τούτου ωθούνταν εύκολα προς την αυτοθυσία. Γι' αυτόν τον λόγο όχι μόνον η αρχαία αλλά και η μεσαιωνική Ευρώπη μάθαινε στα παιδιά της τον μύθο τής ζωής του Αλεξάνδρου, παρ' όλο που αυτός δεν ήταν χριστιανός. Επίτηδες το συντηρούσε αυτό η Εκκλησία —ώστε να "έλκει" διαρκώς τις νέες γενιές ανθρώπων προς τη θυσία των υπέρτατων φιλοδοξιών—, εφόσον η ιστορία του ήταν πιο ηρωική, πιο απλοϊκή και άρα πιο ελκυστική για τους νέους απ' ό,τι ήταν αυτή του Χριστού. Παγιδευμένη η ανθρωπότητα από την αγάπη της για έναν όμορφο και "αθάνατο" νεκρό, τον "ακολουθεί". Το αποτέλεσμα; ...Τραγικό ...Έναν ατομικό τάφο τον έκαναν πανανθρώπινο "τάφο".

Όμως, αυτή όμως η τερατώδης "κατασκευή", η οποία έχει σχεδιαστεί για να "φιλοξενήσει" κάποτε ολόκληρη την ανθρωπότητα —όπως εύκολα γίνεται αντιληπτό— δεν μπορούσε να ολοκληρωθεί από έναν και μόνον λαό. Δεν θα μπορούσε σε καμία περίπτωση να είναι συνεχές το "σπείρωμά" της, γιατί δεν θα

μπορούσε να την ολοκληρώσει ένας λαός μόνος του. Γι' αυτόν τον λόγο ακολουθήθηκε το κατασκευαστικό "τέχνασμα" που περιγράψαμε ...Το "τέχνασμα" των μισοτελειωμένων "δακτυλίων", οι οποίοι "επιχωματώνονται" ...Το πονηρό κατασκευαστικό τέχνασμα, την αξία του οποίου μπορεί να την καταλάβει κάποιος μόνο στο τέλος και άρα μόνον μετά την αποκάλυψη του συνόλου τής "κατασκευής".

Μέχρι να συμβεί αυτό, τα πάντα γίνονται βάση κάποιου Σχεδίου ...Κάποια πράγματα ολοκληρώνονται και κάποια όχι ...Κάποια "εργοτάξια" κλείνουν και κάποια άλλα όχι. Μόνον ό,τι πρέπει να τελειώσει και να εγκαταλειφθεί αφήνεται να ολοκληρωθεί. Ολοκληρωμένος "κύκλος", για παράδειγμα, είναι ο κύκλος των Ελλήνων, οι οποίοι πλαισίωσαν την "κορυφή" τού Αλεξάνδρου. Ολοκληρωμένος επίσης "κύκλος" είναι ο "κύκλος" των Ρωμαίων τής ελληνιστικής Ρώμης, οι οποίοι δημιούργησαν τον πανίσχυρο "δακτύλιο" που αποτελεί "βάση-ταβάνι" τής κατασκευής, η οποία θα είχε την αντοχή να πάρει "πάνω" της το "βάρος" τής σπειροειδούς κατασκευής που θα ακολουθούσε.

Από εκεί και πέρα έρχεται η σπειροειδής κατασκευή τού χριστιανισμού, η οποία "πακτώνεται" στη Ρώμη και ξεκινάει το 325 μ.Χ. τον νέο "όροφο" στη Νέα Ρώμη. Τους δωδεκαθείστές Ρωμαίους τής ελληνιστικής Ρώμης τους διαδέχθηκαν οι Ορθόδοξοι Ρωμιοί τής Νέας Ρώμης, οι οποίοι "έχτιζαν" μέχρι το 1204. Αυτούς τους διαδέχθηκαν οι Καθολικοί Ρωμιοί τής Ρώμης, οι οποίοι συνέχισαν το "χτίσιμο" μέχρι το 1805. Αυτούς τους διαδέχθηκαν οι "Ρωμιοί" του Προτεσταντισμού, οι οποίοι "έχτισαν" μέχρι το 1989, που ξεκίνησε η Νέα Τάξη τής "πανθηρσκείας" και κάποιοι ονειρεύονταν να "θάψουν" στις ημέρες μας τον χριστιανισμό.

Το κάθε δόγμα, δηλαδή, "έχτιζε" έναν "όροφο" και, όταν αυτό δεν μπορούσε να συνεχίσει άλλο, αναλάμβανε το επόμενο δόγμα τη συνέχεια "πάνω" από το προηγούμενο ...και μάλιστα ξεκινώντας από διαφορετικό γεωγραφικό σημείο, εφόσον δεν ήταν απόλυτα γραμμική η διαδοχή τους. Για να δούμε λοιπόν αυτόν τον "πύργο" στην πραγματική του μορφή και στις πραγματικές του διαστάσεις, θα πρέπει να τον "ξεθάψουμε" ...Να γίνει "αποχωμάτωση" των θεμελίων, ώστε να εμφανιστούν οι πραγματικοί "όροφοι" της κατασκευής ...Αυτοί, που πιο

πάνω περιγράψαμε. Ο πρώτος "όροφος", των Ελλήνων: Εκεί όπου είναι εφαρμοσμένο το άθραυστο ελληνικό "διαμάντι" του "τρυπανιού". Ο δεύτερος "όροφος", των Ρωμαίων τής Ελληνιστικής Αυτοκρατορίας: πάνω στον οποίο είναι εφαρμοσμένος ο χριστιανισμός με τους τρεις "ορόφους" του ...Ένας για κάθε δόγμα ...Ένας "όροφος" της Ορθοδοξίας, ένας "όροφος" του Καθολικισμού και ένας "όροφος" του Προτεσταντισμού. Σύνολο, δηλαδή, πέντε "όροφοι". Η ισχύς του ελληνισμού είναι αυτή, η οποία διατηρεί "κολλημένο" —απόλυτα— το "διαμάντι" τής "μύτης" με το σπείρωμα του χριστιανισμού. Αυτοί οι πέντε "όροφοι" είναι οι όροφοι του Πύργου τής Βαβέλ.

Τι θυμίζει αυτή η μέθοδος κατασκευής στον αναγνώστη; Τι θυμίζει μια μέθοδος κατασκευής μέσα στο χώμα; ...Τη μέθοδο χύτευσης μετάλλων μέσα στην άμμο ...(Την εξεζητημένη μέθοδο που σήμερα χρησιμοποιεί και η Ferrari, για να κατασκευάσει τα μπλοκ των περιφημων κινητήρων της). Οι άνθρωποι, δηλαδή, φτιάχνουν ένα φθαρτό "καλούπι" μέσα στην ψημένη σε βαθμούς κολάσεως "άμμο", ώστε σε κάποια στιγμή αυτό το "καλούπι" να "πληρωθεί" με "μέταλλο" υψηλής αντοχής και να "ξεκαλουπωθεί". Όμως, μέχρι να συμβεί αυτό, ο άνθρωπος θα "κατασκευάζει" και θα "θάβει" στην άμμο ολόκληρη την κατασκευή ...Την κατασκευή αυτήν, την οποία έχει ανάγκη η ανθρωπότητα για τη θέωσή της.

Γι' αυτόν τον λόγο οι Ιερές Γραφές μιλάνε για Κάτω Κόσμο και για Πύργο, ο οποίος ταυτόχρονα "στοχεύει" τον Ουρανό. Όλα αυτά περιγράφουν το ίδιο πράγμα, το οποίο είναι το παγκόσμιο σύστημα εξουσίας. Είναι τόσο ανατριχιαστικά ακριβείς οι Ιερές Γραφές, που περιγράφουν μέχρι και το πρόβλημα της γλώσσας και την αδυναμία συνεννόησης μεταξύ των "Μηχανικών" και των "Χτιστών". Τι λένε οι Γραφές; ...Ότι στην αρχή ξεκίνησαν οι Μηχανικοί και οι εργάτες να χτίζουν, μιλώντας κοινή γλώσσα. Αυτό δεν ήταν που συνέβαινε στους πρώτους και βασικούς "ορόφους" της κατασκευής; Η ελληνική γλώσσα ήταν η κοινή γλώσσα όλων των παραγόντων της "κατασκευής". Από τον "μηχανικό" Αλέξανδρο μέχρι τον τελευταίο Ρωμαίο "εργάτη" όλοι μιλούσαν ελληνικά. Από τον "μηχανικό" Ιησού" μέχρι τον τελευταίο Ρωμαίο "εργάτη" όλοι μιλούσαν ελληνικά. Η ελληνική γλώσσα ήταν η πρώτη "παγκόσμια" γλώσσα τού τότε γνωστού πολιτισμένου κόσμου.

Όμως, αυτό το χαρακτηριστικό, το οποίο θεωρητικά βόλεψε την ανθρωπότητα, κάπου στον "δρόμο" χάθηκε. Η κοινωνία, η οποία έχτιζε τον κοινό "πύργο", αντί να διατηρήσει αυτήν τη βασική προϋπόθεση για την ευκολία της, την κατέστρεψε. Καλλιέργησε με πάθος ένα τεράστιο πλήθος γλωσσών, οι οποίες ήταν απολύτως περιττές, εφόσον υπήρχε ήδη μία κοινή και όπως έχει αποδειχθεί αξεπέραστης αξίας γλώσσα. Η σημερινή γερμανική Ευρωπαϊκή Ένωση, η οποία εκφράζει αυτήν την Προτεσταντική πρωτοκαθεδρία, "χάνεται" στη "μετάφραση". Ακόμα και το κτίριο του ευρωπαϊκού κοινοβουλίου, το οποίο εκφράζει τη "λαϊκή" της εξουσία, αποτελεί ένα

"σύμβολο" της περιγραφής τού Μυστικού Σχεδιασμού. Είναι ένα κτίριο "σπειροειδούς" σχεδιασμού, εντός του οποίου πιο πολλοί είναι οι μεταφραστές παρά οι εκπρόσωποι των λαών.

Ένα τέτοιο κτίριο "είδαν" οι Προφήτες, όταν μας περιέγραψαν το μέλλον μας. Αυτό το κτίριο είναι η επιβεβαίωση του σχεδιασμού, ο οποίος είχε αποκαλυφθεί στους ανθρώπους αιώνες πριν ...Του σχεδιασμού τού παγκοσμίου συστήματος των πολλών λαών, δογμάτων και γλωσσών, το οποίο θα φτάσει μετά από πολύ κόπο και θυσία στον "Ουρανό" τού ιδρυτή της ...Στον "Ουρανό" τρόπος του λέγειν, γιατί στην πραγματικότητα από εκεί ξεκίνησε και δεν γνώριζε κανένας το πού πήγαινε. Αυτό το σύστημα, το οποίο ξεκίνησε τη "θεμελίωσή" του στη Βαβυλώνα, είναι αυτό το οποίο σήμερα συνεχίζει να υψώνεται με την προτεσταντική κυριαρχία στον χριστιανισμό. Αυτή η Προτεσταντική Τάξη είναι ο τελευταίος "δακτύλιος" στον Πύργο τής Βαβέλ ...Ο Πύργος τής Βαβυλώνας ...του Αλεξάνδρου, αλλά και του Ιησού.

Αυτό το σύστημα περιγράφει την "πλάνη" τού ανθρώπου ...Την Κόλαση, όπως την είχε περιγράψει ο ενορατικός Δάντης ...Μια Κόλαση, η οποία "βυθίζεται" στον Κάτω Κόσμο ...Αυτό δηλαδή που είπαμε πιο πάνω, εφόσον ο άνθρωπος συνέχεια "σκάβει", νομίζοντας ότι

"ανεβαίνει" προς τα πάνω, γιατί απλά βλέπει τα πάντα ανάποδα. Νομίζει ότι ακολουθεί τον "Αθάνατο" στον Ουρανό, ενώ αυτός ο αθάνατος έχει θυσιαστεί οικειοθελώς και είναι νεκρός μέσα στη γη. Βλέπει τον "ουρανό", που στην πραγματικότητα είναι ο "πάτος" και συνεχίζει ασταμάτητα να "χτίζει" προς τα πίσω. Βλέπει τον "ουρανό", τον οποίο τον είχε "αγγίξει", ερχόμενος σε επαφή με τους Θεανθρώπους και νομίζει ότι τον πλησιάζει, "χτίζοντας" συνέχεια "ορόφους", τους οποίους τους "θάβει" διαρκώς και μαζί μ' αυτούς "θάβει" ακόμα πιο βαθιά τον εαυτό του.

Ολόκληρος ο ανθρώπινος πολιτισμός είναι ένα τεράστιο "βουνό" από "χώμα", το οποίο έχει κουβαλήσει ο άνθρωπος για να "σκεπάσει" τον "τάφο" του ...Τον "τάφο", όμως, ο οποίος με την έξυπνη "χύτευση" του εσωτερικού του θα γίνει κάποτε ο απίστευτης αντοχής "οίκος" του ...Η "κατασκευή" που όταν "ξεκαλουπωθεί" θα έχει τεράστια αντοχή και δεν θα έχει ανάγκη πλέον την υποστηρικτική βοήθεια του χώματος. Αυτό θα είναι το θαύμα των θαυμάτων τής

κοινωνικής "μηχανικής" ...Ένα σύστημα "χυτό", μονοκόμματο και τέλειο, παρ' όλο που απαίτησε διαφορετικά κομμάτια για την κατασκευή του ...Ένα πανίσχυρο "κράμα", εφόσον τα διαφορετικά "υλικά" των διαφορετικών πολιτισμών θα δώσουν στο τέλος ένα απίστευτο αποτέλεσμα.

Όμως, μέχρι να αποκαλυφθεί αυτό το "θαύμα" τής "μηχανικής", ο άνθρωπος θα εργάζεται, χωρίς καν να γνωρίζει τι κάνει. Θα συγκεντρώνει "χώμα", για να "υποστηρίξει" την εσωτερική του κατασκευή ..."Χώμα", που θα δημιουργήσει ένα "βουνό", το οποίο θα φτάνει έως τον Ουρανό και ως εκ τούτου στον ίδιο Ουρανό — έστω και ανάποδα— θα φτάνει και η εσωτερική του "κατασκευή" ..."Χώμα", το οποίο μοιάζει απ' έξω με μια φωλιά τερμιτών. Αυτή είναι η λεγόμενη "Κοίλη Γη" ή "Έσω Γη" κάποιων θρησκειών. Αυτή η "κατασκευή" είναι που έδωσε στον άνθρωπο τη δυνατότητα να φτάσει απίστευτα μεγέθη για τη θνητή του φύση. Αυτήν η αχανής "κατασκευή" τον έκανε να χάσει τον προσανατολισμό του ...Η "κατασκευή" που τον παγιδεύει, γιατί τον μπερδεύει ...Μπερδεύει το "εμπρός" με το "πίσω" και το "πάνω" με το "κάτω" και δεν μπορεί να βγει απ' αυτήν...

...Δεν μπορεί να καταλάβει την παγίδευση ...Δεν μπορεί να καταλάβει ότι από τον Άνω Κόσμο εδώ και πολλούς αιώνες τον χωρίζει απλά ένα μικρό "βήμα" ...Ένα βήμα, όμως, προς τα "πίσω", το οποίο δεν το κάνει ΠΟΤΕ, γιατί θεωρεί πως είναι προς τη λάθος πλευρά. Σωστή πλευρά θεωρεί πάντα το "βήμα" προς τον Θεάνθρωπο ...Το "βήμα" που τον βάζει στον "τάφο", εφόσον ο Θεάνθρωπος είναι νεκρός. Δεν ανοίγει το λεπτό πλην ταπεινό "καπάκι" του "πηγαδιού" πίσω του, παρά "τρέχει" στον τεράστιο λαμπρό "διάδρομο", ο οποίος οδηγεί στο "πτώμα" ...Δεν απελευθερώνεται νέος, αλλά γερνάει, τρέχοντας μέσα στον "τάφο". Διαικώς νομίζει ότι "πλησιάζει" τους Θεανθρώπους, όταν "κινείται" προς Αυτούς, βάζοντας κι αυτός το "λιθαράκι" του σε μια δομή, η οποία διαρκώς τον "απομακρύνει" απ' Αυτούς.

Λογικό είναι αυτό, όταν ζωντανός "τρέχεις" προς τους "νεκρούς" και στο τέλος γερνάς και χάνεσαι, ξεχνώντας προς τα πού πήγαινες. Όταν είσαι νέος, έχεις ενθουσιασμό και τρέχεις προς Αυτούς και όταν γεράσεις και έχεις τη σοφία να καταλάβεις το λάθος σου, δεν έχει νόημα και άρα κέρδος να μετανιώσεις ...Η παγίδα ήταν ανίκητη. Όταν "Αθάνατοι" παριστάνουν

τους νεκρούς, για να "έλκουν" τους ζωντανούς, ελάχιστες είναι οι πιθανότητες να γλιτώσει κάποιος την κακή κατάληξη. Γι' αυτόν τον λόγο το σύστημα εξουσίας δεν άφησε ποτέ να αποκαλυφθεί ο Τάφος του Αλεξάνδρου. Γι' αυτόν τον λόγο δεν μπορεί ποτέ η χριστιανική κοινωνία να απομακρυνθεί από τους Έλληνες. Ό,τι και να κάνουν οι άνθρωποι, δεν μπορούν να τους αποφύγουν, όπως σε μια Εκκλησία δεν μπορείς να αποφύγεις τη θέα του τρούλου όπου κι αν καθίσεις.

Εδώ μπορεί να καταλάβει κάποιος και το πώς θεωρητικά θα συμβεί το τέλος με την ποθούμενη ΑΝΑΣΤΑΣΗ του Θεάνθρωπου. Ο Θεάνθρωπος απλά θα σταματήσει την "παράσταση" της Θυσίας, η οποία στόχευε στην ανάπτυξη του ανθρώπινου είδους ...θα

"σηκωθεί" και θα "ξεκαλουπώσει" την κατασκευή, καταστρέφοντας το χωματίνο "καλούπι" ...θα γυρίσει ανάποδα τον "κώνο", για να τον χαρίσει στους ανθρώπους ...θα "υψωθεί" αυτός, ο οποίος σήμερα βρίσκεται "θαμμένος" στα "θεμέλια" ...και αυτό θα γίνει απλά σε μία στιγμή. Αυτό, το οποίο αποτελεί τη "μύτη" του κώνου και άρα το κατώτατο σημείο του, θα γίνει το υψηλότερο. Αυτό, το οποίο σήμερα είναι βυθισμένο στο χώμα, θα πάει στον "Ουρανό". Ολόκληρη αυτή η αναστροφή θα γίνει όπως για παράδειγμα γυρίζεις ένα βαθύ μανίκι από την "ανάποδη", τραβώντας απλά το πιο μακρινό του σημείο. Αυτό, το οποίο βυθίζεται στη γη θα γυρίσει ανάποδα και θα "ακουμπήσει" τον Ουρανό ...Τον Ουρανό όμως των αιώνια ζωντανών Θεανθρώπων.

Οι άνθρωποι, δηλαδή, θα δουν τον κόπο τους στο σύνολό του. Θα δουν το έργο τους, το οποίο αυτήν τη στιγμή στην κυριολεξία ούτε στο περίπου δεν φαντάζονται πώς είναι. Για να γίνει όμως αυτό, θα πρέπει να ολοκληρωθεί το Σχέδιο ...Το Σχέδιο, το οποίο προβλέπει και την απληστία των τελευταίων άχρηστων που ανέλαβαν την εξουσία. Θα ήμασταν δηλαδή αφελείς και άπιστοι αν πιστεύαμε πραγματικά ότι αυτά τα

κουτορνίθια θα είχαν πιθανότητες να αλλάξουν έναν Θείο Σχεδιασμό. Ακόμα και η βλακεία τους προβλέπεται από τον Σχεδιασμό. Γιατί προβλέπεται; ...Γιατί το "ύψος" μόνον του

χριστιανισμού δεν "φτάνει" για να περιβάλλει και να "σκεπάσει" προστατευτικά την ανθρωπότητα στο σύνολό της.

Πρέπει σε αυτό το "ύψος" να συνεισφέρουν και οι υπόλοιπες θρησκείες, για να προσφέρουν κι αυτές τον δικό τους κόπο στον πανανθρώπινο κόπο. Να προστεθεί σε αυτό το "ύψος" τού χριστιανισμού και το "ύψος" τού μωαμεθανισμού και του ινδουϊσμού και του βουδισμού και του σιντοϊσμού ...Να προστεθούν οι τελικοί "προκάτ" και ολοκληρωμένοι "δακτύλιοι", οι οποίοι έχουν κατασκευαστεί σε

άλλα θρησκευτικά "εργοτάξια" σε άλλα μέρη του Πλανήτη και οι οποίοι θα υψώσουν τον χριστιανικό "τρούλο" σε "ύψη" απίστευτα ...Να προστεθούν για να μπορούν κι αυτοί δικαιωματικά να "μπουν" στην Αιώνια Ζωή και άρα για λόγους δικαιοσύνης σ' ό,τι αφορά την κατανομή τού κόπου.

Άρα, έπρεπε να υπάρξουν και τα κουτορνίθια εκείνα, τα οποία θα αγνοούσαν τα συμφέροντά τους ως εξουσιαστές τής πιο ισχυρής θρησκείας που γνώρισε ποτέ ο κόσμος και θα δοκίμαζαν την επικίνδυνη —πρωτίστως για τους ίδιους— Πανθρησκεία ...Που θα δοκίμαζαν να "κουμπώσουν" στον περίεργο χριστιανικό "κώνο" τους "κυλίνδρους" των υπόλοιπων θρησκειών. Επιπλέον, αυτή η εκ του πονηρού υπέρβαση αρμοδιοτήτων ήταν επιθυμητή, γιατί κάποια κτήνη πρέπει να φάνε και τις κλωτσιές τους για τα εγκλήματά τους.

Η Ρωμισούνη θα επιστρέψει.**Η Πόλη βρίσκεται ήδη στα χέρια των Ρωμαίων...****...Απλά δεν το ξέρουν.**

Επί αιώνες η Ρωμισούνη ζει με την ελπίδα ότι η Νέα Ρώμη θα επιστρέψει στα χέρια της. Ονειρεύεται ακόμα και με τα μάτια ανοικτά τον Μαρμαρωμένο Βασιλιά να επιστρέψει. Τι είναι όλα αυτά; Απλές δεισιδαιμονίες και προλήψεις ή μήπως προέρχονται από κάποια γνώση, η οποία συνδέεται με Προφητείες; ...Είναι Προφητείες, οι οποίες μπορούμε πλέον να πούμε με μαθηματική βεβαιότητα ότι θα εκπληρωθούν απολύτως. Απλά πρέπει να μάθουμε να σκεφτόμαστε Ρωμαίικα ...Να ανοίξουμε τα μυαλά μας και να "θυμηθούμε" πώς είναι να είσαι και να σκέφτεσαι ως Ρωμιός. Δυστυχώς οι σύγχρονοι Έλληνες της Ελλάδας διατήρησαν την ελληνικότητά τους, αλλά "ξέχασαν" να σκέφτονται ως Ρωμιοί...

...Σκέφτονται "εθνικά", γιατί αυτό τους επέβαλαν —μέσω "πλύσης" εγκεφάλου— οι προδοτικές ηγεσίες, οι οποίες για πάνω από έναν αιώνα διορίζονται από τους Γερμανούς Προτεστάντες ...Σκέφτονται με βάση την ύλη και όχι το πνεύμα ...Σκέφτονται εθνικά σαν Γερμανοί ή Εβραίοι και όχι πνευματικά ως Έλληνες. Περιορίζουν την έννοια της "κατάκτησης" σε ό,τι μπορεί να αποκτήσουν κυριολεκτικά ως ύλη. Δεν σκέφτονται ως Ρωμιοί, που τους "ανήκε" η Ρώμη ακόμα κι αν αυτή βρισκόταν χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά τους και δεν την είχαν επισκεφτεί ποτέ. Δεν σκέφτονται ως Έλληνες, οι οποίοι "κατακτούσαν" τον Κόσμο ακόμα κι αν δεν είχαν φύγει ποτέ από τη "σκιά" τής Ακρόπολης. Τα πάντα τα μετράνε με τα ανθρώπινα μέτρα του εθνικού ...Σε στρέμματα και σε διαμερίσματα.

Η ειρωνεία είναι ότι υπάρχουν κάποιοι τέτοιοι εθνικοί Έλληνες, οι οποίοι θέλουν να κατακτήσουν στην κυριολεξία τη Νέα Ρώμη, τη στιγμή που όλοι μαζί οι Ελλαδίτες είναι λιγότεροι ως σύνολο ακόμα και από τους κάτοικους της ίδιας της Πόλης. Γιατί λοιπόν συμβαίνουν αυτά τα περίεργα; ...Γιατί απλούστατα οι σύγχρονοι εθνικοί Έλληνες έχουν κληρονομήσει τα όνειρα των Ρωμαίων "πατέρων" τους, αλλά έχουν "ξεχάσει" να σκέφτονται ως τέτοιοι. Το "πάλι με χρόνους και καιρούς πάλι δικά μας θα είναι..." είναι όνειρο των Ελλήνων Ρωμαίων και όχι των Ελλήνων απλά. Πρέπει να είσαι Ρωμιός για να θέλεις να "πάρεις" πίσω τη Βασιλεύουσα ...Να "πάρεις" πίσω την Πόλη σου. Όταν είσαι εθνικά Έλληνας, αυτό απλά δεν σε αφορά, γιατί —εκτός όλων των άλλων— δεν είναι καν λογικός στόχος.

Οι Ρωμιοί θα "πάρουν" πίσω την Πόλη, γιατί απλούστατα για να γίνει αυτό δεν χρειάζεται κατάκτηση ...Η Πόλη είναι αυτή, η οποία θα "επιστρέψει" σ' αυτούς και όχι απαραίτητα αυτοί στην Πόλη ...Η Πόλη είναι αυτή, η οποία θα πρέπει να "θυμηθεί" τη ρωμαϊκή της ταυτότητα και εκεί τελειώνει ο πόθος των Ρωμαίων ...Η Πόλη πρέπει να "αναδυθεί" από την ισλαμική "έρημο" ...Η Πόλη είναι αυτή, η οποία θα πρέπει να βγάλει την ισλαμική "μαντίλα" και να εμφανίσει το πραγματικό της "πρόσωπο". Αυτή είναι μια διαδικασία, η οποία έχει ξεκινήσει εδώ και αρκετό

καιρό. Στην πραγματικότητα η Πόλη βρίσκεται ήδη στα χέρια των Ρωμιών ...κι απλά οι Ρωμιοί δεν το έχουν αντιληφθεί ακόμα.

Πριν από λίγες ημέρες ο Ερντογάν έκανε κάποιες φαραωνικού τύπου αναπαραστάσεις της άλωσης της Πόλης. Αυτό, το οποίο δεν ξέρει, είναι ότι έχει "χαθεί" ήδη η Πόλη γι' αυτόν και τους ομοίους του ...Έχει χαθεί για τους βάρβαρους ...Τα ίδια του τα παιδιά είναι πλέον Ρωμιοί, γιατί απλούστατα άθελά του όχι μόνον επέτρεψε, αλλά πλήρωσε αδρά για τον εξελληνισμό τους. Ο γιος του Μπιλάλ έχει "εξελληνιστεί" στα Πανεπιστήμια των ΗΠΑ και έχει σπουδάσει τον "ορισμό" του μαζικού "εκρωμαϊσμού", που είναι πολιτικές επιστήμες. Ο ίδιος ο Πρωθυπουργός του ο Νταβούτογλου είναι Ρωμιός, εφόσον έχει αποφοιτήσει από Γερμανικό Κολέγιο της Τουρκίας και έχει σπουδάσει επίσης πολιτικές επιστήμες.

Οι φασαρίες στο Πάρκο Γκεζί έδειξαν ότι Ρωμιοί δεν είναι μόνον η άρχουσα τάξη της Πόλης. Ρωμιοί πλέον είναι η πλειοψηφία της Πόλης. Γιατί Ρωμιοί; ...Γιατί όλα εκείνα τα παιδιά, τα οποία εξεγέρθηκαν εναντίον του σκοταδιστικού

κόμματος του Ερντογάν, ήταν μορφωμένα παιδιά με σπουδές ελληνορωμαϊκού τύπου. Είτε το γνωρίζουν οι ίδιοι είτε όχι, είναι Ρωμιοί, γιατί σκέφτονται πλέον ρωμαίικα. Τους Ρωμιούς τους συνδέει το πνεύμα και όχι απαραίτητα το αίμα, η γλώσσα ή η καταγωγή.

Όπως υπήρχαν πάντα μαζί με τους ελληνόφωνους Ρωμαίους λατινόφωνοι ή ισπανόφωνοι ή γαλλόφωνοι Ρωμαίοι, έτσι μπορούν να υπάρχουν και τουρκόφωνοι. Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα, όταν όλοι αυτοί μοιράζονται κοινές αντιλήψεις και έχουν κοινή πολιτισμική επιλογή. Το ιδανικό είναι οι Ρωμαίοι ή Ρωμιοί να είναι καί ελληνόφωνοι —όπως οι "πατέρες" τους Αλέξανδρος, Καίσαρας, Τραϊανός, Αδριανός κλπ.— Αυτό, όμως, δεν είναι κάτι το απόλυτα δεσμευτικό. Το απόλυτα δεσμευτικό είναι η κοινή πολιτισμική επιλογή, η οποία είναι αυτή της ελληνιστικής Ρώμης. Αυτό, όμως, είναι μια προδιαγραφή, την οποία την έχουν σήμερα οι σύγχρονοι Ρωμιοί της Πόλης ...Τα αιτήματά τους, οι απόψεις τους ή ακόμα και το ντύσιμό τους είναι ρωμαίικα.

Μπορεί κάποιος να δει τις διαδηλώσεις στην Πόλη και να τις μπερδέψει με διαδηλώσεις μουσουλμάνων στην Υεμένη ή την Ιορδανία; Αυτό, το οποίο βλέπει στις διαδηλώσεις, είναι πλέον διαφορετικό απ' αυτό το οποίο θα ήθελε ο κατά φαντασίαν "Σουλτάνος" Ερντογάν ...Βλέπει στο ρωμαίικο περιβάλλον της Πόλης να αντιδρούν βιαίως Ρωμιοί ...Οι ίδιοι Ρωμιοί, οι οποίοι πλέον εκφράζουν ανοικτά και δημόσια τη δυσαρέσκειά τους για τα βαρβαρικά "στίφη" των ερντογανικών μουσουλμάνων της Ανατολίας, που κατακλύζουν ανεξέλεγκτα την Πόλη και απειλούν τα αστικά ήθη, τα έθιμά τους αλλά και την αισθητική τους ...Ρωμιοί είναι αυτοί, οι οποίοι ντρέπονται με τους βάρβαρους ομοεθνείς τους, οι οποίοι κάνουν μπάνιο στη θάλασσα

του Μαρμαρά με τα ρούχα τους ...Ρωμιοί είναι αυτοί, οι οποίοι θυμώνουν με τις χιλιάδες ψησταριές που καπνίζουν σε όλα τα γραφικά μέρη τής Πόλης.

Όσο ενδιαφέρει και αφορά πλέον ο Μαρμαρωμένος Βασιλιάς τους Ελλαδίτες Ρωμιούς, τόσο αφορά και τους Τούρκους Ρωμιούς, οι οποίοι νιώθουν να "πνίγονται" από τους στρατηγούς τής

"μήτρας" και της ταχείας αναπαραγωγής βαρβάρων, όπως ο Ερντογάν ...Τα κοινά προβλήματα ομοίων ανθρώπων θα επιλύσει αυτός ο βασιλιάς. Όχι τίποτε άλλο, αλλά για να μην έχουν το άγχος τής αποκάλυψης τους και οι χιλιάδες των παλιών Ρωμιών, οι οποίοι υπό την πίεση των Κεμαλιστών δήλωσαν μουσουλμάνοι, για να μην εκδιωχθούν από την αγαπημένη τους Πόλη ...Να μην περιμένουν μία φορά τον χρόνο τη γιορτή του Αγίου Γεωργίου τού Κουδουνά, για να βρεθούν με ομοίους τους. Γι' αυτόν τον λόγο υπάρχει σήμερα στην Πόλη μια διάχυτη νοσταλγία για οτιδήποτε "θυμίζει" τους παλιούς Ρωμιούς ...Η Πόλη προσπαθεί να "θυμηθεί" τον παλιό της εαυτό.

Εδώ μπορεί να καταλάβει κάποιος και τα ρίσκα τα οποία πήραν οι Προτεστάντες και οι κουτοπόνηροι Εβραίοι μυστικοσύμβουλοί τους. Θεώρησαν δεδομένο ότι θα ελέγχουν απόλυτα τον χριστιανικό κόσμο και το μόνο που τους απασχολούσε ήταν ο αγώνας για την παγκόσμια επικράτηση με τη χρήση τής ελληνικής γνώσης. Ανησυχούσαν δηλαδή για το σίγουρο και δεν ανησυχούσαν για το επικίνδυνο. Την παγκόσμια πρωτοκαθεδρία θα την κατακτήσουν, αλλά θα χάσουν την ίδια τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία ...Εκεί την "πάτησαν". Θεώρησαν ασφαλές το "άλμα", γιατί νόμισαν πως είχαν ξεπερδέψει με τους Έλληνες ...Με τους Έλληνες, οι οποίοι διατηρούν τη "μνήμη" τής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας ...Τους Έλληνες, που πλέον είναι ορατό γι' αυτούς ότι είναι η "αχίλλειος πτέρνα" τού σχεδιασμού τους.

Η Ελλάδα μπορεί να μοιάζει σήμερα με διαλυμένη "παράγκα", αλλά αυτό δεν μειώνει καθόλου την επικινδυνότητά της και τη δυνατότητά της να απειλεί. Μέσα σε μια παγκόσμια κοινωνία —"ομόρρυθμη" πλέον με την ίδια και με κοινά προβλήματα— μπορεί να γίνει επικίνδυνη. Αν η ίδια βρει τη λύση, θα τους τελειώσει τους ιμπεριαλιστές, γιατί μπορεί να συνεννοηθεί πλέον με όλους τους λαούς, οι οποίοι είναι θύματά τους. Αν οι Έλληνες "θυμηθούν" τη ρωμαϊκή σκέψη τους, θα παρασύρουν την παγκόσμια ρωμιοσύνη, η οποία πλέον είναι αχανής και τεράστια. Ο χριστιανικός κόσμος τώρα είναι πιο εξελληνισμένος από ποτέ και αυτό τον καθιστά επικίνδυνο για τους βάρβαρους που τον κηδεμονεύουν ...Επικίνδυνο για τις εξουσίες του, οι οποίες θέλουν να τον χειρίζονται με τον βαρβαρικό τρόπο τής Ανατολής. Πόσο μάλλον όταν αυτοί —στην παγκόσμια πλέον κλίμακα— είναι πληθυσμιακά ελάχιστοι και είναι αυτοί τους οποίους είχε "στοχοποιήσει" ο Τραϊανός ...Είναι οι Γερμανοί και

οι Εβραίοι, οι οποίοι εκφράζουν ανά τους αιώνες την ανθρώπινη μιζέρια και την παρακμή ...Μιλάμε για τραγική επιλογή.

Πλησιάζει ο χρόνος οι "ωροδείκτες" των αυτοκρατοριών να συμπέσουν με τους "λεπτοδείκτες" των "βασιλείων". Τώρα, δηλαδή, που κλείνει ο τελευταίος απλός "κύκλος" τής προτεσταντικής βασιλείας, έρχεται και κλείνει και η ίδια η Χριστιανική Αυτοκρατορία τον "κύκλο" της. Ο "λεπτοδείκτης" της θα κλείσει τον "κύκλο" και θα πέσει πάνω στον "ωροδείκτη" τής Ελληνικής Αυτοκρατορίας ...Αλέξανδρος και Ιησούς μετά από δύο χιλιάδες χρόνια θα βρεθούν στην ίδια "μοίρα" ...Οι Ρωμιοί και οι Ρωμαίοι θα ταυτιστούν ...Το Ισλάμ θα "υποχωρήσει" —όπως προβλέπεται και από το Κοράνι— και τα πάντα θα "πλημμυρίσουν" από τον ελληνισμό ...Τον νικητή ελληνισμό, ο οποίος θα θριαμβεύσει όταν όλοι θα τον θεωρούν "τελειωμένο"...

Γι' αυτόν τον λόγο δεν έπρεπε οι συνέταιροι της συμφοράς να μπλέξουν σε "Game of Thrones" ακόμα κι αν αυτά είναι "στημένα" ...Έξω από το Χόλυγουντ αυτά τα παιχνίδια είναι επικίνδυνα, γιατί δεν μπορούν να ελέγξουν τη "διανομή" των ρόλων. Με απλές κουτοπονηριές ακόμα και με τα τέλεια ελληνικά "όπλα" δεν μπορούν να εξασφαλίσουν την τελική τους νίκη ...Απλά πράγματα. Μπορούν, για παράδειγμα, με την εξουσία που διαχειρίζονται, να παίξουν οι ίδιοι τον ρόλο του Αλεξάνδρου και να πετάξουν στον "αέρα" το ελληνικό "δακτυλίδι" τής διαδοχής για τον "κράτιστο" ...Τον ρόλο του Τραϊανού, όμως, έχουν βρει ποιος θα τον "παίξει", άπαξ και φύγει το "δακτυλίδι" από το δικό τους "χέρι";

Τραϊανού Παναγιώτης

Δημιουργός της θεωρίας του Υδροχόου.